

TARZAN'S VLUCHT

door EDGAR RICE BURROUGHS

Vertaling : Cl.J. RAMAN

HOOFDSTUK I

Nkima had plaats genomen op de naakte bruine schouder van zijn meester, waar hij op danste en trippelde, al maar door babbelend.

Plots echter, staakte hij zijn geklets. Hij blikte met zijn levendige oogjes even naar Tarzan, waarna hij dan het ondoordringbare kreupelhout van het oerwoud scheen te onderzoeken.

— Er is wat op bestelling, Meester! sprak Muviro, luitenant van Tarzan en diens tweede in de onmetelijke gebieden van Waziri. Nkima heeft wat gehoord!

— Ook Tarzan! was het bedaarde antwoord van de reus.

— Het gehoor van de meester is zo scherp als dit van Bara de antilooop, zei Muviro met een zucht van bewondering.

— Ware het anders, Tarzan zou vandaag elders zijn.

Tarzan, de grote blanke man die door de zwarten van Waziri de « Mensaap » werd genoemd, deels uit respect, deels uit bijgelovige vrees, herdacht in één stond de opvoeding die hij van Kala de apin, zijn pleegmoeder, had ontvangen en die hem zo kostbaar geworden was in zijn zonderlinge bestaanswijze. Sedert de dag dat zij hem opgenomen had, — hij was toen een dreumesje, overgeleverd aan de vraatzucht van de wilde dieren van het oerwoud, — had zij hem geleerd hoe zijn gehoor- en zijn reukorganen te gebruiken en zijn zintuigen onfeilbaar te maken, derwijze dat hij de hindernissen van de jungle, waar hij zijn jeugd had doorgebracht te midden van de wilde dieren, te ontdekken en er zich schrap tegen zetten.

— Wie komt naar ons? vroeg de zwarte nieuwsgierig.

— Een groep mannen, antwoordde Tarzan zonder aarzelen.

— Misschien komen ze met kwade inzichten, wierp Muviro op. Zal ik de krijgers roepen?

Tarzan wierp een blik op het kleine kamp waar de zwarten van zijn geleide hun avondmaal aan het klaar maken waren. Hij verzekerde er zich van dat hun wapenen, zoals dit de gewoonte was bij Waziri's, in bundels gegroepeerd waren binnen hun bereik.

— Nee, zei hij tenslotte, het is overbodig. Zij die komen, nemen de voorzorgen niet van vijandig-gezinde mannen. Hun aantal is overigens te klein om ons tot voorzichtigheid aan te sporen.

Nochtans scheen Nkima erg ongerust, waarschijnlijk vanwege zijn natuurlijke zwartkijkerij. Hij wipte lenig van Tarzan's schouder op de grond, trippelde links en rechts met een uitdrukking van ontevredenheid en sprong toen weer op de schouder van zijn meester om hem bij het oor te trekken, alsof hij om meer waakzaamheid verzocht.

— Weg! Weg! jammerde hij in zijn apentaaltje, de eerste taal die Tarzan in zijn aangenomen apenfamilie had gesproken. Vreemdelingen zijn op komst, ze zullen kleine Nkima doden!

— Hou je rustig, Nkima! sprak de Meester van het Oerwoud op berispende toon. Tarzan en Muviro zullen wel voorkomen dat er je leed geschiede, dat weet je wel!

— Ik ruik een Tarmangani-krijger! hernam Nkima op deerniswekkende wijze. Er is een Tarmangani onder hen. Tarmangani's zijn nog bozer dan Gomangani's. Ze bezitten donderstokken en zullen kleine

Nkima doden. Nkima is bang !

Voor Nkima, evenals voor de andere oerwoudgasten, was Tarzan noch een Tarmangani noch een Blanke. Hij behoorde tot het woudvolk als zij. Hij was Tarzan, enig in zijn soort, die men echter enigszins onder de grote Mangani-apen kon rangschikken.

Allen konden nu het gerucht horen dat de nieuw-aankomenden maakten om zich een weg doorheen het heestergras te banen. De Waziri-krijgers keken de richting uit waar het geluid vandaan kwam, wierpen een vragende blik naar Tarzan en Muviro, maar op een teken van deze twee, hernamen ze vreedzaam hun bezigheden. ...Eindelijk verscheen de silhouet van een zwarte krijger. Bij het zien van het Waziri-kamp bleef hij staan. Het ogenblik daarop stelde zich een blanke man met een grijzende baard naast hem op, gevolgd door een dozijn dragers.

Blijkbaar hadden de mannen vredelievende inzichten en zelfs Nkima, de guit, verliet de tak waarop hij gevluucht was om zich terug op Tarzan's schouder te zetten.

— Dokter Van Harben ! riep Tarzan uit bij het zien van de blanke man. Ik verwachtte niet u te zien !

— De hemel zij geloofd dat ik u vroeger dan verwacht terugvind ! sprak de grijsaard ernstig. Ik was op weg naar uw gebieden, maar we zijn er nog twee dagmarsen van verwijderd.

— Inderdaad, zei Tarzan. Wij waren op expeditie om een leeuwenfamilie te verdrijven die onze kudde dunde en de jacht heeft ons tamelijk ver verwijderd. Sluit u zich bij ons aan ?

— Mijn bezoek heeft helaas een ander doel, zei Van Harben. Om er u alles van te zeggen, ik kom uw hulp inroepen !

— Ik dank u, dadelijk tot mij te zijn gekomen, zei Tarzan begeistert. Spreek. Hebben plundersaars uw gebieden aangevallen ?

— Nee, sprak de grijsaard. Het is te doen om mijn zoon Eric... Voor enige tijd is hij me komen gezelschap houden in Afrika. U kent hem nog niet...

— Inderdaad. Zeg me uw zorgen. Neemt u eerst het avondmaal met ons. Uw krijgers kunnen met de mijne verbroederen.

Dokter Van Harben aanvaardde en, na enig eten te hebben genomen, begon hij zijn verhaal.

— Vooraf moet ik u enige uitleg verstrekken, zei hij tot Tarzan. Eric is mijn enige zoon. Voor vier jaar heeft hij zijn studiën voleind aan de hogeschool en sedertdien heeft hij met veel bezieling zijn archeologische opzoekingen voortgezet. Die wetenschap is zijn hobby... samen met het gebergte, moet ik er bijvoegen, vermits hij bekend staat als een der beste alpenratten van Europa. Sedert zijn aankomst hier, interesseert hij zich voor de verschillende bantoe-dialecten in gebruike bij onze stammen. Het is tijdens zijn opzoekingen onder de inboorlingen dat hij kennis nam van de oude legende van de Verloren Stam van het gebergte van Wiramwazi. Zijn levendige verbeelding gaf hem onmiddellijk ter overweging dat die fabel misschien wel enige grond bezat en dat, wanneer hij zijn opzoekingen doorzette, hij bij voorbeeld de afstammelingen van een van de Verloren Stammen zou terugvinden, waarover de schriften spreken...

— Ik ken die legende, sprak Tarzan, en ik heb reeds gedacht — ja, ook

ik! — dat het feit, dat ze blijft voortleven onder de stammen, op een historische grond rust.

— Dan begrijpt u meteen het enthousiasme van Eric, ging de dokter verder. Hij had zich degelijk voorbereid voor de expeditie naar de wilde bergstreken van Wiramwazi, expeditie die hij in uitzicht had gesteld, dank zij zijn spoedige verstandhouding met de inboorlingen, dank ook aan zijn ondervinding bij gevaarlijke beklimmingen. Het was dan ook met een benauwd hart dat ik hem zag vertrekken... De expeditie van mijn zoon moet met geweldige moeilijkheden af te rekenen hebben gehad!

De grijsaard ademde diep en ging verder op een teken van Tarzan, die hem oplettend volgde :

— Ik heb onmiddellijk gezocht om een hulpexpeditie in te richten, maar in al mijn gebieden heb ik, om mij te durven vergezellen in de Wiramwazi bergstreken, slechts de enkele mannen gevonden die deel uitmaken van mijn geleide. Ze beweren dat de beroerde « Verloren stam » er woont en bestaat uit geesten van afgestorvenen, die met mensenbloed hun dorst laven... De onrust, de vertwijfeling knagen me weg en ik heb gedacht dat u me wellicht hulp kon bieden... daarom ben ik gekomen!

— U heeft goed gehandeld, dokter! antwoordde Tarzan. Ik ben bereid u te helpen.

— Dank! riep Van Harben koortsig uit. Ik wist dat u mijn verwachtingen niet zou beschamen. U beschikt daar over twintig van uw krijgslui, de beste van de Waziri. Mijn vijftien man kunnen als dragers dienst doen. Zo'n geleide, onder uw bevel, daar ben ik zeker van, zal, indien mijn zoon gevangen gehouden wordt door enige bergstam, hem wel verlossen...

Tarzan schudde met het hoofd.

— Nee, sprak hij. Ik wil u helpen en uw zoon terugvinden, maar ik wil alleen zijn, zonder geleide, dan ga ik sneller, want alleen aan mij openbaart het oerwoud zijn geheimen.

Van Harben zuchtte :

— U weet beter dan ik wat u doen moet. Nochtans zou ik u graag vergezellen. Maar als u denkt werkelijk beter te slagen als u het alleen opneemt...

— Keer naar uw huis terug, dokter, geloof me. En wacht daar op nieuws van mij... Ik vertrek onmiddellijk... het zal maneschijn zijn en ik wens te rusten gedurende de warme daguren.

Zich daarna tot Muviro richtend, voegde Tarzan er aan toe :

— Je keert met de andere krijgers naar de residentie terug, Muviro. En zorg ervoor, dat alle mannen vertrekkensklaar zijn, indien ik je een bode stuur.

— Ja, Meester, antwoordde Muviro.

— Nkima gaat met me mee en als ik je nodig heb, zend ik hem naar je toe, om je te gidsen.

— Ja, Meester, herhaalde Muviro onderdanig.

Tarzan wierp zijn boog over zijn schouder, riep Nkima bij zich die op zijn arm wipte, zei Van Harben vaarwel en verdween onder het hoge gebladerte.

HOOFDSTUK II

Eric Van Harben verliet zijn tent, rekte zich en wreef zich de ogen. Hij bleef pal staan bij het zicht van zijn verlaten kamp, waar de as reeds koud was.

Wat hij sedert dagen gevreesd had, was dus gebeurd ! Naarmate zijn geleide in de schrikwekkende bergen vorderde, versomberden de mannen. Stilaan hadden ze gedeserteerd, in groepjes van twee of drie, en nu hadden de laatsten samen de vlucht genomen, niet zonder de bagage van hun meester mee te nemen... Zelfs Gabula, de vertrouwensman en bijzondere dienaar van de jonge man, had aan het aanstekende voorbeeld niet kunnen weerstaan en was met de andere vertrokken.

Eric zuchtte, zonder wrok, en keek naar de woeste bergtongen die vóór hem oprezen. Zeker was hij niet zo ver gegaan om nu zijn plan op te geven, omdat de bijgelovige inboorlingen hem in zijn gevaarvolle poging in de steek hadden gelaten ! Over een dag of een week zou hij wel, heel alleen, het geheim van die ongenaakbare bergen ontsluiëren !

Bij die gedachte schitterden de ogen van de jonge oudheidskundige en hij wierp een uitdagende blik op de bergtoppen. Eens dat zijn besluit vast stond, stapte hij zijn tent in en maakte een inventaris op van wat hem restte. Hij nam zijn revolver en zijn jachtmes, rolde een deken samen en... vertrok, een stok beslagen met ijzer aan de hand.

In de loop van de voormiddag gelukte het hem een haas te doden, die hij braadde om zijn honger te stillen. Dan ging hij rustig een pijp roken vóór de overblijfselen van zijn vuur.

...s Anderendaags vervolgde hij zijn weg, klappertandend van de koude. Nu werd de beklimming gevaarlijker, maar ondervindingrijk alpinist als hij was, overwon Eric alle hinderpalen... Weldra zou hij de top van de hoogste berg bereiken. Een wijde bergvlakte scheen er zich uit te spreiden en, daarachter, in de verte, schoten andere trotse bergnaalden ten hemel op.

Wat zou hij te aanschouwen krijgen tussen de vlakte die de enorme

granietachtige massa beheerste en de met sneeuw bedekte kruinen die zich in de verte aftekenden ? Bij de gedachte aan het onbekende waar tegenover hij zou komen te staan, verhoogde de polsslag van Eric. Het scheen hem toe, dat hij vleugelen kreeg.

...Hij vorderde snel over de lichthellende vlakke, de ogen gevestigd op de verre bergketen. Stilaan echter kwam een zonderling ongemak over hem, een vreemde gewaarwording van het irreële. Het was of de bergen die hij bewonderde, uit het niet waren gerezen... alsof, tussen hem en de verre bergnaald, niets bestond... Plots begreep hij en bleef staan, geheel en al verbazing...

De vlakke eindigde schielijk, zuiver afgebroken, aan zijn voeten, en onder hem, beneden een bijna loodrechte wand, gaapte een diepe en wijde kloof waar het eind aan zoek was, bedekt met weelderig gewas, hier en daar doorsneden met zilveren slierten van brede rivieren.

Eric bleef een lange tijd als vastgenageld dit merkwaardige schouwspel bewonderen. Nu begreep hij het geheim van de Verloren Stam en hoe de Natuur dit geheim bewaard had achter die ontzaglijke natuurlijke wal, daarin nog aangemoedigd door de bijgelovigheid van de inboorlingen.

Stilaan keerde Eric tot de werkelijkheid terug. Het was nu zaak het vreemde land te bereiken dat zich voor zijn ogen ontplooidde. Hoe ? Zo ver zijn blik reiken kon, was de granietwal zó steil, dat dalen wel onmogelijk scheen.

...Hij besloot alle pogingen uit te stellen tot de volgende dag, want de nacht viel reeds in en hij voelde zich bovendien verzwakt door de aandoening en de vermoeienissen van die afmattende dag. Hij installeerde zich zo goed en zo kwaad als het ging op de grond, in een deken gewikkeld, klappertandend en de woeste vallei aanschouwend die stilaan beschaduwde werd.

Plots sprong hij op. In de verte, aan het einde van de kloof, gingen lichten op die als sterretjes pinkten. Het hart van Eric klopte sneller bij dit schouwspel; die lichten waren een bewijs van de aanwezigheid van mensen in die vallei. Welke mensen ? Zwarten, sedert geslachten van hun broeders gescheiden, verwilderd, vijandig gezind of gastvrij ?... Ofwel, had de legende waarheid gesproken en bevonden zich daar de blanken van de Verloren Stam ?...

...Uit de vallei stegen gongslagen, kreten en vrolijke gezangen op. Ofschoon, echter, de jonge man zijn ogen wijdopen spalkte, ontdekte hij in de donkere kloof slechts schaars verspreide lichten, net als dwaallichtjes.

...Eric viel in slaap en vergat gedurende enkele uren de koude, de honger en de gevaren die hem wachtten. Toen de zon opstond, ontwaakte hij, raapte wat sprokkelhout samen en legde een vuur aan. De honger knaagde steeds meer om meer, want sedert hij de spits van de berg had bereikt, was er geen wild meer te bespeuren, tenzij de arenden die in majestatische vlucht de violetblauwe lucht doorkliefdedden.

Om aan voedsel te geraken, bood zich slechts één enkele oplossing aan Eric, namelijk die, terug te keren. Maar het ongeduld dreef hem integendeel voorwaarts. Wat kon hem de honger schelen !

Na zich enigmatische verwarmd te hebben, begon hij de rotswand te onderzoeken, in de hoop er een schoorgang te ontdekken waarlangs hij met enige kans op welslagen zou kunnen afdalen. Eric ontdekte tenslotte een

spleetwand die langsaf de wal slingerde... over zowat drie- tot vierhonderd meter. Maar daar eindigde de rotsgoot heel waarschijnlijk op een rotsdak.

Met het oog van de kenner berekende Eric dat hij, mits zeer vele moeilijkheden te overwinnen, langs die gevaarvolle weg het rotsdak kon bereiken, maar dat hij, eenmaal daar, nooit meer de weg terug zo kunnen. Als dus, eenmaal op het rotsdak gekomen, Eric bevond dat het onmogelijk was verder te dalen, zou hij onvermijdelijk met een wrede dood in die smalle rotsengte af te rekenen hebben...

Trouwens, in weerwil van de koortsachtige drang die hem rechthield, voelde zich de jonge onderzoeksreiziger aan het einde van zijn krachten en hij besepte dat, naarmate het dalen moeilijker zou worden, zijn krachten zouden begeven.

Het stond vast, zelfs voor de begeesterde onderzoeksreiziger, dat zo'n onderneming bijna gelijkstond met een zelfmoord... Hij boog zich over de afgrond, toen hij plots stappen achter hem waarnam. Hij veerde om en richtte zijn revolver op de nieuw aangekomene.

HOOFDSTUK III

De kleine Nkima, van tak op tak springend, bevond zich aan de knieën van Tarzan die, na enig voedsel te hebben genomen, als naar gewoonte enkele ogenblikken uitrustte in het kruis van een boom.

— De Gomangani's, de Gomangani's! jankte Nkima hoogst zenuwachtig. Er zijn Gomangani's!

— Vrede! beval Tarzan. Je bent een grotere plaag dan al de Gomangani's van het oerwoud!

— Gomangani's zullen arme kleine Nkima doden! jankte de aap verder.

— Nkima denkt steeds dat ze hem gaan doden. Toch is dit uur nog niet gekomen! lachte de reus.

— Leeuw, panter, Gomangani's en Histah het serpent azen op de dood van kleine Nkima om ze op te smullen! jammerde de aap. Daarom is Nkima bang. Ga naar de Gomangani's en dood ze! Nkima houdt niet van de Gomangani's!

Tarzan stond recht.

— Goed, goed, ik ga er heen. Ondertussen verstop je je maar in de kruin van een boom!

— Nkima niet bang. Nkima met Tarzan meegaan en de Gomangani's doden!

De aap sprong op de schouders van Tarzan... Weldra kwam Tarzan in de nabijheid van de groep zwarten die hem door Nkima was aangeduid geweest. Enkelen onder hen waren gewapend met geweren en allen droegen zware pakken, dewelke Tarzan bij de eerste blik herkende als reisgoed voortkomende van een onderzoeker.

De Meester van het Oerwoud riep de zwarten aan. Verrast maakten deze halt en bekeken hem met iets vreesachtigs in de blik.

— Ik ben Tarzan, zei de reus, vrees niet.

Intussen was Nkima, zijn goede voornemens ten spijt, als bij toverslag verdwenen in het dichte kreupelhout.

— Waar is jullie meester? vroeg Tarzan.

De negers sloegen de ogen neer, maar antwoordden niet.

— Waar is Heer Van Harben? drong Tarzan met ongeduld aan.

Een grote zwarte trad uit de rij en zei:

— Hij is dood!

— Hoe? vroeg Tarzan snel.

Even aarzde de krijger en antwoordde toen:

— Een woedende olifant heeft hem vertrapt!

— Waar is het lijk?

— Wij hebben het niet teruggevonden.

— Hoe weten jullie dan dat hij door een olifant gedood werd?

— We zijn er niet zeker van, maar er was een olifant in de omgeving, en vermits de meester niet van de jacht is teruggekeerd, hebben wij verondersteld dat het de olifant geweest is die hem gedood heeft.

Zonder tegenspreken wierpen de zwarten een onderzoekende blik op elkaar.

— Ik zal de waarheid zeggen! beweerde een andere krijger. De meester

had de beklimming van de Wiramwazi ondernomen en plots is hij door de boze geesten ontvoerd geworden. De geesten dulden niet dat men in hun gebieden komt.

— Ikzelf zal de waarheid zeggen! wedervoer Tarzan. Jullie hebben jullie meester verlaten en zijn op de vlucht geslagen!

Het stilzwijgen der zwarten bevestigde die woorden. Tenslotte stamelde een derde krijger:

— Wij waren bang. Wij hadden de meester verwittigd, dat hij niet in de bergen moest gaan. Wij hebben hem gevraagd de reis niet door te zetten. Hij heeft naar ons niet geluisterd en de boze geesten hebben hem zeker gevangen genomen...

— Sedert hoelang hebben jullie hem verlaten? vroeg Tarzan zonder verwijt.

— Dat zal zes of zeven dagmarsen van hier zijn.

— In welke richting?

De krijgers beschreven, zo nauwkeurig mogelijk, de ligging van hun laatste kamp op de flanken van de Wiramwazi.

— Goed! zei Tarzan. Gaat nu naar jullie dorpen terug, ik weet waar jullie te vinden als ik jullie ooit nodig mocht hebben! Maar... is jullie meester dood, dan zullen jullie gestraft worden.

Zonder een woord aan die bedreigingen te voegen, greep Tarzan een laaghangende tak vast en verdween in het gebladerte, de negers aan hun bedenkingen overlatend.

...Tarzan spoedde zich in de richting van de Wiramwazi langs zijn gebruikelijke schommelweg, van boom tot boom, doorheen het oerwoud, die hij boven de kronkelende paadjes van de broes verkoos.

De Mens-aap was ervan overtuigd dat Van Harben, na de laffe vlucht van zijn geleide, op de terugkeer was langs dezelfde reisroute als de deserteurs.

Niet wetend hoezeer de jonge man met durf en volhardingsgeest begaafd was, had Tarzan zelfs niet verondersteld dat deze alleen zijn weg zou gaan, doorheen de gevaren en de afgronden van het gebergte.

Drie dagen na zijn samentreffen met de ontrouwe leden van de expeditie, was Tarzan aan de voet van de Wiramwazi gekomen, zonder enig spoor van de jonge man ontdekt te hebben. Het was hem heel moeilijk de ligging van het laatste kamp te ontdekken, want een storm had de sporen uitgewist. Eindelijk toch kreeg hij de door de storm neergedrukte tent van de onderzoekingsreiziger in zicht. Maar geen spoor van de weg door Van Harben gevolgd...

Vermits, naar alle waarschijnlijkheid, de jonge oudheidkundige niet op zijn stappen teruggekeerd was, bleef er Tarzan niets anders over dan geloof te hechten aan diens dolle poging en te verwachten hem, dood of levend, ergens te ontmoeten in de barre, onmetelijke keten van de Wiramwazi.

— Nkima, sprak Tarzan in gedachten verzonken, een spreuk van de Tarmangani's zegt, dat een mens die verdwaald is geraakt in deze eenzame uitgestrektheid, zo moeilijk om vinden is dan een speld in een hooischelf. Denk je dat we die speld zullen vinden?

— Terug naar huis! jankte Nkima in zijn apentaaltje. Daar is het warm. De wind die hier raast voorspelt niets goeds. Daarboven op de bergen

is het nog kouder...

— Nochtans is het daarheen dat we gaan, mijn arme Nkima !

De kleine aap deed alsof hij een handvol haar van zijn pels rukte.

— Nkima is bang ! weende hij. Daarboven woont Sheeta de panter !

Zonder zich verder te bekommeren om de dwaze houding van Nkima, vatte Tarzan de beklimming aan. Er was geen sprake van, in rechte lijn te klimmen. Zoals Van Harben het gedaan had, zo deed ook Tarzan het : hij beklom in schuine lijn de top. Ongelukkiglijk sloeg hij een richting in die geheel aan de tegenovergestelde kant leidde dan die welke de oudheidkundige was uitgegaan.

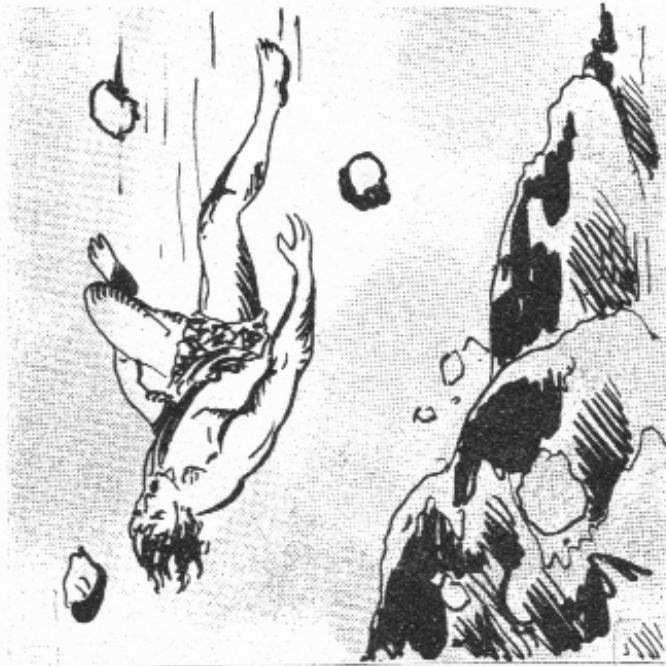
De reus wist dat hij een verkeerde weg kon opgaan en zijn bedoeling was, eens dat hij de bergtop zou bereikt hebben, zich naar het Oosten te keren om er enig spoor van Eric te vinden.

De weg die hij genomen had werd echter hoe langer hoe lastiger en gevaarlijker. In weerwil van zijn lenigheid en kracht, kon Tarzan zich slechts met grote moeite langsheen de steile granietwanden omhoog werken.

Geheel zijn aandacht aan zijn moeilijke beklimming wijdend, merkte Tarzan niet dat, aan de voet van het gebergte, onder de loverrijke bomen die, van daarboven bekeken, een donkergroen tapijt vormden, een groep zwarte krijgers hem met de blik volgden.

Nkima zelf, in weerwil van zijn aangeboren klimmersgaven, had de handen vol bij de beklimming van de rotsen en zijn steeds vorsend oog zag ditmaal de speurende zwarten aan den voet van het gebergte niet. Nkima was ongelukkig op die rotsen, waar hij telkens Sheeta de panter van achter hoek of kant meende te zien opdoemen.

...Tarzan werkte zich thans omhoog langsheen een bijna loodrechte wand, zijn teen plaatsend in de kleinste spleet, ja zelfs zijn voordeel doende met de geringste kei om een stap verder te komen.

Plots gleed een steen van onder zijn voet weg en hij verloor voor een ogenblik het evenwicht. Op dezelfde stond sprong Nkima als waanzinnig van zijn schouder en die lichte schok volstond om de reus te doen wankelen.

Zich aan de gepolijste oppervlakte niet kunnende vastklampen, voelde zich Tarzan naar beneden tuimelen...

Het was gedaan met de Mens-aap.. Toch niet! Door een schier providentieel geluk, werd de val van zijn lichaam gebroken door een der loverrijke bomen die hier en daar tussen de rotskloven uitgroeiden.

Lam van de schrik, duurde het een hele tijd vooraleer Nkima aan de zijde van zijn meester was. Hij begon te huilen en te janken, schudde zijn meester in de hoop hem zien te bewegen, doch vergeefs. Tarzan bleef zielloos... Een dunne straal bloed sijpelde hem van de open slaap...

Beneden spoedden zich de zwarte krijgers, die dit toneel hadden bijgewoond, naar de buiten kennis liggende man...

HOOFDSTUK IV

Eric van Harben, met het geladen pistool in de hand (1), nam de zwarte van het hoofd tot de voeten op. Deze droeg een geweer aan de hand.

— Gabula ! riep de jonge man, terwijl hij zijn wapen liet zakken. Wat kom je hier doen ?

— Heer, antwoordde de zwarte, ik heb U niet kunnen verlaten ! Ik wil u niet van honger laten omkomen bij de boze geesten die in het gebergte spoken.

Van Harben blikte ongelovig in de ogen van zijn dienaar.

— Als je denkt dat ze me zullen doden, Gabula, vrees je dan niet voor je eigen huid ?

— Ik ben daar op voorbereid, meester ! zei Gabula gelaten. Het is een wonder dat wij niet de eerste of de tweede nacht al zijn omgekomen. Maar deze nacht zullen we zeker omkomen ?

— En toch wil je bij mij blijven ? Waarom ?

— U is goed voor mij geweest, meester, zegde de zwarte stil. Ook de heer dokter. Wanneer de anderen me bang gemaakt hebben met hun verhalen, ben ik gevlucht, met hen... Achteraf heb ik me over die lafheid beschaamd en... ben teruggekeerd. Kon ik anders handelen ?

— Neen, Gabula. In mijn ogen, zoals in uw eigen ogen, kon je niet anders handelen, maar je makkers hebben er zo niet over gedacht !

— Gabula is niet als de anderen, zei de neger fier. Gabula is een Batoro !

— Gabula is een dappere krijger, zei Van Harben. Ik geloof niet aan de geesten en, het spreekt vanzelf, ik had geen reden om bang te zijn. Vermits jij er aan gelooft, betekent dit een grote daad van moed om alzo uw vrees te hebben overwonnen. Ik wil je niet weerhouden, Gabula, je mag je makkers gezelschap gaan houden, ik stem er in toe.

— Waarlijk ! ? riep Gabula uit. Heeft de meester besloten te vertrekken ? Gabula vertrekt onmiddellijk met hem.

— Nee, ik ga hierlangs dalen ! zei Van Harben, de gevaarvolle weg aanduidend die hij van plan was te volgen.

— Maar meester, zelfs indien een levend mens langs die weg kon dalen waar geen plaats is voor voet of hand, toch zou hij daar beneden gedood worden, want, zonder twijfel, woont daar de Verloren Stam, waar de boze geesten spoken, in het hart van de Wiramwazi.

— Je hoeft me niet te volgen, Gabula, wedervoer Van Harben. Ga naar je dorp terug met een gerust geweten !

— Hoe zult U dalen, meester ?

— Dat kan ik niet met zekerheid zeggen, maar dalen zal ik ! Langs die kloof tot waar ze ophoudt, en dan langs een andere weg.

— Maar zelfs indien de geesten u daar beneden met rust laten, hoe zult U ooit terugkeren ?

Van Harben haalde de schouders op en glimlachte. Toen stak hij zijn open hand uit en sprak :

— Vaarwel, Gabula ! Je bent een dappere krijger !

— Ik zal met u gaan, heer, zei hij doodeenvoudig.

— Zelfs... indien we niet levend terugkeren ?

(1) N. V. D. R. : In het eerste hoofdstuk werd gezegd hoe Eric van Harben, heel alleen op de top van het reuzengebergte, plots voor een zwarte kerel kwam te staan. We zullen hier nu zien wat er gebeurde.

— Ja !

— Ik begrijp je niet, Gabula, sprak Van Harben verrast. Je bent bang en ik weet dat je dolgraag naar je dorp terugkeert. Waarom dring je er dan op aan, te blijven, dan wanneer ik je toelaat te vertrekken ?

— Ik heb gezworen u te dienen, meester, en ik ben een Batoro !

— Nu, dan bedank ik de Hemel dat je een Batoro bent, zei Van Harben. Ik zal je hulp best gebruiken om de voet van deze berg te bereiken. Indien we niet van honger willen omkomen, Gabula, moeten wij dit doel bereiken !

— Ik heb voedsel meegenomen, zei de trouwhartige zwarte snel.

Hij opende een pak dat hij van zijn rug had genomen en toonde verscheidene repen chocolade en dozen corned-beef, voortkomend van de bagages waarvan de expeditie zich had meester gemaakt.

Voor de uitgehongerde archeoloog waren deze mondbehoeften als een manna der Voorzienigheid, neergekomen in de woestenij. Zonder een ogenblik te wachten liet hij het zich smaken.

Toen hij zich versterkt had, voelde hij de kracht in zijn ledematen terugkeren. Zijn optimisme groeide nog, wat betreft de kansen tot welslagen zijner onderneming. Met een verlicht hart begon hij het afdalen langs de kloof.

Zonder een woord te zeggen, maar vaalbleek van de schrik, volgde Gabula zijn meester. In zijn binnenste bad hij zijn voorvaderen, doch hij was moedig genoeg om niets te laten merken van zijn diepe angst.

Het dalen bleek nochtans minder moeilijk dan voorzien was. Talrijke rotsen vormden voordelige steunpunten. Op twee of drie plaatsen, echter, mocht Van Harben het een gelukkig feit heten dat Gabula hem kon bijstaan, want, in weerwil van zijn durf, zou het hem, alleen, onmogelijk zijn geweest die kwade passen te overwinnen !

Eindelijk bereikten zij de reusachtige granietrots die een soort van balkon vormde en dewelke Eric van op de top van het gebergte gezien had... Van Harben ging neerliggen, gaf Gabula opdracht hem stevig bij de enkels te houden, boog zich dermate over de rotsmassa, dat zijn lichaam voor de helft in het ledige bengelde en in deze toestand, onderzocht hij de rotsmuur beneden hem. Zo ontdekte hij dat de kloof, gedeeltelijk onderbroken door het balkon, verder naar beneden hernam en voortging tot bijna aan de basis van het gebergte, hoewel ze naar het einde toe heel smal was.

De jonge Alpenloper gaf er zich rekenschap van, dat het slechts zaak was de rotskloof beneden hem te bereiken, om daarna met een betrekkelijk gemak de resterende afstand te overwinnen... Nochtans lag de schier onoverkomelijke hinderpaal hierin, dat het een reuzenwerk zou zijn zich van het balkon in de kloof te laten glijden...

Een touw zou hem een onschatbare dienst hebben bewezen, maar dit was niet voorhanden. Met een zucht zette Van Harben zich op een rotspunt neder, in de overtuiging dat naar een ander middel diende gezocht om zijn doel te bereiken. Maar hoe ?...

Wat Gabula betreft, die was half dood van angst bij de gedachte dat zijn meester het toch zou wagen langs de weg die hij zo juist kwam te zien en die hem allerschrikwekkendst toescheen.

...Nochtans dacht de oudheidkundige diep na, rustig zelfs, en bekeek

aandachtig het rotsbalkon dat hen, indien ze er niet in slaagden de kloof te bereiken, tot graf zou dienen.

Dit rotsbalkon was tenslotte een reusachtige steenmassa, tussen de twee delen van de rotskloof vastgegroeid. Alleen een lading dynamiet zou ze uit de weg hebben kunnen ruimen. Maar Eric onderzocht de rotsblokken die, om zo te zeggen, de ongelijke bodem vormden van het balkon. Juist op zo'n rotsblok was Gabula gezeten. Een idee flitste door het brein van de onderzoekingsreiziger. Wellicht zat het reusachtige steengevaarte niet aan alle zijden vast in het gebergte.

— Gabula, sta op, zei hij. Laten we al deze steenblokken wegnemen, misschien betekent het onze laatste kans.

— Ja, heer! zei Gabula onderdanig, zonder te snappen waar zijn meester heen wilde.

Zonder verder nadenken begon Gabula zijn meester te helpen bij het verwijderen der brokken, ze weggooiend in de ruimte...

— Ik geloof dat er nog kans is te slagen! zei Van Harben, toen hij bemerkte dat het platte, cirkelvormig balkon dieper werd naarmate zij de stenen verwijderden. Wij zullen er, hoop ik, door geraken, indien wij het evenwicht van het rotsbalkon niet storen, zoniet zullen wij nooit verder hoeven te zoeken naar het geheim van de Verloren Stam!

— Ja, heer, sprak Gabula.

Zware zweetdruppels rolden hem van het aangezicht, maar hij deed manmoedig voort. Plots huilde hij het uit:

— Meester, kijk! Kijk, meester!...

Door het wegnemen van de steen die hij nog in de handen hield, was er een klein gaatje in het balkon gekomen, waar het daglicht doordrong.

— Gabula! riep Van Harben, bedank uw voorvaderen! Dat is de weg die we zullen nemen!

Met vernieuwde moed maakten de twee mannen de opening breder, tot ze hen doorgang verleende.

Terwijl de blokken die ze in de ruimte lieten vallen met oorverdovend lawaai langs het gebergte afrolden, stond een grote krijger rechtop in een kano op het meer, het toneel beschouwend met een blik vol angst.

— De grote wal kantelt! riep hij uit.

— Ach kom! Het zijn maar enkele rotsstenen! zei de tweede roeier in de kano.

— Dat is nog nooit voorgevallen! hernam de andere. Er is voorspeld geweest dat de grote wal op een zekere dag zal ineensstorten! Vergeet dat niet...

— Misschien is het een geest of een duivel die met stenen speelt! Kom, laten we de meesters gaan verwittigen!

— Laten we liever wachten, hernam de eerste. Als we hen gaan vertellen dat er stenen aan de wal vallen, zullen ze de draak met ons steken!

Van Harben en Gabula maakten zich thans gereed om verder te dalen.

— Ik zal er eerst doorkruipen, zei Eric. Kijk hoe ik te werk ga en doe juist hetzelfde. Er is geen gevaar bij. Zorg er voor dat je slechts tegen een der wanden met je rug steunt en je voeten aan de andere zijde vastzet.

Kneuzingen zullen we wel oplopen, zonder twijfel, maar er is geen risico bij.

— Goed, meester ! sprak Gabula. Wat U kunt, zal ik proberen na te doen, het zal wel gaan.

Inderdaad, in weerwil van zijn grote angst, volgde Gabula zijn meester.

— Het is de duivel in persoon ! riep de krijger in de kano, toen hij in de hoogte boven hem een gedaante zag, die scheen te kruipen als een serpent.

— Nu is het tijd om de meesters te verwittigen ! zei zijn metgezel.

— Nee, misschien zijn die zonderlinge wezens wel duivels, maar tenslotte gelijken ze op mensen en wij moeten eerst weten wie ze precies zijn. Dan zullen we gaan !

De weg waarlangs gedaald werd was lang, afmattend voor de twee mannen. Ze konden geen ogenblikje rusten om de vallei beneden hen te overschouwen. Zelfs indien ze die gelegenheid wel gehad hadden, toch zouden ze de kano met de krijgers niet ontdekt hebben achter het rietgewas dat het meer aan die zijde bedekte.

Het scheen de twee mannen toe of ze sedert eeuwen aan het dalen waren. Hun hart stond op breken. Toen ze eindelijk de schouw van de rotskloof, het engere deel, hadden bereikt, bleven de twee jonge mannen een ogenblik onbeweeglijk liggen, totaal uitgeput.

Van Harben stond het eerst recht en bleef vol bewondering voor het wilde landschap dat zich voor zijn ogen uitspreidde.

Een stroom wierp zich in het wijde meer, waarop het riet heen en weer gebogen werd door een zachte bries. Verder lagen uitgestrekte weiden.

Terwijl Eric en Gabula die nieuwe, geheimzinnige wereld overschouwden, hielden de zwarte krijgsmannen hen in het oog.

De vreemdelingen waren nog te ver om door de zwarten verkend te worden...

— Hoe kunnen we er van verzekerd zijn dat het geen spoken zijn ? vroeg een der krijgers.

— Ik zie toch wel dat het mensen zijn ! antwoordde de andere, die zijn chef scheen te zijn.

— Duivels zijn slim en machtig, hernam de eerste. Ze nemen de vorm aan die ze willen. Waarom zouden ze niet de vorm van de mens hebben aangenomen ?

— Juist omdat de duivels zo slim zijn, zullen ze niet de vorm van mensen aannemen. Ze dalen heel wat gemakkelijker als ze de vorm van een vogel aannemen !

Die aanmerking had een zekere waarde. Derhalve zweeg nu de eerste krijger.

— Dan dienen de meesters nu verwittigd, zei hij na een poosje.

— Nee, sprak de chef. Laat die mensen hierheen komen. We zullen hen gevangen nemen en ze voor onze meesters brengen, die over hen het vonnis zullen strijken.

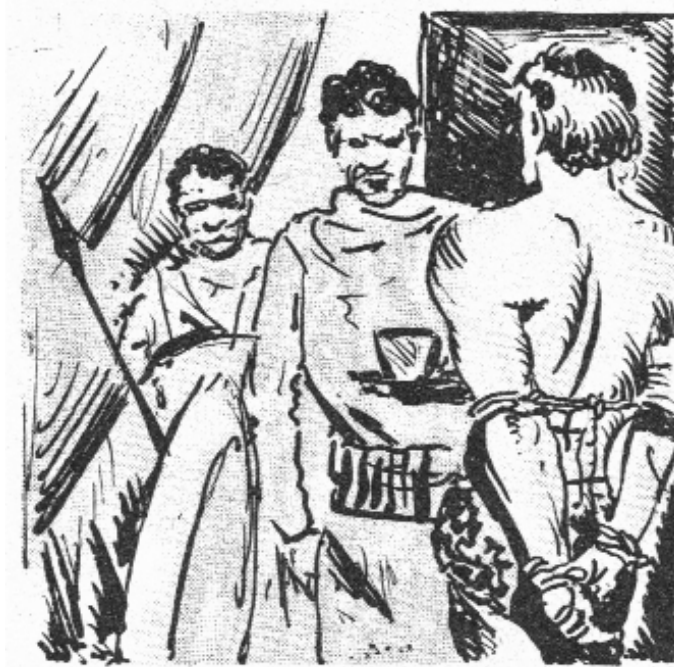
Intussen hadden Van Harben en Gabula met nieuwe krachten de laatste rotsflanken afgedaald en bevonden zich nu bij het meer, dat ze moesten overzwemmen om aan de andere zijde te komen, daar waar de weelderige, groene weiden zich uitstrekten.

In de beginne had Van Harben de idee gehad om het meer te gaan, maar tenslotte oordeelde hij het raadzamer het in rechte lijn, al zwemmend,

over te steken.

— Wij gaan een verfrissing nemen ! zei hij lachend tot Gabula.

Terwijl de twee mannen zich in het water wierpen, roeide de kano geluidloos op hen toe. Zij hadden geen vermoeden van het gevaar dat hen bedreigde.

Wat Eric het meest vreesde, dat was een sauriër (1) te zien opdagen, want in de staat van uitgeputheid waarin hij en zijn dienaar verkeerden, kon er geen sprake zijn van een gevecht tegen een sterke vijand.

Niets verbrak de stilte van de waterspiegel. Regelmatig als een uurwerk zwommen de twee mannen door.

— We zijn aan het einde van onze beproevingen, Gabula ! riep Van Harben vrolijk uit, toen hij de eerste rietstengels bij de oever bereikte.

Op hetzelfde ogenblik werden de wapens van twee zwarte krijgers dreigend op hun borsten gericht...

(1) De sauriërs zijn dieren die, te oordelen naar de geraamten van dergelijke dieren opgegraven in verscheidene landen, reusachtige afmetingen hadden, zowat 4 à 5 maal de grootte van een volwassen paard. Deze dieren zouden vóór de zondvloed hebben geleefd. In deze roman dus, veronderstelt de schrijver het bestaan van sauriërs in een onbekende wereld, waarover hier verteld wordt en die natuurlijk tot het rijk der verbeelding hoort

HOOFDSTUK V

Lukedi, de Bagego, droeg met een zekere voorzorg een kalbas (1) vol melk naar een afgelegen hut van het dorp dat tegen de meest verwijderde flanken van het majestueuze Wiramwazi-gebergte gelegen was.

Twee krijgers met lansen gewapend stonden voor de hut opgesteld.

— Nyuto heeft me met deze melk naar de gevangene gezonden, zei Lukedi. Is hij tot bezinning gekomen ?

— Ga binnen ! zei een der wachters kortaf.

Lukedi gehoorzaamde en, in de duistere hut, zag hij de gedaante van Tarzan, gezeten op de grond en naar hem opkijkend. De polsen van de man waren hem op de rug samengebonden en bij de enkels was hij stevig gekneveld.

— Hier is je maal, zei Lukedi, de kalbas voor de gevangene nederzettend.

— Hoe kan ik nu eten, de handen zo gebonden ! sprak Tarzan.

Lukedi haalde de schouders op.

— Weet ik ook niet ! gaf hij toe. Nyuto heeft me bevolen je melk te brengen, maar niet je handen los te maken !

— Als je de koorden niet doorsnijdt, kan ik niet eten ! sprak Tarzan.

Een der bewakers trad de hut binnen.

— Wie denken ze hier dat ik ben ? vroeg Tarzan.

— We weten dat je tot de Verloren Stam behoort !

— Ik dacht dat die stam uit geesten bestond, lachte de woudmens.

— Zo zeggen de enen, ja, maar de anderen zeggen neen ! In elk geval behoor je er toe !

— Je hebt het verkeerd voor, zei Tarzan bedaard. Ik kom uit het Zuiden, van heel ver...

— Misschien zeg je de waarheid, sprak Lukedi, het hoofd schuddend. Je draagt dezelfde kledij niet, ook niet dezelfde wapens.

— Heb je die mensen al gezien ? vroeg Tarzan snel.

— Vaak ! Eenmaal 's jaars trekken ze over de Wiramwazi. Wij ruilen dan met hen. Ze brengen gedroogde vis en ijzer mee, en keren terug met zout en koeien van ons.

— Als jullie handel drijft met hen, waarom hebben jullie me dan gevangen genomen, zeg ? Jullie denken toch dat ik tot de Verloren Stam behoor, heb je gezegd !

— Wij hebben steeds op oorlogsvoet geleefd met die stam, zei Lukedi. Eens per jaar maken we vrede om te ruilen.

— Waarom die oorlog ?

— Omdat ze dikwijls onze dorpen binnenvallen en onze mannen meenemen. Ook vrouwen en kinderen. Niemand van hen die naar de Wiramwazi-bergen ontvoerd werd, is er ooit van teruggekeerd ! Misschien eten ze hun gevangenen op, die stammen !

— En wat wil jullie opperhoofd met mij ?

— Dat weet ik niet. De Raad is aan het beslissen. De enen willen je dood, anderen vrezen aldus de wraak der Bagegogeesten te doen oplaaien !

— Waarom zouden de geesten van jullie doden mij onder hun bescherming stellen ?

(1) Een kalbas is een uit een helft van een pompoen vervaardigde negerkom.

— Omdat men denkt dat de leden van de Verloren Stam de geesten van onze doden zijn, antwoordde Lukedi.

— Nochtans moet je wel zien dat het niet waar is, vermits ze jaarlijks komen ruilen !

— Geesten zijn slim. Ze kunnen zich voorstellen als mensen, wij zijn er nooit zeker van dat het geesten zijn !

— En wat denkt je dat de Raad zal doen ?

— Je levend laten branden, opdat je lichaam en je geest tegelijk verast worden en je nooit kunt weerkomen om te spoken !

Op die weinig aanmoedigende woorden, verdween Lukedi, Tarzan aan zijn gedachten overlatend.

Toen begon de reus zijn banden te onderzoeken, in de hoop ze te kunnen breken. Maar de touwen waren dik en hij moest bekennen dat hij er niet in zou slagen.

Toen nam hij de hut waarin hij was opgesloten in overweging. Het was een gewone hut, rondvormig, met kleimuren en een dak in de vorm van een domper, tamelijk hoog, vervaardigd uit droog gras. Tarzan gaf er zich rekenschap van dat hij onmogelijk hieruit kon geraken, zonder door de schildwachten opgemerkt te worden. Die zouden onmiddellijk alarm geven, des te meer daar een der wachten gestadig zijn hoofd naar binnen stak om te zien of de gevangene er nog was.

Ten einde raad strekte zich Tarzan op de grond uit om te slapen, terwijl de avond over het dorp daalde.

...Plots wekte een zonderling gewrijf boven zijn hoofd hem uit zijn slaperigheid. Tarzan trachtte te ruiken welk wezen zich op het dak van de hut scheen op te houden, maar de rook der dorpsvuren belette hem dit.

Het wezen scheen zich een weg te willen banen doorheen het droge gras waarmee de hut was bedekt. Reeds drong een manestraal door de opening die het wezen gemaakt had. Stilaan werd het gat groter en weldra zag Tarzan een hem welbekende verschijning zich aftekenen tegen de sombere hemel.

Een brede glimlach kwam over Tarzan's lippen. Een lichte gedaante gleed op de grond, in de hut.

— Nkima ! fluisterde Tarzan. Hoe heb je me gevonden ?

— Nkima heeft de krijgers gevolgd, gaf de aap te kennen door zijn gebaren en zacht gemurmel. Nkima heeft op de nacht gewacht, heel de nacht door. Waarom blijft Tarzan hier ? Kom met de kleine Nkima ! De lui van het dorp zijn slecht !

— Ik ben geboeid, zei Tarzan. Ik kan je niet volgen.

— Dan zal Nkima Muviro en zijn krijgers halen ! jankte de aap.

— Nee, hij zou te laat komen om me nog hulp te verlenen. Ga terug naar het bos, Nkima, en wacht daar. Misschien kom ik wel...

Nkima protesteerde. Hij wou niet weggaan. Het woud was niet rustig, niet gastvrij genoeg voor brave dieren, beweerde hij.

...Terwijl hij voortjankte, in de hoop dat zijn meester hem zou volgen, kwam een der schildwachten naar de hut toe, verrast als hij was door het vreemde geluid.

— Spoed je nu, zei Tarzan. Vlucht als je niet levend gevild wil worden, Nkima !

— Tot wie spreek je, vroeg de schildwacht, plotseling in de hut tredend.

Op hetzelfde ogenblik bemerkte hij het in het dak gemaakte gat en zag in de opening nog juist een schim verdwijnen.

— Wat moet dat betekenen ? riep hij uit, enigszins bang.

— Dat, zei Tarzan, dat is de geest van je grootvader. Hij is me komen zeggen dat jullie allen, jullie vrouwen en kinderen, in een bloedbad zult sterven. Hij heeft een zelfde bode naar jullie opperhoofd Nyuto gestuurd.

De schildwacht beefde.

— Roep hem ! bad hij. Zeg hem dat ik je geen kwaad wil ! Niet ik, maar Nyuto, het opperhoofd, heeft besloten dat je zal sterven !

— Ik kan geen geesten terugroepen, zei Tarzan. Verwittig Nyuto, dat is het beste wat je doen kan. Raad hem aan mij te sparen of...

— Ik zal Nyuto pas morgenvroeg zien, maar ik zal hem dan dadelijk verwittigen, beloofde de zeer ongeruste krijger.

Het was reeds lang morgen toen Lukedi in de hut verscheen waar Tarzan opgesloten was. Zeer onder de indruk, bracht hij de woudmens andermaal een kalbas melk.

— Heeft Ogonyo waarheid gesproken ? vroeg hij.

— Wie is Ogonyo ? vroeg Tarzan.

— Een der krijgers die je bewaken. Hij heeft aan Nyuto en aan het hele dorp verteld, dat hij de geest heeft gehoord van zijn grootvader, in gesprek met jou, en dat de geest bedreigd heeft heel het dorp in een bloedbad te dompelen. Al de krijgers zijn waanzinnig van angst.

— En Nyuto ?

— Nyuto vreest niemand of niets !

— Zelfs niet de geesten ?

— Nee ! Hij is de enige Bagego die de Verloren Stam niet vreest. Hij is woedend omdat allen met de angst in het lijf lopen ! Opdat het tot voorbeeld strekke, zal je deze avond reeds levend verbrand worden !

Tarzan hief de kin omhoog om Lukedi's aandacht op de opening in het dak te vestigen.

— Kijk, zei hij, dat gat heeft de geest gemaakt. Ga Nyuto halen, toon hem wat je gezien hebt. Misschien zal hij dan te overreden zijn !

— Dat is overbodig... Nyuto kent geen vrees. Een leger van geesten zou hem niet de minste angst bezorgen ! Door zijn schuld zullen we allen sterven.

— Zonder enige twijfel ! beaamde Tarzan.

— Kunt je me niet redden ? smeekte Lukedi, wankelend op zijn benen.

— Ja, maar dan moet je me helpen ontsnappen en dan beloof ik je, dat de geesten je niet zullen treffen !

— Helaas ! Kon ik je maar hulp bieden ! zuchtte Lukedi, de kalbas aan Tarzan's lippen brengend om hem te laten drinken.

— Maar waarom krijg ik hier slechts melk ? vroeg Tarzan.

— Omdat onze wet verbiedt het vlees van koeien te eten en hun melk te drinken. Dit komt dan onze gasten of gevangenen ten goede.

Tarzan wenste zich geluk dat de totem der Bagego's niet een sprinkhaan, een rat of een andere dergelijke, voor heilig beschouwde dier of voorwerp was, want hij hield tenslotte veel meer van koeienmelk dan van een maal sprinkhanen of een rattengebraad !

— Zeg aan Nyuto dat hij kome en met me spreke ! beval hij Lukedi. Misschien kan ik hem overtuigen van het gevaar dat hij over zich haalt.

— Ik ga er naartoe, zei Lukedi, maar of hij gehoor zal geven aan mijn woorden, dat geloof ik niet.

Op het ogenblik dat de zwarte de hut ging verlaten, deed zich een hels lawaai horen uit de richting van het dorp... Tarzan hoorde de krijgers tegenstrijdige orders geven... Kinderen huilden, vrouwen stieten verschrikkelijke kreten uit, het geleeek een vlucht...

Even later roffelden de oorlogstrommen en kritsten de slagwapens. Na een korte beraadslaging, verlieten de voor de hut van Tarzan opgestelde schildwachten hun post om hun broeders na te hollen.

Lukedi, die zich nog steeds in de hut bevond, stak nu het hoofd naar buiten, maar trok het onmiddellijk terug binnen met een kreet van angst :

— Ze komen ! Daar zijn ze ! huilde hij.

Hij wierp zich op de grond en kroop naar het uiteinde der hut, waar hij ineengedoken van angst bleef zitten.

HOOFDSTUK VI

Eric van Harben nam de grote zwarte krijgers van het hoofd tot de voeten op. Niettegenstaande het gevaar van het ogenblik, werd zijn aandacht gaande gehouden door de zonderlinge vorm der wapenen die hem en Gabula bedreigden.

Die wapenen hadden niets gemeens met de lansen waarvan de inboorlingen in Afrika gewoonlijk gebruik maken. Het waren eerder korte spiesen die aan de pieken van Romeinen deden denken. Die indruk werd nog bekrachtigd door de korte zwaarden die aan de zijde der krijgers bengelden.

Zonder twijfel waren die zwaarden gelijk aan de « gladius Hispanus » der Keizerlijke Legers. Wat had dat te betekenen ?

— Gabula, vraag hen wat ze willen, zei Van Harben aan zijn dienaar. Misschien begrijpen ze je taal.

— Wie zijn jullie en wat willen jullie van ons ? vroeg Gabula in het bantoetaaltje van zijn stam.

— Wij zijn geen vijanden, vervolgde Van Harben in dezelfde taal. Wij zijn vredelievend, wij willen slechts jullie land bezoeken. Brengt ons bij jullie opperhoofd.

Een der krijgers haalde de schouders op.

— Wij begrijpen jullie taal niet, sprak hij. Jullie zijn onze gevangenen en wij gaan jullie bij onze meesters brengen. Als jullie het beproeft weerstand te bieden, zullen wij jullie beiden doden.

— Ze spreken een vreemde taal, zei Gabula. Ik begrijp er geen zier van.

Het gelaat van Van Harben verried verrassing en ongeloof. Hij had de indruk een droom te beleven, al even onsaamenhangend als onwaarschijnlijk.

Op de hogeschool was hij een uitstekend leerling in de Latijnse taal geweest en het was met een onbeschrijflijk gevoelen van verdwazing, dat hij deze Afrikaanse krijgers een soort Latijn hoorde spreken, doorweven met woorden uit de Bantoe-taal, maar dan toch ontgensprekelijk Latijn !

Hij trachtte nu de taal der Latijnen te spreken en zijn stem klonk

vreemd aan zijn eigen oren. Hij had meer dan ooit de indruk een ongeloflijke droom te beleven...

— Wij zijn geen vijanden, zei hij. Wij zijn gekomen om uw land te bezoeken.

Hij zweeg toen, wanhopend dat ze hem niet zouden begrijpen.

— Ben je een Romeins burger ? vroeg de zwarte krijger.

— Nee, maar mijn land leeft in vrede met Rome ! antwoordde Van Harben.

De zwarte scheen zich te bedenken, alsof hij de taal van de archeoloog slecht begreep.

— Je komt van Castra Sanguinarius ! zei hij tenslotte op een toon die zijn eerste bedreiging bevestigde.

— Ik kom van het land der Batavieren ! antwoordde Eric.

— Ik heb nooit van dit land gehoord.

— Breng me bij uw opperhoofd, jonge man !

— Dat zal ik zeker ! Treedt beiden in de kano. Onze meesters zullen over jullie lot beslissen !

...De zwarten roeiden langs een soort kanaal, met rietstruiken afgeboord.

— Tot welke stam behoor je ? vroeg Van Harben aan de chef der twee krijgers.

— Wij zijn Barbaren van de Oostzee, onderdanen van Validius Augustus, keizer van het Oosten ! Waarom die vragen ? Je moest dat toch weten !

Na een half uur kwam de boot ter hoogte van een half dozijn hutten, die schier in het water gebouwd waren.

Dadelijk waren Van Harben en Gabula het mikpunt der nieuwsgierige blikken van vrouwen en kinderen van het dorp. Eric hoorde de krijgers vertellen, dat zij te beschouwen waren als spionnen van de Castra Sanguinarius en dit zij als dusdanig, naar de Castrum Mare dienden gebracht, waar de meesters over hun lot zouden beschikken.

Hoewel de twee krijgers hen beschouwden als gevaarlijke vijanden, werden Van Harben en Gabula met grote voorkomendheid omringd. Van Harben vroeg de chef der krijgers hem te verklaren waarom ze zo vriendelijk behandeld werden.

— Je bent een Romeins burger en dit hier is je slaaf, antwoordde de zwarte op Gabula doelend. Onze meesters verbieden ons een Romeins burger te mishandelen, zelfs wanneer hij van Castra Sanguinarius komt !

— Wie zijn uw meesters ?

— De Romeinse burgers die te Castrum Mare wonen, zoals een burger van Castra Sanguinarius het wel zal weten !

— Maar ik zeg u dat ik geen burger van Castra Sanguinarius ben, drong Eric aan.

— Zeg dat aan de officieren van Validius Augustus, hernam de krijger. Misschien zullen ze je geloven. Wat mij betreft, ik geloof je niet !

— Zijn de meesters van Castrum Mare ook zwarte krijgers ?

De andere beschouwde Eric alsof deze de draak met hem wilde steken.

— Breng die gevangenen naar de hut en bewaak ze zorgvuldig ! zei hij tot zijn mannen. Ze mogen elkaar raadseltjes stellen, ik ben het beu hen tot

zagsman te dienen !

...s Anderdaags werden de gevangenen gewekt om naar het kanaal gebracht te worden. Een echte flottielje lag daar verenigd. In alle kano's waren zwarte krijgers, beschilderd als in oorlogstijd.

Men deed Van Harben en zijn dienaar in de kano van de chef stijgen en het ogenblik daarop begon het roeien... De reis duurde verscheidene uren. De hitte en de eentonigheid van de afgelegde weg waren onverdraaglijk. De chef der krijgers beantwoordde geen enkele vraag van de jonge archeoloog, die dan tenslotte zijn pogingen om een gesprek aan te knopen opgaf.

In de verte vertoonde zich eindelijk een dikke vestingsmuur met een torentje er boven, waarin een rondvormige deur te zien was. Vóór die deur stonden verscheidene soldaten.

Toen de kano waarin Eric gezeten was dichterbij was gevaren, kon de jonge archeoloog opmerken dat de vóór de deur opgestelde krijgers gewapend waren. Op bevel van een hunner hield de kano zijn vaart in. Uit een der andere kano's stapte een krijger, die op de soldaten toetrad, wellicht om hun de toedracht van hun reis te verklaren.

Toen ontving de kano, waarin Eric gezeten was, het bevel naderbij te komen, maar het overige van de flottielje bleef rustig liggen.

— Blijf waar u is! riep een der soldaten, waarschijnlijk een onderofficier. Ik heb de honderdman verwittigd.

Van Harben beschouwde met de grootste verwondering de soldaten vóór de deur. Ze droegen een uitrusting als de soldaten van Cesar (1). Ze waren geschoeid met Romeinse sandalen en droegen een helm, een harnas, een zwaard en een lans ! Het leek wel of ze levend uit een boek van de Geschiedenis waren getreden ! Alleen de kleur van hun huid stak af bij hun uitrusting. Geen van hen behoorde tot het zwarte ras, hoewel hun huid donker was. Hun haren waren glad gestreken.

Ze schenen weinig belang te stellen in de komst van Van Harben. De onderofficier ondervroeg de chef der krijgers over de dorpsaangelegenheden. Het waren gewone vragen, die Eric echter wezen op de vriendschappelijke betrekkingen die er moesten bestaan tussen de zwarte dorpsbewoners en de beschaafde mensen in donkerkleurige huid van deze stad, die zich wellicht achter de muren van die vesting verhief.

Nochtans waren de voorzorgen genomen bij de aankomst van de flottielje een bewijs, dat die betrekkingen niet altijd zo vredelievend geweest waren. Over de vestingsmuren heen, bemerkte Van Harben vlakke daken en, in de verte, de bergketen die de andere zijde van het dal vormde.

Een man met een zeer streng uitzicht, heel waarschijnlijk een officier, trad nu snel op de groep nader.

— Wat zijn dit voor mannen, Rufinus ? vroeg hij kortweg.

— Een chef der Barbaren en zijn krijgers. Ze brengen twee gevangenen en vragen als beloning, dat zij in de stad mogen treden en de Keizer spreken.

— Met hoevelen zijn ze ?

— Zestig man, zei Rufinus.

— Laat ze maar binnen. Ik zal hen een vrijgeleide geven, maar ze moeten hun wapening in hun kano's laten en de stad verlaten vóór het scheiden van de dag. Of ze de keizer kunnen spreken, weet ik niet. Dat ze zich naar het paleis begeven en het de prefect vragen ! Laat de gevangenen

hier komen !

De officier nam Van Harben van het hoofd tot de voeten op. Ook Gabula keek hij onderzoekend aan.

— Wie zijn jullie ? vroeg hij.

— Mijn naam is Eric Van Harben, zei de ontdekkingsreiziger.

— Er is geen familie die een dergelijke naam draagt te Castra Sanguinarius !

— Ik kom ook niet van die stad.

— Waarlijk ! riep de officier uit.

— Ja, dat heeft hij me ook gezegd, kwam de chef der zwarte krijgers tussen.

— Hij zal ons zeker ook vertellen dat hij geen Romeins burger is ? lachte de officier ironisch.

— Dit is inderdaad de waarheid ! zei Eric met klem.

— Bestaan er dan blanke Berberen in Afrika ? riep de officier uit. Uw kleedij is niet die der Romeinen, inderdaad... Misschien komen jullie toch van Castra Sanguinarius !

— Het zijn spionnen ! opperde Rufinus.

— Nee, zei Van Harben, ik ben geen spion, geen vijand.

En glimlachend voegde hij er aan toe :

— Ik ben een Berbeer, maar dan bezielde met de beste gevoelens !

— Wie is die man ? vroeg de officier, op Gabula doelend. Is het uw slaaf ?

— Niet mijn slaaf, maar mijn dienaar !

— Volg me, zei de officier. Uw woorden zijn zeer belangwekkend, maar zij overtuigen mij niet.

Hij beval dat Gabula zou bewaakt worden en nam Eric mee naar het kwartier der officieren.

— ...Ga zitten, zei de officier, en zeg me zonder omwegen waar je vandaan komt ! Hoe ben je hier gekomen en wat voer je in dit land uit ?

— Ik kom uit het land der Batavieren ! antwoordde Eric.

— Batavieren zijn Berberen, verwilderd, zonder beschaving ! riep de officier uit. Ze kennen de taal niet die te Rome gesproken wordt. Zelfs indien ze die wel kenden, zouden ze er geen nuttig gebruik kunnen van maken gelijk jij !

— Wanneer heeft U Batavieren gezien ? vroeg Eric.

— Wij ?... Nooit ! zei de officier verrast. Maar onze geschiedschrijvers spreken er over.

— Uit welke tijd dagtekenen hun geschriften ?

— Wel, Sanguinarius heeft hen bevochten, antwoordde de officier naast de vraag.

— Sanguinarius ! zei Van Harben. Ik heb die naam nooit ontmoet in de geschiedenis.

— Hij nam deel aan de expeditie naar Germanië in het jaar 839 na de stichting van Rome !

— Wacht even... Dat is dus 1837 jaar geleden. U zal toch toegeven dat de Batavieren sedert die tijd er op vooruitgegaan zijn ?

— Waarom dan ? vroeg de officier. Niets is veranderd in ons land sedert Sanguinarius. En hij is nu 1800 jaar dood. Ik zie niet in, waarom de

(1)) Hier wordt dus verondersteld dat die mensen nakomelingen van Cesar's soldaten zouden zijn, levend in een onbekende wereld van Afrika.

wereld der Batavieren zou veranderd zijn. Nu, zeg me, wie ben je ?

— Mijn vader is een groot geneesheer die zich in Afrika gevestigd heeft ! verklaarde Eric. Ik heb zijn dienaars dikwijls horen spreken over een Verloren Stam, die in het Wiramwazi-gebergte moest wonen. Ik ben met een expeditie vertrokken om dat land te ontdekken. Mijn dienaars zijn echter alle op de vlucht geslagen, behalve degene die samen met mij gevangen genomen is geweest.

De officier dacht even na.

— Misschien zeg je de waarheid. De keizer zal beslissen. In afwachting zal ik je naar het huis van mijn oom, Septimus Favonius, overbrengen. Als je hem kan overtuigen, wel, dan zal zijn invloed op Validus Augustus je een kracht ten goede zijn. Mijn naam is Mallius Lepus. Misschien, als je de gebruiken van Rome kent, zal het je verrassen dat een patriciër honderdman is, maar op dit punt hebben we afgebroken met de oude traditie.

Op dit ogenblik trad een andere officier in de kamer.

— Ha, daar hebben we Aspar ! riep Lepus uit. Hij komt zijn wachtbeurt nemen, ik zal je naar de villa van mijn oom kunnen brengen.

HOOFDSTUK VII

Tarzan volgde Lukedi met de blik, keek dan met gerekte hals naar de deur van de hut, om te zien of hij de reden van de schrik van de jonge zwarte kon ontdekken.

Hij bemerkte een groepje mannen en vrouwen die huilend vluchten, achtervolgd door hoge schimmen. Wat betekende dit? Zonder twijfel werd het Bagegodorp door een vijandige stam aangevallen.

Enkele ogenblikken later betraden drie van deze krijgslui de hut, wellicht op zoek naar vluchtende zwarten.

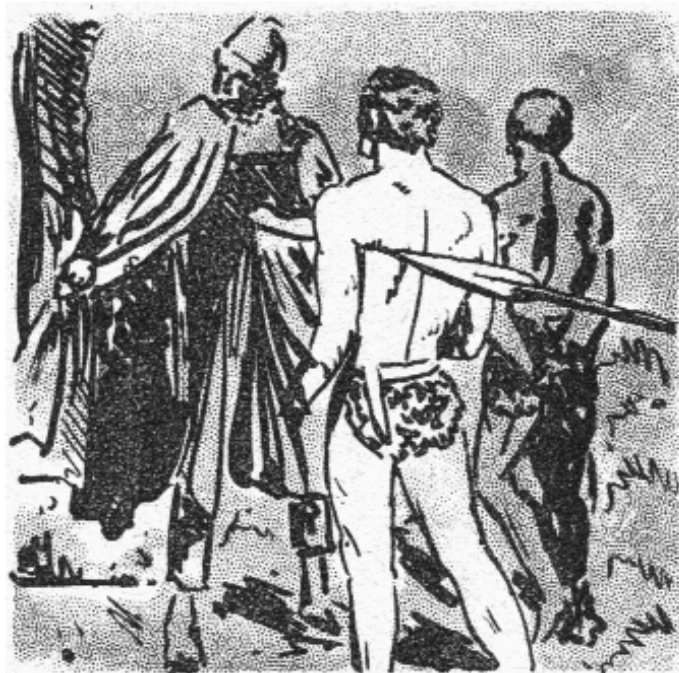
Bij het zien van Tarzan bleef de chef der krijgers pal staan. Verrassing stond op zijn wezen te lezen. Zijn maats gingen aan zijn zijde staan en begonnen te palaberen in een taal die Tarzan niet kon verstaan, hoewel hij de tongval niet vreemd vond.

Plots merkten zij Lukedi en, zonder plichtpleging, trokken ze hem naar het midden van de hut. Dan gaven zij Tarzan de beduiden dat hij moest opstaan en hen volgen.

Tarzan liet hen opmerken dat hij gekneveld was en de krijgers hielden zijn banden door met een enkele slag van hun zwaard, waarna zij de punt van hun wapen op zijn borst richtten en hem aan 't verstand brachten dat hij in hun macht was.

Toen werden de twee gevangenen uit de hut geduwd.

Verblind eerst, door het scherpe daglicht, na zoveel dagen in de donkere hut vertoefd te hebben, merkte Tarzan tenslotte toch de meelijwekkende groep gevangen Bagego's, ongeveer vijftig in getal, mannen, vrouwen en kinderen, verenigd in het midden van het dorp en omringd door soldaten.

Deze soldaten waren zeer verschillend van de Afrikaanse krijgers. Hun gelaatskleur was bruin, maar niet te vergelijken bij die der negers. Aan de voeten hadden ze sandalen en over de borst droegen ze een harnas uit staal.

Tarzan bekeek die zonderlinge krijgers en scheen er van overtuigd dat

hij die vroeger al gezien had. Nochtans kon dit onmogelijk geschied zijn op Afrikaanse grond. Misschien vroeger, in Europa...

Terwijl hij er een verklaring voor zocht, trad een grote man op hem toe. Deze was gekleed als de andere soldaten, maar zijn kledij was van een rijkere toon en de helm op het hoofd was hel glimmend.

Tarzan onderdrukte een kreet. Hij had een oplossing voor dit geheimzinnige toneel gevonden! Die man was schier de weergave van de beelden die hij in Rome bewonderd had. De kledij was die der legioenkrijgers.

Het waren Romeinen en de taal die ze spraken, en die Tarzan al meer gehoord had, was Latijn. Tarzan had Latijn gestudeerd ten tijde dat hij in Europa de cultuur der beschaafde mensen had geleerd, maar zijn kennis van Virgilius' taal was te oppervlakkig om hem toe te laten iets op te vangen van de zinnen die snel uitgesproken werden rondom hem. Spreken kon hij die taal evenmin.

Terwijl hij nadacht over de feit of het wel mogelijk was, dat, tien eeuwen na de val van Rome nog Romeinen leefden, hadden soldaten een soort van prangbanden aangebracht, dewelke zij nu om de hals van de gevangenen knelden...

De chef der soldaten had nu het gezelschap gekregen van twee officieren, eveneens van een veel lichtere huidskleur. Een gesprek ontstond, waarbij zij meermalen het hoofd naar Tarzan wendden en dan met verwonderde ogen elkaar raadpleegden.

Hoe ook, Tarzan werd niet vastgemaakt aan de ketting die de zwarte gevangenen verbond. Men nam er genoeg mee, hem de polsen samen te binden met een ketting welke door een soldaat werd vastgehouden. Tarzan was ervan overtuigd, dat die behandeling in verband stond met zijn gelaatskleur : een blanken aan een zwarte binden, dat hadden de officieren blijkbaar verboden.

Op een teken van de chef, zette het geleide zich eindelijk in beweging. Een der officieren en twaalf legioensoldaten stapten als voorposten voorop. Volgde daarop de groep gevangenen, omringd door bewakers. Tenslotte, onder het bevel van een onder-officier, sloot de rest der soldaten de mars, de geiten en het vee als buit met zich voerend.

De karavaan ging het Noorden uit langsheen de bergen, dewelke weldra beklommen werden aan de oostzijde van de Wiramwazi.

Tarzan stapte aan de staart van de rij gevangenen; Lukedi, de laatste in de rang, schreed dus in zijn gezelschap voort.

— Waar vandaan komen die soldaten, Lukedi ? vroeg Tarzan.

— Krijgers van het spokenvolk van de Wiramwazi-bergen, antwoordde de jonge Bagego.

— Ze zijn gekomen om de dood van die man te vermijden, die een der hunnen is, zei een ander zwarte een blik op Tarzan werpend. Ik wist dat Nyuto zich van hem niet had moeten meester maken. Ik was zeker van de ramp die er onvermijdelijk zou door geschieden. Gelukkig maar dat de spookmensen tussenbeide gekomen zijn voor zijn vonnisuitvoering.

— Ba ! Wat voordeel is er voor ons aan verbonden. Liever stierf ik in mijn dorp, dan meegevoerd te worden.

— Misschien zullen ze ons niet doden, onderbrak Tarzan.

— Natuurlijk zullen ze jou niet doden. Jij hoort tot hun ras. Maar zij zullen ons, Bagego's, doden, omdat wij je hebben durven gevangen nemen !

— Nochtans, wierp Lukedi op, ze hebben ook de blanke man gebonden en deze verstaat hun taal niet. Jullie bedriegen zich, hij behoort zeker niet tot dit verwenste ras.

De andere zwarten haalden de schouders op om hun twijfel te kennen te geven. Voor hen behoorde Tarzan tot de spookmensen. Logisch waren ze niet.

Ondertussen had de karavaan zich door een bergkloof begeven die zo eng was dat slechts vier mannen frontgewijze er door konden. Gedurende lange uren liepen ze zo verder tussen twee granietmuren, die zo hoog waren, dat ze de indruk kregen in een reusachtige grafkelder te wandelen, waar het licht niet doordrong. Geen vogel liet zich horen. Er groeide geen grasje in dat rotsachtige kanaal, waar de berg als door een zwaardslag in twee gespleten scheen geweest.

Eindelijk kwam de lange karavaan aan het einde van de bergkloof, waar zich een reusachtig beeld verhief, waarbij verschillende mannen de wacht hielden. Een na een gingen de gevangenen door de reusachtige poort die leidde naar een weg doorheen het woud. De karavaan zette zich opnieuw in beweging tot ze een dorp bereikte met hutten uit leem, bewoond door zwarten van hetzelfde voorkomen als de Bagego's, maar gewapend met pieken in de aard van die der legioensoldaten..

De troep installeerde zich om in het dorp te kamperen en Tarzan

merkte op, dat de soldaten de bewoners toespraken op gebiedende toon ! Deze schenen te gehoorzamen zonder tegenspreken, maar enigszins met tegenzin. Een rantsoen gezoden haver en gedroogde vis werd aan de gevangenen uitgereikt, die in een kring rondom een vuur gingen zitten om er de nacht door te brengen.

Tarzan maakte zich klaar om te slapen, toen hij plots een eikel op het hoofd kreeg. Hij lette er niet op en luikte opnieuw de ogen, maar de eikels bleven elkaar opvolgen als een mitraljettevuur.

Tarzan ging rechtop zitten en trachtte in het loer de vreemde hand te ontdekken, die zich op een dergelijke manier scheen te vermaken.

— Zo, zo, Nkima ! riep hij uit in de taal die hij gebruikte om tot de aap te spreken. Hoe ben je hier gekomen ?

— Ik heb je gevolgd, Tarzan.

— Ben je zo moedig geweest mee door de bergen te trekken ?

— Nkima heeft schrik gehad van de rotsen, zei de aap in zijn taaltje. Nkima is over de rotsen geklommen, niet door de kloof. Maar hoe koud boven op de rotsen.

— Ha !

— Overal heb ik panter geroken. Een verdoemde berg, Tarzan !

— Nkima deed er beter aan terug te keren naar huis, zei Tarzan. Dit woud zal hem evenmin bevallen.

— Nee, dit woud is een prettig woud. De apen zijn hier zeer klein en hebben schrik van Nkima. Nkima is hier goed. Wat willen de vreemde Tarmangani's met Tarzan doen ?

— Weet ik niet, Nkima !

— Nkima zal Muviro halen en de Waziri's !

— Nee, nog niet, zei Tarzan. Ik moet eerst de Tarmangani vinden die ik zoek. Dan zal ik u met een boodschap naar Muviro zenden.

De kleine Nkima verliet de boom en kroop op de schouder van zijn meester waar hij de nacht doorbracht, gelukkig bij de grote Tarmangani te zijn, waarvan hij zo veel hield.

Toen het dag werd opende Ogonyo, de schildwacht die Tarzan in het Bagego dorp had bewaakt, de ogen, trad op het vuur toe en, daar hij kou had, wakkerde hij het vuur aan. Hij zag plots een schaduw de schouder van de blanke reus verlaten en met een sprong verdwijnen in de takken der bomen.

Ogonyo slaakte een kreet die zijn makers uit hun slaap wekte.

— Wat is er, Ogonyo ? vroeg een de gevangenen.

— De geest van mijn grootvader ! Ik heb hem teruggezien. Hij is uit de mond gekomen van de blanke man die Tarzan heet. Wellicht is hij ons komen zeggen dat wij zullen sterven en opgegeten worden om die man te hebben willen doden.

Sterk daarvan overtuigd, begonnen de gevangenen meewarig het hoofd te schudden. Ze twijfelden er niet aan, dat ze tot de laatste man zouden sterven.

De soldaten gaven het teken tot opbreken en de karavaan zette zich weer op weg...

Naarmate de weg vorderde en de dorpen doorgetrokken werden, was Tarzan van dit feit overtuigd, nl. dat de bevolking voor het merendeel

gevormd was door mannen van bruine gelaatskleur, dewelke de krijgers waren, terwijl de zwarten hun dienaars en de blanken hun meesters waren.

Eindelijk kwam de karavaan aan een reusachtig gebouw met kolommen omgeven, waar het dak aan ontbrak. Tarzan moest bij het zien van dit gebouw onwillekeurig denken aan de ruïnen van het Colosseum te Rome, die hij vroeger bewonderd had. Hij veronderstelde dat dit gebouw de arena van de stad was.

Het voorste deel van de karavaan liep nu onder een stenen boog door, langs een onderaardse gang met stenen cellen. In deze cellen werden de gevangenen opgesloten. Tarzan kreeg Lukedi als celmaat, alsmede twee andere Bagego's. De zware grendels werden voorgeschoven en de gevangenen aan hun weinig benijdenswaardig lot overgelaten.

HOOFDSTUK VIII

Mallius Lepus beval een soldaat Gabula te halen.

— Je zal te gast zijn bij mijn oom, kondigde hij Eric van Harben aan, en ik geloof dat hij me zal bedanken om het feit dat ik hem zo'n buitengewoon mens als jij doe kennen. Hij staat zeer op nieuwigheden en nieuwtjes. Deze laatste zijn zeer zeldzaam in Castrum Mare. Zijn vrienden zullen blij zijn een Berbeerchef van het land der Batavieren te zien, want je bent toch een chef, niet ?

En daar Eric niet dadelijk antwoordde, hernam hij :

— Trouwens, dat heeft geen belang. Ik stel je als een machtig hoofd voor, dan wordt het interessanter.

Eric glimlachte bij de gedachte dat ook te Castrum Mare, zoals overal elders, snoevers en grootdoeners te vinden waren.

— Ziehier je slaaf, zei Mallius bij het zien van Gabula. Daar je bij Septimus Favonius te gast genood bent, zal je natuurlijk door dienaars bediend worden, maar ik dacht er goed aan te doen, je je eigen dienaar te geven.

— Zeker, zei Van Harben. Gabula is mij zeer genegen, hij zou me ontbreken.

Voor de poort van de burcht wachtte de jonge patriciër een draagbed met acht forse zwarten.

— Nu, Eric van Harben, zei Mallius speels, als je voor korte tijd te Rome bent geweest, zeg me dan of de draagbedden der nobelen schoner zijn dan het mijne.

— Rome is heel wat veranderd sedert de tijd dat uw geschiedschrijver Sanguinarius er woonde, zei Van Harben. Moest ik u de kleinste verandering beschrijven, toch zou u me niet geloven, meen ik.

— Ik zie nochtans niet in, wat men aan de draagbedden zou veranderd hebben, zei Mallius lachend. Ik veronderstel dat de Roomse patriciërs er nog steeds hebben.

— Nee, zei Eric aarzelend, het zijn niet meer dezelfde draagbedden. Bovendien gaan ze veel sneller.

Mallius Lepus gaf enkele orders aan zijn dienaars. die nu in looppas vertrokken, wat de twee jonge mannen, op de kussens uitgestrekt, nogal flink op en neer schudde.

— Ik zeg je, Eric van Harben, dat zelfs te Rome geen enkel draagbed zo rap gaat, hernam Mallius.

— Hoe snel lopen uw dragers ? vroeg Eric.

— Minstens achthonderdvijftig passen per uur, denk ik.

— Welnu, zei Eric, vijftigduizend passen per uur zijn een grapje voor de moderne draagbedden. Wij noemen die... automobielen !

— Ha, ha, succes zal je hebben in het huis van mijn oom, Eric van Harben ! riep Mallius uit. Als je zo'n goeie moppen aan zijn genodigden vertelt, zal je in Castrum Mare spoedig als een aartsleugenaar naam maken !

— Ik heb niet gezegd dat die draagbedden door dragers bewogen werden, merkte Eric glimlachend op.

— Zelfs indien ze getrokken worden door paarden... ik ken geen paard dat vijftigduizend passen per uur kan afleggen.

— Noch mensen, noch paarden, merkte Eric op, trekken onze draagbedden.

— Dat moet je Septimus Favonius eens herhalen ! Ik ben er van overtuigd dat je in zijn smaak zal vallen ! riep Mallius uit.

Nu liepen de dragers door een brede laan met lommerrijke bomen.

— Zijn dat residenties ? vroeg Eric op de schone gebouwen doelend waarin echter geen vensters schenen te zijn.

— Ja, zei Mallius.

— Zo'n dikke muren ! Wie vrezden ze hier ?

— Niemand.

— Tenzij dan schurken of dieven ?

— Evenmin. In Castrum Mare zijn weinig boeven. Die voorzorgen werden genomen met het oog op een mogelijke muiterij van de slaven... Dieven zijn er hier echter niet...

— Dat lijkt wel onmogelijk in een grote stad.

— Toch niet.

— Hoezo ?

— Toen Honus Hasta de stad Castra Sanguinarius verliet en Castrum Mare stichtte...

— In welk jaar ?...

— In 953 van de stichting van Rome... Dus, toen hij Castrum Mare stichtte, was Castrum Sanguinarius door booswichten allerhande onveilig gekomen. Honus Hasta, die de eerste keizer van het Oosten werd, zwoer dat Castrum Mare van die boevenplaag zou bevrijd blijven. Er kwamen wetten en die wetten waren zo streng — en zijn het nog — dat niemand het aandurfde te stelen of te moorden, zoniet, als hij werd gesnapt, viel heel zijn familie onder de bijl en stierf hijzelf het laatst...

— Dat waren, en dat zijn dus nu nog, radicale voorzorgen, merkte Eric op.

— Sommigen waren van mening dat Honus Hasta een soort dwingeland was, maar in elk geval dankt Castrum Mare hem alleen, dat het een stad is waar niemand van schurkengebroed te lijden heeft. Wanneer er thans een vermoeden van diefstal bestaat tegen een persoon, is dit een heel geval.

Op dit ogenblik hield de draagstoel stil voor een lage deur in een dikke wal. Lepus en Eric stegen af. Een portier in slavenplunje ging hen voor. De twee jonge mannen liepen door een binnentuin waar een majestatische man, rijkelijk gekleed, aan een scribent dicteerde die op de grond gezeten was.

— Mijn oom, zei Lepus buigend als een knipmes, ik breng u een gast... een gast zoals er hier nooit een ontvangen werd sedert de stichting van Castrum Mare.

En op de jonge archeoloog een blik van voldaanheid werpend, stelde hij hem voor :

— Eric van Harben, een grote Berbeerchef van het verre land der Batavieren.

Septimus Favonius ontving zeer minzaam.

Zeker had hij enig voorbehoud gemaakt.

Dit voorbehoud had niets anders op het oog, dan Eric te laten merken dat een Berbeerchef, hoe groot ook, minder was dan een Romeins burger.

...Een uur later verscheen Eric in de kledij van een jong Romeins patriciër; hij had zich geschoren en keerde nu bij Mallius Lepus terug, die opdracht gekregen had voor Eric's vernieuwing te zorgen.

— Wacht me in de tuin, Eric van Harben, zei Mallius, ik ben zo dadelijk terug.

Eric had nu even de tijd om de zalen van de villa te bewonderen.

Hij bemerkte dat de architectuurpartij in Grieks-Romeinse stijl was opgetrokken.

Wat de voorhangsels, de meubels en de wandversieringen betrof, deze verklaptten de invloed van de inboorlingenkunst van Afrika.

In de tuin die zich achter de villa uitstreckte, ontdekte Eric een weelde van allerhande tropische planten en bloemen, in de schaduw van cederbomen en acacia's.

Plots, terwijl hij door de tuin wandelde, ontmoette Van Harben op een pad een jonge vrouw.

Hijzelf, van zijn kant, en de jonge vrouw, van haar kant, bleven pal staan en namen elkaar op. Ze spraken echter geen woord.

Eric was van mening dat hij nergens zo'n mooie jonge vrouw ontmoet had.

Na een korte stond, echter, trad de jonge vrouw een pas naar voren en vroeg :

— Wie ben je ?

— Een vreemdeling, antwoordde Van Harben.

En even daarop, voegde hij er aan toe :

— Ik vraag verschoning u in uw wandeling te hebben gestoord... Ik dacht dat ik hier alleen was !

— Wie ben je ? hernam de jonge vrouw met klem. Ik herinner me niet uw gezicht vroeger gezien te hebben.

— Wat mij betreft, ik geloof niet dat ik ooit een jong meisje heb gezien dat op u leek, antwoordde Eric. Ik stel me de vraag of u geen fee is...

Het jonge meisje bloosde.

— Ik bemerk inderdaad aan je houding en je woorden dat je niet van Castrum Mare bent, zei ze op een ietwat hoogmoedige toon.

— Heb ik u in uw eer gekrenkt ? vroeg Van Harben. Vergeef het me, dat was mijn bedoeling niet... Uw verschijning is ook zo onverwacht geweest en...

Hij haperde en het jonge meisje glimlachte even.

— Kunt u me vergeven ? vroeg hij haar,

— Misschien, maar zeg me eerst wie je bent en van waar je komt. Ben je een vijand of... een Berbeer ?

Van Harben glimlachte :

— Mallius Lepus heeft me hier gebracht zei hij.

— En... ?

— Hij beweert inderdaad dat ik een Berbeer ben. In elk geval ben ik bij Septimus Favonius te gast...

Het jonge meisje haalde de schouders op.

— Dat verrast me niet, zei ze. Mijn vader staat op nieuwigheden.

— Is u dan de dochter van Favonius ?

— Ja, ik ben Favonia, antwoordde het jonge meisje. En hoe heet jij nu

tenslotte ?

— Mijn naam is Eric van Harben en ik kom van het land der Batavieren !

— Het land der Batavieren ! Dat is ver van hier... ?

— Zeker, maar wat ons meer scheidt, zijn de eeuwen beschavingswerk.

— Dat begrijp ik niet, zei Favonia.

— Natuurlijk niet, antwoordde Van Harben.

— Ben je een opperhoofd ? vroeg het meisje.

Dit keer gaf Eric het spel op. Hij begreep dat, indien hij voor een opperhoofd doorging, men hem zijn zogenaamde Berbeerse afkomst gedeeltelijk zou vergeven.

— Je zegt dat je een Berbeer bent, zei het meisje opnieuw. Nochtans zijn je voorkomen en je manieren die van een patriciër. Maar ik wil je zeggen dat je nogal veel vrijheid neemt in een samenspraak met vrouwen, vooral dan met een vrouw die je niet kent... Nu, dat zullen we maar op de rug van je Berbeersheid schuiven, ik vergeef het je.

— Een Berbeer te zijn, heeft ook zijn goede kanten, merkte Eric glimlachend op. Vergeeft u me ook dat ik u gezegd heb, dat u het mooiste meisje is dat ik ooit ontmoet heb ? En bovendien, dat ik...

Eric aarzelde.

— Dat je wat... ? vroeg Favonia.

— Och, ik zou nog Berbeerser zijn in uw ogen, als ik u zegde wat ik niet heb willen uitspreken.

— Dat is misschien wel verstandig gesproken ! zei een stem achter Van Harben.

De jongelieden schrikten op en Van Harben veerde om.

Hij bevond zich voor een gebronsde man, knokig gebouwd, in een rijke mantel gehuld, een gouden wandelstok aan de hand en een ironische uitdrukking op het gelaat.

— Wie is die Berbeerse vriend ? vroeg hij aan Favonia.

— Een gast van mijn vader, Eric van Harben, antwoordde het jonge meisje koel.

En zich tot Eric wendend hernam ze :

— Dit is Fulvus Fupus, die zo vaak de gastvrijheid van mijn vader aanvaardt, dat hij het aandurft andere genodigden te critiseren.

Fupus werd grauw van woede.

— Beste Favonia, zei hij, vergeet niet dat het vaak heel moeilijk is de gasten van uw vader te rangschikken... De laatste die hier kwam was een alwetende aap, dat herinner ik me nog. Vóór hem was het een dorpsopperhoofd van een negerstam van over de bergen... Nu, de gasten van uw vader zijn steeds zeer gemakkelijk en ik hoop dat ook deze het zal zijn, want een Berbeer zal nu toch geen uitzondering op die regel maken !

Eric van Harben balde de vuisten. Een ogenblik langer en hij zou Fupus te lijf gegaan zijn. Maar juist kwam Mallius Lepus aan, die Eric officieel aan Favonia voorstelde. Van dit ogenblik af scheen Fupus zich niet meer om Eric te bekommeren en bond een gesprek aan met Favonia.

Uit dit gesprek kon Eric gemakkelijk afleiden dat Favonia en Fupus op vriendschappelijke voet leefden en dat Fupus de schone dochter van Favonius liefhad. Nochtans scheen hij vast te stellen dat het jonge meisje

niet zeer ingenomen was met de gevoelens van Fupus.

Wat Eric betreft, hij was door de schoonheid van Favonia en de oprechtheid, die hij bij haar vermoedde, geheel ingenomen. Voor het eerst in zijn leven dacht hij aan de sprookjes uit zijn jeugd en hij meende dat het, in deze streken, niet helemaal onmogelijk was, dat een jong, hooggeplaatst meisje het opnam voor een arme jonge... ja, voor de Berbeer die hij was.

Favonius kwam nu het gezelschap vervoegen. Hij sloeg voor dat men zich naar de baden zou begeven. Mallius Lepus fluisterde Eric in het oor, dat zijn oom hem zeker zijn nieuwste uitvindingen wilde tonen.

— Hij zal ons zeker en vast naar de baden van Caesar brengen, zei hij.

— Ha !

— Ja, daar komen alle patriciërs samen.

— Zo !

— Tracht hen dus enkele van je prettige verhalen te vertellen !

— Waarom ?...

— Doe wat ik zeg. Maar onthou : je beste, leukste verhalen, vooral dat van de draagbedden, hou je voor het diner dat mijn oom vanavond zal geven en waartoe het uitgelezen volk van Castrum Mare zal genood zijn. Misschien zal de Keizer in hoogsteigen persoon er zijn.

De baden van Caesar waren een prachtige groep gebouwen.

Een massa dienaars spoedden zich rondom Favonius en zijn gevolg.

...Van Harben ontdekte Favonia die aan de andere zijde van de zwemkom zwom. Hij dook in het water en, met enkele armslagen, bevond hij zich bij het jonge meisje. Hij sloeg geen acht op de uitlatingen van bewondering die te allen kante opstegen, want hij vermoedde niet dat het duikelen een onbekende kunst was bij de inwoners van Castrum Mare..

Fupus had die prachtduikeling van Eric bemerkt. Hijzelf had nooit een duikeling gewaagd. Daar hij de uitlatingen van bewondering aan het adres van Eric niet kon opkroppen, wilde hij de archeoloog nadoen om aan de aanwezige edelen zijn kunde te tonen.

Dit kwam hem echter duur te staan, want hij viel als een logge massa met de buik horizontaal op het water en wel zo, dat hij verscheidene slokken van het water te verteren kreeg en gauw naar de overkant zwom, terwijl de aanwezigen het uitproestten.

Dat Fupus na die tegenslag Van Harben ging haten, hoeft niet gezegd. Hij verliet brommend de zwemkom en beval de slaven hem aan te kleden.

— Ga je reeds, Fupus ? vroeg een jonge patriciër.

— Ja, bromde Fupus.

— Septimus Favonius heeft anders wel een rare vogel ontdekt.

— Dat is zo, bromde Fupus weer. Die man heet Eric van Harben, vriend Metellus. Hij beweert een Berbeerchef te zijn, maar ik denk dat hij ons om de tuin wil leiden...

— Komaan, denk je dat ? vroeg Metellus.

— Ik zeg je dat het een spion van Castra Sanguinarius is.

— Hij spreekt zeer gebrekkig onze taal, dat beweert men toch !

— Een taal gebrekkig spreken, dat is maar een zaak van comédie ! En voorgeven dat je ze moeilijk begrijpt, is er een andere. Een list is het, omdat niemand hier een blad voor de mond zou nemen !

— Septimus Favonius is toch niet gek geworden, merkte Metellus op.

Ik geloof trouwens niet dat iemand van Castrum Sanguinarius het zou aandurven, met het oog op onze wetten, Favonius zo om de tuin te leiden.

— We zullen zien wat de keizer er zal van zeggen, Metellus ! Ik ga hem dadelijk verklaren wat ik er van denk.

— Je zal de keizer vinden om met je te spotten ! lachte Metellus. Septimus is immers zijn gunsteling.

— Ja, maar Septimus is ook de vriend van Cassius Hasta, de neef van de keizer, die wegens verraad verbannen werd. Validius Augustus zal wel aandacht schenken aan mijn woorden, als hij zal vernemen dat Eric van Harben een spion van Cassius Hasta moet zijn. Je weet toch dat men veronderstelt dat Cassius te Castrum Sanguinarius vertoeft !

HOOFDSTUK IX

Terwijl de nacht over Castrum Sanguinarius daalde, werden de gevangencellen in een diepe duisternis gedompeld.

Zwijgzaam, ernstig nadenkend, hield Tarzan zich op bij het luchtgat van zijn gevangenis... Hij scheen de sterren om raad te vragen, die daarboven, hoog aan het firmament, schitterden...

Lukedi en zijn maten sliepen nu...

Plotseling hoorde Tarzan iets krissen op het zand van de arena. En ja, een hem gekende schim vertoonde zich weldra voor het luchtgat... Een fluistering van Tarzan en Nkima wrong zich door de staven heen en sprong op de schouder van zijn meester.

— Laten we terugkeren, smeekte hij. Waarom hier blijven, waar het koud en vochtig is ? Een donker, o donker...

— Je kent toch nog een leeuwenkuil ?...

— Ja !

— Als niet iemand de kuil opent, kunnen de leeuwen er niet uit.

— Dan ga ik Muviro halen om je de deur te openen.

— Nee, Nkima, als ik zonder hulp kon ontvluchten, dan zou het goed gaan. Muviro zou te laat komen om me te helpen .. Trouwens, vele mannen van onze Waziri's zouden sneuvelen, want het volk hier is dapper... Ik kan nu niet zonder hulp weg, dus...

Nkima bracht dan de nacht door bij Tarzan en vertrok 's morgens bij het eerste schemeren.

Toen de zon door de wolken zat, verscheen in de cel van Tarzan een officier, gevolgd door een slaaf.

De slaaf sprak Tarzan in de taal der Bagego's aan en Tarzan deed teken dat hij ze verstond.

— Hoe heet je en van waar kom je ? Hoe komt het dat een Blanke zich in het dorp der Bagego's bevond ?

Tarzan zegde de slaaf zijn naam en vertelde hem dat hij in de bergen van een rotsblok gevallen was en door de Bagego's gedurende zijn bewusteloosheid, door de val veroorzaakt, gevangen was genomen. De slaaf vertaalde die woorden in de taal van de officier.

— Ben je Romeins burger ?

— Nee, ik heb met Rome of Romeinen geen uitstaans. Waarom ?

— Omdat je, in dit geval, een vijand kon zijn. Wie zegt ons dat je niet van Castrum Mare komt ?

Tarzan haalde de schouders op.

— Die naam ken ik niet.

— Wij zijn niet zo lichtgelovig als de mensen van Castrum Mare het schijnen te denken.

— Wat is Castrum Mare ?

— Je speelt goed je rol ! lachte de officier.

— Ik zeg de waarheid... Antwoord me slechts op één vraag : « Is er een andere blanke man hier de laatste weken doorgetrokken ? » Hem zoek ik !

— Geen blanke is hierlangs gekomen, antwoordde de officier.

— Hoe weet je dat ?

— Omdat geen vreemdeling de voet kan zetten op Castrum

Sanguinarius zonder dat wij het weten. Maar als die vreemdeling langs de kant van Castrum Mare is doorgetrokken, dan... Maar wat gaat ons dat aan ! Sta recht, ik ben hier niet gekomen om het antwoord op je vragen te geven.

En met een grijnslach voegde hij er aan toe :

— Ik breng je bij iemand die je vragen zal stellen !

Bij het verlaten van zijn cel, legde Tarzan, in tegenovergestelde richting, de weg van de vorige dag af en bevond zich weldra voor de arena's of strijdperken.

Hij werd dan langs wijde, prachtige lanen voor een marmeren gebouw gebracht, waarvoor vele schildwachten opgesteld stonden.

Tarzan, de officier en de zwarte tolk kregen toelating om het paleis binnen te treden. Langsheen een prachtige gaanderij bracht men hem naar een met zuilen omgeven zaal. In de zaal, in een gouden zetel, was een breedgeschouderd man gezeten...

Vele dienaren stonden zwijgend aan weerszijden van het vertrek opgesteld. Bij het betreden van de zaal, bleef de groep met Tarzan staan.

— Waar zijn wij hier ? vroeg Tarzan aan de Bagego-tolk. Wie is de man in die zetel ?

— Dit is de troonzaal en de man die je bedoelt is Sublatus, keizer van het Oosten.

Even ging Tarzan na wat er in de zaal geschiedde. Mannen bogen als een knipmes voor de keizer en presenteerden hem requesten.

Sublatus was een indrukwekkend persoon.

Over zijn blanke tuniek, droeg hij een gouden kuras.

Zijn sandalen waren met wit leder versierd. Een gouden gesp zat er aan vast. Over zijn schouders hing de purperen mantel der Caesars...

Weldra trad een man, die een der waardigheidsbekleders van het Hof scheen te zijn, op de officier die Tarzan vergezelde toe en sprak :

— Is u Maximus Praeclarus ?

— Ja !

— Treed nader met de gevangene.

Tarzan wekte belangstelling op zijn doorgang.

Hij stak met kop en schouders boven de knapste soldaten uit.

Zijn hoge gestalte, zijn blanke, gebronsde huid, zijn klare grijze ogen en het luipaardvel dat langs zijn lichaam ahangt, dit alles gaf hem het uitzicht van een vreemdsoortige, maar bewonderingswaardige koning van de woestijn.

Toen hij tot op enkele passen van de troon genaderd was, richtte zich Tarzan tot de tolk en zei hem :

— Vraag Sublatus waarom ik gevangen werd genomen en zeg hem dat ik onmiddellijk in vrijheidstelling eis.

De zwarte aarzelde.

— Doe wat ik je zeg ! beval Tarzan.

— Wat zegt hij ? vroeg Sublatus aan de tolk.

— Ik durf dergelijke woorden aan de keizer niet herhalen, zei de tolk bevend.

— Ik gebied het je !

— Hij vraagt waarom hij gevangengenomen werd en wil vrijgelaten worden !

— Wie is hij dan, dat hij de keizer durft bevelen te geven ?

— Zeg hem, zei Tarzan tot de tolk, dat mijn naam Tarzan is en dat ik gewoon ben bevelen te geven en gehoorzaamd te worden, net als hijzelf !

— Dat men die onbeschaamde hond buiten sleure ! riep Sublatus woedend uit, toen de tolk hem Tarzan's woorden had vertaald.

Maar Tarzan weerde de soldaten met een eenvoudige beweging af.

— Zeg hem dat ik in dit land niet als vijand gekomen ben en dat ik eis dat men mij behandelt zoals het een man van mijn rang betaamt !

Bij die woorden werd het gelaat van Sublatus purper als zijn mantel.

— Weg er mee ! huilde hij. Dat men hem in een kerker stoppe ! En laat Maximus Praeclarus in de ijzers slaan om me zo'n onbeschaamde gevangene te hebben gebracht !

De soldaten waren toegetreden, maar vooraleer ze de handen aan Tarzan hadden kunnen slaan, had de reus ze ten gronde doen tuimelen. Daar bleven ze schier buiten bewustzijn liggen !

Snel als de weerlicht sprong Tarzan op de troon toe, greep de keizer in de nek vast en dwong hem voor zich uit te gaan, doorheen de dubbele rij soldaten die met getrokken zwaard toesprongen, maar er zich niet durfden van te bedienen, uit vrees hun meester te kwetsen.

— Zeg hen, beval Tarzan, zich tot de Bagego richtend, dat, indien een van zijn soldaten durft toe te slaan, ik de keizer de nek omwring ! Zeg Sublatus dat hij zijn soldaten gebiede de doorgang vrij te maken ! Als hij gehoorzaamt, zal ik hem loslaten zodra ik zijn huis verlaten heb; weigert hij, dan zal hij het betreuren...

Sublatus gehoorzaamde onmiddellijk.

Geen wonder. De kneep van Tarzan in zijn nek leek hem een foltering. Tarzan, steeds beschermd door het lichaam van Sublatus, verliet aldus de zaal.

Zo kwamen ze aan een prachtig park rondom het paleis.

Soldaten waren Tarzan gevolgd, gereed om zich op hem te werpen van zodra hij hun meester zou loslaten.

Tarzan richtte zich tot de tolk.

— Ga en zeg hen dat ik hun meester zal vrijlaten als ze terug in de zaal zullen zijn en niet eerder.

Het was Tarzan niet ontgaan dat vele soldaten gereed stonden om hem te spiesen, op het ogenblik dat de keizer aan zijn kneep zou ontkomen zijn.

De soldaten aarzelden.

Sublatus beval hun te gehoorzamen.

Op het ogenblik dat de laatste soldaat de drempel van het paleis overschreden had, liet Tarzan Sublatus los, die onmiddellijk naar zijn woning liep, terwijl de schildwachten de grote laan opstormden.

Sublatus spoedde zich naar zijn garde toe.

— Snel ! riep hij. Duizend goudstukken aan wie die Berbeer vangt.

Het werd een wedloop om uit te maken wie het eerst bij de reus van het woud zou geraken.

Maar ondertussen was Tarzan in een boom geklommen en schreed op zijn manier voort : van tak tot tak. Weldra zat hij in de kruin van een der mooiste bomen van het park. Hij ontdekte een hoge muur en vermoedde dat daarachter een ander domein lag.

Zonder gerucht te maken daalde hij op de muur, maar bleef pal staan toen hij, aan de andere kant, een man en een vrouw bemerkte die gekleed waren op de manier van de patriciërs en die blijkbaar een woordgeskil hadden.

De jonge vrouw scheen door de man gestoord te worden, want met een afwijzend gebaar verwijderde zij zich. De man liep haar woedend achterna en wierp ze op de grond. De jonge vrouw slaakte een kreet van angst.

Hoewel de schepselen van de wereld van Castrum Sanguinarius Tarzan koud lieten, kon hij aan de verleiding niet weerstaan om de man een afstraffing te geven.

Even overwoog Tarzan het geval.

Twee dingen stonden vast.

Het eerste : dat de jonge vrouw de man niet kon luchten.

Het andere : dat de man de jonge vrouw brutaal behandeld had.

Tenslotte besloot Tarzan tussenbeide te komen.

Met één sprong was hij van de muur bij de man, die even week.

Toen trachtte de man met zijn kort zwaard Tarzan te lijf te gaan, maar de reus ontweek behendig de slag en gaf zich niet eens de moeite om op zijn beurt de onbekende aan te vallen.

Ondertussen had de jonge vrouw drie namen geroepen :

— Axuch !... Sarus !... Mpingu !... Snel hier !

De aangeroepen slaven stormden aan op het ogenblik dat Tarzan de man te lijf was gegaan.

Eerst meenden de slaven dat zij Tarzan te overmeesteren hadden, maar de jonge vrouw wees hen gauw op het misverstand.

Het jonge meisje riep Tarzan enkele woorden toe, maar ze merkte al dadelijk dat hij haar taal niet verstond.

Toen kwam haar de gedachte dat misschien een van haar slaven een taal sprak die Tarzan zou verstaan.

Ook Tarzan had wellicht dezelfde gedachte gehad, want hij richtte zich tot een der slaven en vroeg :

— Spreek je de taal der Bagego's ?

— Ja, ik spreek die taal, omdat ik ze vroeger geleerd heb, al ben ik hier sinds lange tijd.

— Herhaal me dan in de taal der Bagego's wat die jonge vrouw me komt te zeggen.

— Ze wil weten hoe u heet, van waar u komt, wat u in haar tuin uitvoerde, hoe u hier gekomen is, waarom u haar beschermd hebt en...

— Genoeg ! viel Tarzan in. Zeg haar dat ik Tarzan ben.

— Tarzan ?

— Ja, een vreemdeling die in dit land met vredelievende bedoelingen is gekomen.

— Welke bedoelingen ?

— Ik zoek een man van mijn land die zich in deze streken moet bevinden.

Het jonge meisje luisterde aandachtig.

— Dilecta weet iemand naar waarde te achten ! zei ze.

En ze voegde er met een glimlach aan toe :

— Mijn vader zal de vreemdeling belonen.

Op dit ogenblik verscheen een slaaf, gevolgd door een officier.

Toen de officier Tarzan naderde, rolde hij ogen van verbazing en sloeg onmiddellijk de hand aan zijn zwaard.

Tarzan bemerkte dadelijk dat de officier niemand anders was dan Maximus Praeclarus, de jonge patriciër die hem voor de keizer had gebracht.

— Laat je zwaard in de schede rusten, zei Dilecta tot Maximus. Die man is geen vijand.

— Ben je er zeker van ? vroeg Praeclarus. Wat weet je van hem ?

— Hij heeft me van een geweldenaar verlost, zei Dilecta, haar aanrander Fastus met misprijzen beschouwend.

— Dat gaat boven mijn verstand, zei Praeclarus. Die man is een Berbeers gevangene die ikzelf bij de keizer heb gevoerd en die ontsnapt is. Heel de stad staat in rep en roer om dit geval en zoekt die man. Op het ogenblik dat ik, aan het hoofd van mijn afdeling, die wildvreemde in je tuinen ontdek, hoor ik je genade voor hem pleiten.

— Het is de patriciër Fastus, zoon van Sublatus, die mij heeft aangerand. De Berbeer heeft mij uit de handen van die geweldenaar verlost !

De jonge officier keek naar Fastus, dan naar Tarzan. Hij scheen besluiteloos.

— Nu, daar is je gevangene ! zei Fastus thans. Wat wacht je om hem naar zijn kerker te voeren ?

— Ik sta niet onder je orders, Fastus, en hoef ook geen raad van je, antwoordde Maximus.

— Komaan, je gaat toch de man niet aanhouden die mij uit de handen van Fastus heeft gered ? vroeg Dilecta.

— Helaas ! wat anders kan ik doen ? Het is mijn plicht ! zei Maximus.

— Doe dan je plicht ! siste Fastus.

De officier verbleekte.

— Fastus, je maakt me woedend. Dat je de zoon van de keizer bent, is iets. Maar al was je ook de zoon van Jupiter, toch zou ik je slaan indien je me nog langer met je praat ophitste !

Dilecta richtte zich nu tot haar slaaf Mpingu :

— Breng Fastus naar de ingang van de woongebouwen !

Fastus werd rood van woede.

— Dat zal mijn vader ter ore komen ! zei hij. Vergeet niet Dilecta, dat je vader weinig in de genade van de keizer staat...

— Vertrek ! zei Dilecta, of ik geef mijn slaven bevel je er uit te gooien !

Fastus vertrok, vergezeld van Mpingu. Toen hij verdwenen was, sprak Dilecta tot Praeclarus :

— Wat nu ?...

— Ja, wat nu ?

— Ik wil die edelmoedige vreemdeling beschermen, maar...

— Maar ?

— Ik weet dat je ook je plicht moet doen, Maximus.

— Dus ?

— Doe wat je denkt te moeten doen, Maximus.

— Ik heb een plan, Dilecta. Maar dan zou ik met de vreemdeling moeten kunnen spreken bij middel van een tolk.

— Mpingu keert al terug, hij kent de taal van de vreemdeling.

- Kunnen we Mpingu vertrouwen ?
- Volstrekt, ik sta borg voor hem.
- Verwijder in dit geval de andere slaven.

Toen Mpingu alleen was gebleven in het gezelschap van Praeclarus, Dilecta en Tarzan, beval hem Praeclarus :

— Zeg de vreemdeling dat ik hem moet aanhouden, maar dat hij, wegens zijn houding tegenover Dilecta, hulp kan verwachten, op voorwaarde dat hij doet wat ik zal zeggen !

— Wat moet ik doen ? vroeg Tarzan door bemiddeling van de tolk.

— Hij moet me zonder tegenwerpingen volgen als een gevangene. Ik zal hem in de richting van de arena's leiden en wanneer we vóór mijn woonst zullen voorbijtrekken, zal ik hem een teken geven dat hij zal begrijpen. Achteraf zal ik de maatregelen treffen om zijn vlucht mogelijk te maken langs de bomen, zoals hij dat gedaan heeft in het paleis van Sublatus. Dan zal hij zich onmiddellijk in mijn huis begeven, waar mijn moeder hem zal onthalen in afwachting van mijn terugkeer. Dilecta zal je nu zenden naar mijn moeder, Mpingu, opdat je haar zou verwittigen van de komst van een vreemdeling.

— Begrepen ! zei Tarzan nadat Mpingu hem het plan had uitgestippeld.

— Later, hernam Praeclarus, zullen we een middel zoeken om de blanke man uit Castrum Sanguinarius en uit het gebied van de keizer te brengen. Volg mij nu, blanke man.

Toen de soldaten Praeclarus zagen aankomen aan het huis van Dion Splendidus, de vader van Dilecta, gevolgd door Tarzan, stieten ze een triomfkreet uit.

Praeclarus gaf bevel dat er geen rumoer zou zijn.

Een kolonne soldaten omringde Tarzan om hem naar de arena's te brengen.

Op een gegeven ogenblik riep Praeclarus dat men halt zou maken. Hij ging naar de deur van een schoon gebouw op de laan.

De jonge man ging de drempel overschrijden, toen hij plots bleef staan om na te denken. Hij keerde naar zijn afdeling terug alsof hij van gedacht veranderd was. Tarzan begreep dat dit het afgesproken teken was.

Enkele honderden meters verder liet Praeclarus opnieuw zijn afdeling halt maken. Hij trad door de laan om aan een stenen fontein zijn dorst te lessen... Achter de fontein verhieven zich bomen.

Toen Praeclarus zijn dorst gestild had, vroeg hij door tekenen aan Tarzan of ook hij zich op zijn beurt wilde verfrissen. De reus gaf een teken dat beduiden wou, dat hij dorst had en wilde drinken. De officier gaf zijn mannen toen bevel de gevangene even vrij te laten om hem toe te laten de fontein te naderen.

Tarzan trad traag op de fontein en dronk van het ijskoude water...

Toen gebeurde het bliksemsnel. Tarzan greep de laagste takken van de bomen vast en in minder tijd dan nodig is om het te beschrijven, verdween hij in het gebladerte.

Praeclarus riep zijn mannen toe. De soldaten liepen naar de bomen toe, maar de gevangene was reeds lang uit het zicht. Er was geen spoor meer van Tarzan te ontdekken...

HOOFDSTUK X

De staatszorgen wogen maar licht op de schouders van Validus-Augustus, keizer van het Oosten, want hoewel zijn titel indrukwekkend was, was zijn domein maar klein en zijn onderhorigen weinig in getal.

De stad Castrum Mare telde geenszins meer dan twee-en-twintig duizend inwoners, waaronder drie duizend blanken en negentien duizend mesties, terwijl de dorpen langsheen de Zee van het Westen ongeveer zes-en-twintigduizend negers telden in totaal.

Die dag was het uur der audiënties verstreken. De keizer had zich met enkele van zijn intiemen naar de tuinen begeven, terwijl muzikanten achter een bloemenbosje stil speelden.

Een hofdienaar trad op Validus toe en meldde hem dat de patriciër Fulvus Fupus het voordeel van een audiëntie vroeg.

— Het uur is verstreken, zei Validus vrolijk. Dat hij morgen terugkere.

— Fulvus dringt aan, keizer, en zegt dat het heil van het keizerrijk er mee gemoeid is.

— Dat hij in dit geval kome, maar dat hij me geen praatjes vertelle !

Toen Fulvus voor de Caesar stond, werd hij ontvangen met een koude, verstrooide blik.

— Ik kom, roemvolle Caesar, zei hij, de eerste plicht van een Romeins burger vervullen. Die plicht is dat hij op de veiligheid van zijn keizer het oog houdt.

— Goed, goed, ter zake ! zei Validus ongeduldig.

— Castrum Mare telt een vreemdeling. Hij beweert dat hij een Barbaar van het land der Batavieren is, maar ik heb grondige redenen om te veronderstellen dat hij in werkelijkheid van Castra Sanguinarius komt, waar, zoals men beweert, Cassius Hasta bij Sublatus te gast zou zijn !

— Wat doet je dit veronderstellen ?

— Ik... ik heb het horen zeggen, zei Fulvus uit het veld geslagen.

— Ik vind dat men mij te dikwijls in het hoofd pikt met die Cassius Hasta ! riep Validus uit. Mag ik mijn neef niet met een opdracht gelasten zonder dat al de gekken van de streek er praatjes om spinnen ?

— Ik spreek alleen van hetgene ik vernomen heb, zei Fulvus verlegen. Ik heb niet gezegd dat ik iets wist...

— Nu, wat heb je vernomen ?

— Wel, men beweert in de badinrichting en elders, dat je Cassius zou verwijderd hebben omdat hij beschuldigd was geweest van pogingen tot verraad. Hij is vertrokken naar Sublatus die hem vriendelijk heeft onthaald en nu tegen Castrum Mare plannen smeedt die... Ziedaar wat men zegt.

Validus fronste de wenkbrauwen.

— Praatjes van oude wijven ! zei hij. Welk verband houdt die geschiedenis met de gevangene en hoe komt het dat ik van die gevangene-geschiedenis nog niet op de hoogte werd gebracht ?

— Dat... dat weet ik nu bepaald niet, zei Fulvus hatelijk. Juist daarom, zie je, heb ik het als een plicht beschouwd je te spreken. Hij die de vreemdeling in zijn huis heeft ontvangen is een der machtigste en regeergraagste patriciërs...

— Zijn naam ?

— Septimus Favonius.

— Septimus Favonius ! herhaalde Validus. Onmogelijk ! Totaal onmogelijk !

— Nochtans moest je je herinneren dat er vriendschap bestond tussen Cassius en Mallius Lepus, de neef van Septimus... Het huis van Favonius was dit van Cassius, die hem alles kon vragen wat hij wou, en die hem beloften heeft gedaan voor de dag dat de macht in zijn handen zal overgaan...

De keizer liep zenuwachtig op en neer.

Hij zag er ongerust uit.

Plots bleef hij voor Fulvus staan.

— Bij Hercules ! riep hij met donderende stem. Weet je, Fupus, dat je misschien niet helemaal ongelijk hebt ?... Beschrijf me die vreemdeling eens.

— Blank van huid, echter niet van hetzelfde voorkomen als een patriciër... Hij doet alsof hij onze taal slechts moeilijk spreekt, maar ik houd het voor een list !

— Hoe kwam hij te Castrum Mare ? En hoe komt het dat geen enkele van mijn officieren mij van zijn komst heeft verwittigd ?

— Mallius Lepus zal je daar beter dan ikzelf kunnen op antwoorden, zei Fupus gluisperig. Hij voert bevel over de poort Decumana, waar de barbaren van het meer zich aangeboden hebben met die man.

— Fulvus, je vertelt dit alles tot in de puntjes ! zei de keizer sluw. Het schijnt wel dat jij dit complot hebt in elkaar gedraaid !

— Je lacht om dingen die nochtans ernstig zijn, Validus ! zei Fupus.

— Dat zullen we zien !

Validus beval een van zijn officieren :

— Ga Septimus Favonius aanhouden... En ook Mallius Lepus en de vreemdeling ...Dadelijk.

Hij sprak nog toen de hofdienaar nader trad :

— Septimus Favonius vraagt een audiëntie ! Zijn neef en een vreemdeling vergezellen hem.

— Ga ze halen ! zei Validus en richtte zich dan tot de officier met de woorden :

— Wacht hier. We zullen horen wat Septimus ons vertelt.

Favonius en Lepus kwamen aan, groetten de keizer en stelden hem Eric van Harben voor.

— Wij hebben reeds van die chef gehoord, zei Validus koud. Hoe komt het dat ik niet dadelijk werd op de hoogte gesteld ?

— Wij hebben nochtans niet lang gedraald, zei Mallius Lepus. De vreemdeling moest voor je verschijnen in een waardige toestand...

— Ik zie niet in waarom hij voor mij moest gebracht worden, zei Validus kortaf. Er zijn gevangenen te Castrum Mare voor de spionnen van Castra Sanguinarius.

— Hij komt niet van Castra Sanguinarius ! riep Favonius uit.

— Van waar kom je en wat voer je hier uit in dit land ? vroeg Validus aan Van Harben.

— Ik kom van een land dat door uw historici als het land der Batavieren gekend is.

— En daar zeker heb je onze taal leren spreken ? spotlachte de keizer.

— Ja !

— Nooit in Castra Sanguinarius geweest ?

— Nee, nooit !

— Maar wel te Rome, nee ? zei Validus lachend.

— Nogal vaak, inderdaad.

— En wie is tegenwoordig keizer ?

— Er is geen Romeins keizer meer, zei Van Harben.

— Geen keizer meer ! herhaalde Validus

— Geen !

— Als je geen spion bent, ben je minstens een dwaas. Of misschien ben je het een en het andere, want je moet gek zijn om te verwachten dat ik dergelijke geschiedenissen zou geloven !

— Toch is er geen Romeins keizer meer !

— Hoezo ?

— Omdat er geen Romeins keizerrijk meer is !

— Ha !

— Tal van gebeurtenissen hebben de wereld beroerd. De barbaren van Germanië, van Gallië en Britannië hebben keizerrijken en beschavingswerken gebouwd van een grote macht. Rome is nog slechts een Italiaanse stad, met veel herinneringen aan wat zij eens is geweest...

Mallius Lepus was in zijn nopjes.

— Had ik je niet gezegd dat je er pret zou aan beleven ! fluisterde hij Favonius toe. Bij Jupiter, ik zou willen dat hij Validus vertelde over de draagbedden die meer dan vijftig-duizend stappen per uur doen !

In de toon van de onderzoekingsreiziger lag zo'n zekerheid, dat Validus de indruk kreeg dat hij waarheid sprak. Hij vroeg hem verder uit en tenslotte keerde hij zich naar Fulvus Fupus :

— Hoe staaf je je beweringen van daareven ? Op welke grond beticht je die man een spion van Castra Sanguinarius te zijn ?

Van waar zou hij komen, zoniet van die vervloekte stad ? Als hij niet van Castrum Mare is, dan is hij van Castra Sanguinarius.

— Is dat alles wat je weet ? haalde Validus de schouders op.

En als tot zichzelf, zegde hij :

— Zodus is er geen keizer meer te Rome... Wanneer Sanguinarius met zijn mannen de grenzen van Egypte overschreed, was Nerva keizer... Het was de zesde van de kalender van Februari, het 848e jaar sedert de stichting van Rome en het tweede jaar van de regering van Nerva... Sedertdien is geen nieuws meer van Rome uitgegaan, het heeft althans nooit de nakomelingen van Sanguinarius en zijn mannen bereikt...

Van Harben maakte een vlugge berekening :

— De zesde dag van Februari... Welnu, de 27e Januari van hetzelfde jaar werd Nerva vermoord...

Validus rilde...

— Indien Sanguinarius het maar geweten had ! riep hij uit. Sanguinarius was zeker reeds de bronnen van de Nijl voorbij vooraleer het bericht van de dood van zijn vijand hem bereikte... En wie werd keizer bij de dood van Nerva ?...

— Trajaan ! zei Van Harben.

— Ken je goed de geschiedenis van Rome, Barbaar ?

— Daar ben ik zeer in onderwezen geweest...
— Zo ! En zou je de geschiedenis kunnen schrijven sedert de dood van Nerva ?

— Zeker !

— Wat ! ?

— Ik bedoel : alles wat mij nog heugt, maar het zou lang duren.

— Om het even ! Je hebt tijd genoeg, zei Validus.

— Maar, zei Van Harben, ik wens niet steeds in dit land te blijven. Ik ben...

— Je zal blijven ! zei Validus.

— Maar ik...

— Je zal de geschiedenis schrijven. En je zal aan je werk een hoofdstuk bijvoegen over de regering van Validus Augustus, keizer van het Oosten !

— Maar... probeerde Eric te protesteren.

— Genoeg ! Ik heb gezegd, sprak Validus en hij fronste zijn wenkbrauw naar olympische wijze.

Daar Van Harben een buiging maakte als om zijn onderwerping te kennen te geven, zei hij bedaarder :

— Volg me. Ik zal je zelf naar de bibliotheek brengen waar je voortaan zal werken... Ik geef je vrijheid in handel en wandel in de stad. Septimus Favonius blijft evenwel verantwoordelijk voor je daden... Ook Mallius Lepus ! Elke dag kom je naar het paleis enkele bladzijden dictee opnemen over mijn regering. Kom morgen op hetzelfde uur !...

...Later zei Van Harben tot Mallius Lepus :

— Ben ik nu een gevangene of een gast ?

— Het een en het andere, antwoordde Mallius Lepus. Maar je mag je wel gelukkig achten gedeeltelijk als gast beschouwd te worden, want Fulvus heeft zeker en vast getracht bij de keizer je dood te bewerken; dat heb ik aan zijn houding gezien.

— Maar ik zal jaren nodig hebben om de opdracht van de keizer tot een goed einde te leiden ! merkte Eric op.

— Het is niet zo ontgoochelend te Castrum Mare te leven, merkte Favonius op.

— Het kan zijn, sprak Van Harben en hij dacht aan Favonia.

...Toen Van Harben in het huis van Septimus Favonius met de perkamenten rollen uit de bibliotheek was aangekomen en alleen in zijn appartementen vertoefde, keek hij de geschiedkundige oorkonden in.

Het geschrift was moeilijk te ontcijferen.

De tekst was opgesteld door een persoon, meende hij, die de taal niet vlot kende, althans wat het schrijven betrof, vermits er passussen in voorkwamen die opgesteld waren in een mengelmoes van militair en oud-Egyptisch Latijn.

Deze tekst was die van Sanguinarius, waarin gezegd werd :

« De prefect van de Derde legersgroep van het Tiende Legioen met name Sanguinarius, werd ervan beschuldigd, reeds van de eerste dag dat Nerva zich met de purperen mantel had omkleed, tegen de veiligheid van de keizer een samenzwering te hebben belegd...

» De vijfde dag van de kalender van Februari, kwam een bode uit Rome

te Thebis aan, voor Sanguinarius. Nerva beval deze naar Rome terug te keren en zichzelf gevangen te geven. Door die onrechtvaardigheid in zijn eer gekrenkt, doodde Sanguinarius de bode om aldus te vermijden dat iemand van de boodschap zou kennis krijgen. Daarna wendde Sanguinarius zijn invloed op zijn troepen aan, om deze aan te sporen met hem de Nijl op te klimmen, op zoek naar een land waar zij zouden in veiligheid zijn tegen de strengheid van een onmeedogende keizer...

» Het gebeurde dat te Myos-Hormos, een grote haven van Egypte op de Arabische kust, een vloot van honderd schepen het anker wierp. Die vaartuigen, door kooplui bevracht, hadden rijke koopwaar afgelost die bestemd waren voor Rome; zijde en parfums en tal van andere rijkdommen die met kamelen aan de boorden van de Nijl waren gebracht om, vandaar, de stroom af te varen naar Alexandrië, waar andere vaartuigen ze zouden overladen en naar Rome brengen...

» Sanguinarius ontmoette die karavaan, waaronder vele slaven van Indië en Circassië waren, meestal vrouwen... Sanguinarius maakte zich meester van al die rijkdommen...

» Tijdens de vijf jaren die volgden, drongen Sanguinarius en de zijnen steeds dieper het hart van Afrika in, op zoek naar een definitieve plaats, maar het was slechts in het 853e jaar van de stichting van Rome dat zij bij toeval een afgelegen en wilde vallei ontdekten... De natuurlijke rijkdommen van die vallei waren ontzaglijk en ze stichtten er Castra Sanguinarius... »

— Wat denk je van die zelfbewieroker? vroeg een stem achter Van Harben.

— Ik vind het interessant, zei Eric.

Lepus haalde de schouders op.

— Wij denken dat het veel interessanter zou geweest zijn indien die oude struikrover de waarheid had gezegd, zei hij. Wij kennen heel weinig dingen over zijn regering die twintig jaar duurde. Hij werd vermoord in het jaar XX Sanguinariii, dat gelijk staat met het 873e jaar van Rome. Hij had zijn naam geschonken aan de stad, een nieuwe kalender uitgeroepen die

begon te rekenen met de ingang van zijn regering. Hij had goudstukken laten slaan met zijn beeltenis op. Maar te Castrum Mare hebben wij de oude Romeinse kalender behouden en zijn Sanguinarius zoveel mogelijk gaan vergeten...

— Wat is dat voor een stad, Castra Sanguinarius, waarvan ik zo vaak van hoor spreken.., vroeg Eric.

— Castra Sanguinarius is de stad die door Sanguinarius zelf werd gesticht... Maar de burgers moesten er in een onhoudbare toestand leven... Zo gebeurde het dat Honus Hasta met een honderdtal familiën in opstand kwam en naar het uiteinde van de vallei vertrok, waar hij Castrum Mare en het nieuwe keizerrijk stichtte. Sedertdien, dus sedert meer dan zeventien eeuwen, hebben de afstammelingen van die familiën in een betrekkelijke vrede geleefd, want die vrede wordt nog wel eens gestoord door een vijandschap met Castra Sanguinarius. De beide keizers onderhouden die vijandschap, want een vrede tussen beide steden zou het keizerschap van een der twee mannen ongedaan maken !

— En is Castrum Mare nu gelukkig en voorspoedig onder de regering van Validus Augustus ? vroeg Eric.

— Het antwoord op die vraag is moeilijk te geven, zei Mallius aarzelend.

— Ik moet nochtans dikwijls naar het paleis, zei Eric. Het zou nuttig zijn indien ik sommige inlichtingen mocht inwinnen omtrent de huidige keizer, anders zou ik, zonder het goed te weten, de keizer in zijn eer kunnen krenken, wat voor mij, voor u en Favonius nu niet bepaald prettig zou zijn... Als u toestemt me voor te lichten, dan beloof ik u een volledige geheimhouding, op mijn woord van eer !

Lepus keek even naar de richting van de deur en fluisterde Van Harben in het oor :

— Ik zal je zeggen. Castrum Mare is niet gelukkig onder Validus.

— Ha !

— Validus is onhebbelijk, en bovendien wreed. De laatste keizer was een braaf en rechtschapen man. Bij zijn dood werd hij opgevolgd door Validus, zijn broeder, omdat zijn zoon nog te jong was. Cassius Hasta is inderdaad de zoon van de voorganger van Validus. Hij was pas twee jaar oud bij de dood van zijn vader. Hij is dus de neef van Validus. Zijn volksheid is oorzaak van een zeker jaloezie vanwege Validus. Daarom wil Validus hem liever buiten de muren van Castrum Mare. Velen denken dat Cassius verbannen werd wegens hoogverraad, maar niemand weet met zekerheid wat Cassius uitvoert... Hij vertrok in het geheim, 's nachts, gevolgd door enkele slaven...

— En verder ?

— Meer kan ik je niet zeggen over de ongelukken van onze stad. Draag dit mee naar de tuin, het is er frisser onder het lover der bomen dan hier... Straks kom ik je dan gezelschap houden.

Van Harben deed wat hem gezegd was.

Hij ging zitten onder een cederboom.

Hij was in feite zeer gelukkig om het grote voorrecht de geschiedenis van die vreemde volken te kunnen leren.

Nooit had hij gedroomd dat hij de geschiedenis van de beschaving zou

terugvinden op een perkament beschreven met een zwaneveer.

Hij was dit alles aan het overwegen en ook een ontsnappingsplan, toen in zijn nabijheid zich een gerucht deed horen. Hij keek op en zag de dochter van Septimus Favonius voor hem staan.

HOOFDSTUK XI

De verdwijning van Tarzan had de soldaten dol van woede gemaakt. Enkele onder de lenigsten beproefden het in de boom te klimmen waar zij Tarzan in het lover hadden zien verdwijnen, maar Praeclarus wees hen de tegenovergestelde kant aan en riep :

— Daar !... Ik heb hem gezien ! Daar !...

En de soldaten spoedden zich de andere richting uit, die hen door hun jonge chef was aangeduid.

Intussen, van tak tot tak schrijdend, bereikte Tarzan tenslotte de villa van Maximus Praeclarus.

In de tuinen bemerkte hij een indrukwekkend-grote vrouw, die in gesprek was met een zwarte bode. De bode sprak met een groot gebarenspeel en was omringd door enkele slaven.

Tarzan herkende Mpingu en begreep dat de neger de bevelen van Maximus aan het overmaken was.

De koning van de wildernis liet zich lenig als een panter in het zand vallen, juist toen de bode in het vuur van zijn rede scheen.

De uitwerking van die onverwachte verschijning was groot bij de negers, die elkaar bekeken met verdwaasde ogen. De moeder van Praeclarus, echter, verroerde niet.

— Is die man de Barbaar waarover je me komt te spreken ? vroeg ze aan Mpingu.

— Hij is het, antwoordde Mpingu.

— Zeg hem dat ik Festivita ben, de moeder van Maximus Praeclarus, en dat hij uit naam van mijn zoon zal ontvangen worden.

Wanneer Mpingu hem het goede nieuws had vertaald, boog Tarzan om haar te danken.

Met een brede glimlach deed de matrona Tarzan door een der slaven naar het voor hem gereserveerde appartement brengen.

Het was laat op de middag, toen Maximus zich bij Tarzan begaf, steeds in gezelschap van Mpingu, die nu als officiële, tolk fungeerde.

— Ik kan u zeggen, zei Praeclarus (en Mpingu vertaalde zijn woorden), ik kan u zeggen dat dit huis het enige is dat niet door de soldaten werd bezocht. In heel de stad is huiszoeking gehouden geweest. Sublatus is er nu van overtuigd dat u de stad toch hebt kunnen verlaten. Ik hoop dat u over enkele dagen uit Castra Sanguinarius zal kunnen vluchten... zonder te veel risico's te lopen.

— Ik kan de stad nochtans niet verlaten zonder de man die ik hier ben komen zoeken gevonden te hebben, zei Tarzan.

Maximus schudde met het hoofd :

— Ik ben ervan overtuigd dat hij zich niet in onze stad bevindt. Als u ooit opnieuw gevangen genomen moest worden, dan kan u zich verwachten aan het ergste om Dilecta gered te hebben uit de handen van Fastus. Fastus is de zoon van de keizer, vergeet dat niet !

— Maar als ik hier blijf en... ontdekt word, zal niet de keizer zijn woede op u koelen ? vroeg Tarzan.

— O, ik verwacht elke dag dat zijn woede over mij kome ! antwoordde Praeclarus schokschouderend. Ik moet namelijk Dilecta huwen, door wie Fastus verstoten wordt. Het is een grondige reden voor de keizer om mij te gaan haten gelijk zijn zoon dat nu doet... Nee, als ze u ontdekken, dan zal er voor mij geen groter gevaar voor ongenade zijn... Maar zeg me, hoe heet de man die u zoekt en wat is hij ?

Tarzan vertelde Maximus van de verdwijning van Eric en van de belofte die hij aan de vader van Eric had gedaan.

— Als de zoon van uw vriend toch in de vallei gedrongen is, dan zal hij vroeg of laat gevangen genomen en naar Castra Sanguinarius gebracht worden. Dan zal ik het dadelijk weten, vermits ik dienst heb in het Colosseum. Die dienst bewijst hoe weinig ik in de gunst van de keizer Sublatus sta, want het is de vernederendste post die een officier kan te beurt vallen.

— De man die ik zoek kan zich toch in een ander deel van de vallei bevinden ?

— Nee, er is maar één ingang : die waarlangs u gekomen is. Er bestaat wel een stad aan de andere kant van de vallei maar die kan niet bereikt

worden, zonder over het grondgebied van Castra Sanguinarius te trekken.

— In dit geval zal ik hier blijven, verklaarde Tarzan.

Gedurende drie weken bleef Tarzan bij Maximus te gast. Festivita had voor de bronzen reus een ware vriendschap gekregen. Ze had alle mogelijke ontsnappingsplannen uitgedacht en had er zich op toegelegd om Tarzan de kennis van het Latijn in te peperen. Tarzan sprak dan ook reeds veel beter de taal die hij oppervlakkig had geleerd tijdens zijn verblijf in Italië.

...Terwijl Tarzan te Castra Sanguinarius op de dag wachtte dat hij zou kunnen de stad ontvluchten of wel de aankomst van Eric van Harben vernemen, leefde degene die hij zocht aan het Hof van de keizer van het Oosten, er zijn tijd verdelend tussen zijn werk in de bibliotheek en gesprekken met Favonia, de dochter van Favonius.

Eric had heimwee...

Hij dacht aan zijn lieve vrijheid...

En steeds weer overwoog hij zijn plan de stad Castrum Mare te ontvluchten...

Telkens, echter, bracht de glimlach van de dochter van Septimus Favonius hem weer moed voor de volgende dag.

Wanneer hij in de bibliotheek dan een originele vertaling vond van Homeros of onbekende teksten van Virgilius, Cicero of Tacitus, was dit ook weer een aanleiding om zijn zucht naar algehele vrijheid voor een tijd te stillen.

Zo verliepen de dagen, vreedzaam en vol leerrijke ogenblikken voor Eric, eentonig voor Tarzan, terwijl, veraf, in de takken van een diep woud, een kleine aap zocht uit te maken wat er met zijn meester gebeurd was...

HOOFDSTUK XII

Onder alle volken vindt men mensen die, af en toe, hun mond voorbij praten. Praten is een zwak bij de negers...

Mpingu was dan ook geen uitzondering op de regel.

Vervuld van de belangrijkheid van zijn rol als tolk, had hij hier en daar reeds een gevaarlijk woord laten vallen, dat dan wees op zijn uitzonderlijke functies, die, zoals hij zegde, een vertrouwelijk karakter hadden.

Natuurlijk was het niet de bedoeling van de zwarte, iemand daarmee te schaden. Hij was zijn meester zeer verkleefd en zijn meester was Dion Splendidus, een persoon die met Maximus Praeclarus zeer bevriend was.

Zo gebeurde het op zekeren dag dat Mpingu naar de markt vertrok om er vis te kopen voor de keukens van Dion Splendidus.

Plots voelde hij dat er een zware hand op zijn schouder werd gelegd.

Hij keerde zich om en bemerkte dat hij voor een groepje soldaten stond.

— Ben je Mpingu, de slaaf van Dion Splendidus ? vroeg een van hen.

— Ja, antwoordde de zwarte.

— Volg ons dan ! beval de honderdman.

Hoewel zeer ongerust, gehoorzaamde Mpingu terstond.

Hij verwachtte er zich aan naar het Colosseum gebracht te worden, dat als prison diende voor de boosdoeners, maar tot zijn grote verrassing en tot zijn grote vrees, bemerkte hij dat de soldaten hem naar het keizerlijk paleis voerden.

Mpingu werd half dood van de schrik in een zaal van het paleis gesleurd, waar een officier met een streng gezicht wachtte.

— Ziehier de slaaf van Dion Splendidus, zei de honderdman die Mpingu bij de arm hield.

— Goed ! zei de officier.

Hij wendde zich tot Mpingu :

— Weet u wat er gebeurt met degenen die de belangen van de vijanden van de keizer durven bejegenen ?

Mpingu's gelaat werd asgrauw, maar hij antwoordde niet.

— Ze sterven na de marteling te hebben, doorstaan ! zei de officier op zijn woorden drukkend.

Dit keer scheen Mpingu vast besloten zich te verdedigen.

— Ik heb niets gedaan ! zei hij.

— Slaaf, lieg niet ! viel de officier in. Je hebt meegewerkt aan de vlucht van een gevangene die Tarzan heet ! En op dit ogenblik tracht je hem nog aan de gerechtigheid van de keizer te onttrekken !

— Ik heb hem niet doen vluchten, ik verberg hem niet ! zei Mpingu, ditmaal op smekende toon.

— Je liegt ! Je weet waar hij zich verbergt ! Je hebt er aan andere slaven van gesproken. Verklap me onmiddellijk de plaats waar hij zich verbergt !

— Ik weet het niet ! zei Mpingu.

— Als men je de tong zal uitrukken, zat je het niet meer kunnen zeggen, sprak de Romein, en als je ogen met gloeiende kolen gebrand worden, zal je ons niet meer naar zijn hol kunnen leiden. Maar als wij hem

ontdekken... dan zullen we het zonder je tong en je ogen kunnen stellen. Begrijp je dat ?

— Ik weet niet waar hij zich bevindt ! zuchtte Mpingu, ten toppunt van verdwazing.

De officier keerde zich gewoonweg tot een slaaf en beval :

— Loop de tangen halen ! En een vuurpot met gloeiende kolen ! Spoed je !

Een ogenblik daarna stond de slaaf daar reeds met wat hem gevraagd was geweest.

— Dat twee mannen de slaaf vasthouden ! beval de honderdman.

— Wacht ! Wacht ! riep Mpingu uit, met een stem die beefde van de schrik.

— Ha, je schijnt de taal teruggevonden te hebben ! zei de officier. Nu, wat is er ?

— Ik ben maar een slaaf, mompelde Mpingu. Ik moet gehoorzamen aan mijn meesters...

— Ja. En wat hebben ze je bevolen ?

— Ik ben als tolk opgetreden. De blanke barbaar spreekt de taal der Bagego's, dus de taal van mijn geboortestam. Zo konden mijn meesters met hem spreken.

— En wat zegden ze ?

Mpingu aarzelde en keek in het verschiet.

— Komaan, spreek ! beval de officier.

— Ik ben het vergeten, viel het van de schier dode lippen van Mpingu.

— De tangen ! riep de officier.

De slaaf trad aan met het instrument dat Mpingu met uitpuilende ogen bekeek.

— Wacht ! schreeuwde de arme zwarte. Ik zal alles opbiechten.

— Laat hem los ! gebodde de officier. Mpingu, het is de laatste maal dat ik wacht. Nog één aarzeling en je ogen en tong zullen geen waarde meer voor je hebben !

— Maar ik zal spreken, klaagde Mpingu. Ik was alleen tolk, het is al. Ik heb niet geholpen bij een vlucht, ik heb niemand helpen verbergen.

— Waar is de Barbaar ?

— In... in... het huis van... Maximus Praeclarus ! stotterde Mpingu.

— Welk is het deel dat je meester, Dion Splendidus, in heel dit spel heeft gehad ?

— Geen ! zei de slaaf snel. Alleen Maximus Praeclarus heeft alles in elkaar gedraaid...

— Het is goed, zei de officier tot de honderdman. Breng hem weg, maar bewaak hem. Dat hij geen woord aan iemand zegge !

Enkele ogenblikken later bevond zich de officier bij Sublatus : de keizer was in gesprek met Fastus.

— Wij kennen de schuilplaats van de barbaar ! kondigde de Romein triomfantelijk aan.

— Waar ?

— In het huis van Maximus Praeclarus !

— Is dat echt waar ?

— Het is waar.

— Meer hoopte ik niet ! riep Fastus uit.
— Wie zijn de andere schuldigen ? vorste de keizer.
— De barbaar werd in de tuinen van Dion Splendidus teruggevonden, zei Fastus, en iedereen weet dat Dion sedert lang de keizersmantel begeert !
— De slaaf beweert dat alleen Maximus schuldig is, merkte de officier op.

— Hij behoort tot het huis van Splendidus, nee ? vroeg Fastus.
— Ja !
— Natuurlijk ! Hij tracht zijn meester te redden ! spotte Fastus.
— Dat men alle schuldigen aanhoude ! beval Sublatus.
— Wil dat zeggen : Dion Splendidus, Praeclarus en Tarzan de Barbaar ? vroeg de officier.
— Minstens die drie ! En heel hun familie ! zei Sublatus.
— Luister, keizer, zei Fastus nu. De barbaar is reeds ontsnapt voor de tweede maal. Hij weet wat hem te wachten staat. Misschien is hij klaar om een derde maal te ontsnappen... Ik heb een plan...

Een uur later stond er een bode in het huis van Dion Splendidus : de keizer nodigde Dion Splendidus en zijn echtgenote uit, onder de naam van een hoog dignitaris van het Hof, om deel te nemen aan een banket !

Een andere bode van de keizer droeg die dag aan Praeclarus een uitnodiging van een jonge en rijke patriciër.

Daar de twee uitnodigingen uitgingen van vrienden van de Keizer, geleken ze om zo te zeggen op bevelen en er kon voor geen van de betrokkenen sprake zijn er zich aan te onttrekken.

Toen de avond viel, begaven zich Dion Splendidus en zijn vrouw in hun draagbed naar het huis van hun gastheer, terwijl Praeclarus reeds op de gezondheid van zijn gastheer dronk.

Fastus was op het feest aanwezig en Maximus was zeer verwonderd over het feit dat de prins zo vriendelijk met hem omging.

Daar kan geen goed achter schuilen ! zei Maximus tot een zijner vrienden.

Intussen vertelde Tarzan in het huis van Praeclarus zijn avonturen aan Festivita. Plots werd er aan .de deur geklopt. Een slaaf trad binnen om te zeggen dat Mpingu, slaaf van Dion Splendidus, een boodschap had af te geven aan Tarzan.

— Dat hij binnen kome. zei Festivita.

De slaaf bracht Mpingu onmiddellijk binnen.

Indien Tarzan of Festivita de slaaf even opmerkzaam hadden nagegaan, zouden ze vastgesteld hebben dat zijn stem enigszins beefde.

— Ik kom u halen om u naar het huis van mijn meester te leiden, zei Mpingu.

— Waarom zo ? ! verwonderde zich Festivita daarover.

— Maximus Praeclarus is, in het doorgaan, — hij ging naar een feest, denk ik — bij mijn meester even binnen gegaan. Ik heb opdracht gekregen, van Maximus Praeclarus zelf, de vreemdeling naar het huis van Dion Splendidus te brengen. Dat is al wat ik weet.

— Ben je zeker dat Maximus zelf je die opdracht heeft gegeven ? vroeg Festivita.

— Ja.

— Ik zie niet in, waartoe die nieuwe verplaatsing moet dienen. Afijn, indien mijn zoon je opgedragen heeft de vreemdeling naar Dion Splendidus te brengen, dan zal het geschieden. Er zijn wel risico's aan verbonden, maar Maximus zal zijn voorzorgen hebben genomen...

— Natuurlijk, zei Tarzan. Mpingu, wij vertrekken.

Onderweg merkte Tarzan op :

— Mpingu, dit is niet de weg naar het huis van Splendidus.

Mpingu was verrast door die opmerking. Had de barbaar, die slechts één maal de weg had afgelegd, zo'n goed geheugen ?

— Wij zullen langs een achterpoortje gaan, dat in verbinding staat met de tuinen, zei Mpingu.

— Goed, zei Tarzan, stap op.

De zwarte opende de deur en ging binnen. Tarzan volgde hem. Plots voelde de reus van de wildernis dat hij gevat werd, gebonden en in de ketens geklonken, voordat hij tot de overtuiging was gekomen van het verraad !

HOOFDSTUK XIII

Terwijl een aanzienlijke groep legioen-soldaten Tarzan en Mpingu naar de gevangenis van het Colosseum van Castra Sanguinarius voerden, rustte Maximus Praeclarus op een sofa; niet ver van het ligbed van Fastus, de eregast.

De tong van de prins scheen slechts op vrolijke geschiedenissen gesteld te zijn. De wijn en de spijzen waren daar wellicht niet vreemd aan.

Hij bracht het gesprek af en toe terug op de blanke barbaar die Zijne keizerlijke Hoogheid had beledigd en reeds tweemaal aan de soldaten van Sublatus was ontsnapt.

— Maar dit keer houd ik hem ! riep hij uit, met een triomfantelijke blik naar Praeclarus.

— Dit keer ?... Werd hij opnieuw gesnapt ? vroeg Maximus bedaard.

— Ik bedoel, zei Fastus enigszins uit het veld geslagen, dat, als hij ooit in mijn handen terecht komt, ik hem alle ontsnapping onmogelijk zal maken.

Die uitvlucht van Fastus beviel Maximus niet.

Hoewel deze zijn koelbloedigheid bleef behouden, vreesde hij toch het ergste.

Zodra het hem mogelijk was, verliet hij de woonst van zijn gastheer en gaf zijn dragers opdracht een snelle rit te ondernemen.

Alles was donker op de baan en de slaaf van wacht had zijn dienst verlaten bij het huis.

Even aarzelde Maximus. Toen trad hij het ledige huis binnen.

*

Intussentijd begonnen de gasten die uitgenodigd waren op de receptie, waaraan Dion Splendidus deelnam, reeds tekenen van slaperigheid te geven.

Ze begonnen te geeuwen, maar geen van hen durfde het aan, de plaats te verlaten alvorens de keizer vertrokken was.

Het was reeds laat toen een bericht Sublatus toekwam.

Hij las het en men kon aan de uitdrukking op zijn gelaat goed merken dat hij erg tevreden was om die boodschap.

— Ik ontvang zojuist een mededeling die de senator Dion Splendidus en zijn vrouw aanbelangen, zei hij met luide stem. Dat men mij alleen late met hen, ik heb hen te spreken !

Toen de gasten vertrokken waren, keerde zich de keizer naar Splendidus en sprak :

— Sedert lang lopen er praatjes rond omtrent uw persoon, Splendidus !

— Daar stoor ik me niet aan, keizer !

— Het ongeluk wil dat die praatjes dit zeggen : Splendidus beoogt de keizerskroon.

— O !

— Vermits er maar één keizer kan zijn in Castra Sanguinarius — en ik ben die keizer, — weet u wat er gebeurt met vijanden van de kroon ?

— Zeggen de praatjes werkelijk dat ik de bedoeling heb keizer te worden ?... Laat ik dan maar onmiddellijk zeggen dat ze zonder grond zijn.

Wanneer de keizer het plan heeft opgevat mij uit de weg te ruimen, dan zal ik me niet verdedigen, zei Dion Splendidus met waardigheid.

— Ik heb andere plannen, zei Sublatus. Mijn zoon wil Dilecta, uw dochter, huwen. Het is ook mijn wens. Zo zullen de twee machtigste families van Castra Sanguinarius tot één enkele herleid worden.

— Uw goedheid is groot, Heer, antwoordde Dion, maar onze dochter is reeds toegezegd aan een andere...

— Maximus Praeclarus ?

— Ja, Heer.

— Weet dat ze die man niet zal huwen ? zei de keizer.

— Waarom niet ? verwonderde zich Dion Splendidus.

— Omdat Maximus slechts enkele uren nog te leven heeft.

— Dat begrijp ik niet !

— Derhalve zal ik u meer zeggen. De barbaar die Tarzan heet werd opnieuw gevangen genomen.

— Ha !

— Maximus hield hem verstopt in zijn huis.

— Ha !

— Dat is verraad tegen de keizer, dat weet u. Ik geloof trouwens dat u op de hoogte was van het geval ?... Uw dienaren hielpen Praeclarus... Maar ik wil dit geval door de vingers zien voor wat u betreft, indien...

— Indien ik Dilecta laat huwen met uw zoon ?...

— Juist.

— U vergeet, Keizer, dat de gewoonte in onze steden is, dat de meisjes een man kiezen naar hun hart. Kan de keizer een vrije vrouw dwingen een man te huwen tegen haar wil ?

— Nee, inderdaad, dat mag de keizer niet. Ik gebied het ook niet. Ik verwittig u slechts.

— Ik kan niet antwoorden in de plaats van mijn dochter, zei Splendidus. Dat uw zoon zijn aanzoek doet, dat staat hem vrij. Dilecta zelf zal beslissen...

Sublatus stond op om te beduiden dat het gesprek ten einde was.

— Ik hield er aan u te verwittigen, herhaalde hij. U kunt nu terug naar huis en daar overweegt u dan in rust en vrede wat ik u gezegd heb. Over weinige dagen zal Fastus uw antwoord komen halen.

Ondertussen zat Tarzan opgesloten in de gevangenis.

Bij het zwakke licht van een toorts die de cel enigszins verlichtte, bemerkte Tarzan verschillende aan de muur vastgeklonken slaven.

Hij herkende Lukedi alras, hoewel deze zo zwak geworden was door de opsluiting, dat hij amper zijn verwondering te kennen gaf over de terugkeer van Tarzan.

In de cel was nog een blanke die Tarzan onderzocht.

— Is u niet de barbaar, vroeg tenslotte de vreemdeling, die beroemd geworden is tot in deze gevangnissen ?

— Mijn naam is Tarzan ! antwoordde de woudreus.

— U is het dus die Sublatus uit zijn paleis heeft gesleurd ! riep de andere uit. Bij de as van mijn keizerlijke vader, Sublatus zal u een geraffineerde dood bezorgen.

— Er werd gezegd dat u van boom tot boom springt, als een aap,

hernam de andere. Hoe heeft men u dan gevangen ?

— Door verraad ! antwoordde Tarzan kort.

— Hoezo ! ?

— Weet ik het !... Maar u, wie is u ? En waarom zit u hier in de keizerlijke gevangenissen opgesloten ?

— Ik ben een burger van Castrum Mare, antwoordde de vreemdeling.

— Waarom is u hier ?

— Juist omdat ik een Castrum Mare-inwoner ben !

— Waarom is u in dit land gekomen, als u goed wist dat het voldoende is van Castrum Mare te zijn om hier opgesloten te worden ?

— Ik werd overgeleverd aan Sublatus.

— Ook door verraad ?

— Misschien. Mijn oom, Validus Augustus, keizer van het Oosten, schijnt mijn afkomst niet op het oog te houden.

— Hoezo ?

— Mijn naam is Cassius Hasta. Ik ben de zoon van de voorganger van Validus. Validus vreesde dat ik de keizerskroon ging begeren, ziet u ? Hij trof maatregelen... Tenslotte bezorgde hij me de troost aan de grillen van Sublatus overgeleverd te worden !

— En wat zal Sublatus met u doen ?

— Ongeveer wat hij met u zal aanvangen, antwoordde Cassius. Wij zullen vertoond worden bij de triomfiteiten van Sublatus, die hier elk jaar gehouden worden. Dan zullen wij als plezierzaak dienen aan het volk, in de

arena. Tenslotte zal men ons wurgen...

— En voor wanneer die tijd ?

— Wel, die is niet meer zo heel ver af. Reeds worden de gevangenen met gevangenen opgepropt, juist met het oog op de feestspelen in het cirkus.

— Zijn de hier ondergebrachte negers ook voor die vermakelijkheden bestemd ?

— Ja.

Tarzan keerde zich naar Lukedi.

De arme neger zat neergehurkt in een hoekje van de cel.

— Lukedi ! riep Tarzan.

— Wat is er ? vroeg een zwakke stem.

— Hoe stel je het ?

— Om te sterven ! Sterven zal ik, weldra ! Ik zal aan de leeuwen als toespijs gegeven worden... Ofwel zal ik levend verbrand worden op een kruis... Misschien zal ik tot de dood volgt met soldaten te vechten hebben...

— Zijn al die lui van je dorp ?

— Nee. Velen onder hen behoren tot de stammen die buiten de muren van Castra Sanguinarius leven.

— Ze beweren, kwam een zwarte nu tussen, dat wij tot hun volk behoren. Morgen zullen ze ons naar de keizerlijke folterkamer brengen, tot vermaak van de keizer !

— Zo ! zei Tarzan. Jullie moeten wel weinig in getal zijn, ofwel hebben jullie geen moed in het lichaam, om jullie dit alles te laten welgevallen.

— Wij zijn twee maal zo sterk in getal als de inwoners van de stad. En wij zijn moedige krijgers, verklaarde een zwarte.

— Dan zijn jullie zinnelozen ! zei Tarzan.

— Misschien... Maar of we zinneloos en dwaas zullen blijven, dat is nog niet uitgemaakt !

— Verklaar je nader.

— Velen onder ons willen tegen Sublatus opstaan. Ook tegen de drukkende machtsmisbruiken der blanken van Castra Sanguinarius.

— De slaven van de stad haten de keizer zowel als die van de dorpen, zei nu Mpingu, die met Tarzan opgesloten was geweest.

Die gesprekken hadden voor gevolg dat Tarzan lang ging nadenken.

Hij nam toen Cassius Hasta in vertrouwen en deelde hem zijn

gedachten mede. De jonge man vertelde hem toen, dat geen enkele zwarte ooit een oproer zou durven uitlokken.

— Ze leven reeds zolang onder het juk der slavernij, dat zij nog alleen één instinct hebben : dat van de vrees. Nooit zullen de negers tegen hun meesters opstaan.

— En als dat nu toch gebeurde ? drong Tarzan aan.

— Dan zou hun onderneming tot mislukking gedoemd zijn, tenzij...

— Tenzij ?...

— Tenzij een blanke chef hun opstand leidt !

— Dat kan !

— Jawel, maar het lijkt me toch verregaand.

Het gesprek werd onderbroken door de aankomst van een patroelje, die een nieuwe gevangene binnenleidde.

Tarzan herkende onmiddellijk Maximus Praeclarus.

Daar de jonge officier hem zwijgend aankeek, zei hij geen woord.

Toen de soldaten vertrokken waren, nadat zij Maximus in de ketens geklonken hadden, zei Maximus echter :

— Ik weet nu waarom ik hier ben. Reeds voordat ik in mijn huis werd gesnapt, hadden de zinspelingen van Fastus me er op voorbereid...

— Ik ben de oorzaak van uw ongeluk, zei Tarzan somber.

— Vriend, geloof dat niet, hernam Maximus. Ze moesten wat verzinnen om me uit de weg te ruimen, omdat Fastus nu eenmaal Dilecta wil huwen. De keizer heeft deze gelegenheid bij de haren gegrepen. Wat ik zou willen weten is, wie ons verraden heeft.

— Ik !

De stem viel in het donkere van de cel.

— Wie is dat ?

— Ik, Mpingu, hernam de stem. Ik moest de vreemdeling in een valstrik lokken, zo werd mij door de soldaten van de keizer bevolen. Ze wilden mij de tong uitrukken en de ogen uitbranden. Ik ben maar een arme slaaf... wat kon ik anders doen dan gehoorzamen ?

— Dat is waar, zei Praeclarus. Men kan van een slaaf geen heldenmoed verlangen.

— Ze hadden me de vrijheid beloofd ! snikte Mpingu. Maar ze hebben me in dit cachot opgesloten, Ik weet dat ik in de arena zal sterven. Nu vrees ik de dood niet meer, ik heb hem nooit gevreesd... Maar me de tong laten uitrukken en de ogen uitbranden, dat... nee, dat wou ik niet doorstaan !

Tarzan beschouwde gedurende het maal zijn lotgezellen. Hij merkte eveneens dat één ring nog vrij was aan de muur. Was die plaats nog voorbehouden voor een andere gevangene ?

Inderdaad, drie dagen later werd er een nieuwe gevangene aan vastgeketend. Cassius Rasta was vol verbazing toen hij de gevangene herkende :

— Coecilius Metellus ! riep hij uit.

— Ja, Cassius !... Maar zeg me, hoe kom jij hier ? Ik had nooit verwacht nog ooit je stem te horen vóór mijn dood !

— Je veronderstelt wel hoe ik hier gekomen ben. Maar jij, wat brengt je hier ? Je was toch gelukkig te Castrum Mare ?

— Er is heel wat gebeurd sedert je onze stad hebt verlaten, Cassius.

— Vertel eens...

— Fulvus Fupus heeft zo goed aan de voeten van de keizer weten te kruipen, dat hij in de genade van de dictator is getreden. Mallius Lepus is in het gevang, Favonius is in ongenade gevallen en zou eveneens gevangen zitten, als niet Fupus verliefd was op zijn dochter. Het ergste is dat Validus die gluiperige Fupus tot zijn opvolger wil maken.

— Fupus keizer ! riep Hasta uit. Voor de drommel, dat is gekheid ! En Favonia, wat zegt zij ? Wil zij van die varkenshoeder ?

— Nee, zei Metellus, Favonia wil van Fupus niet. Juist dat is het begin van de hele geschiedenis. Zij bemint een andere. Natuurlijk zal Fupus haar wederspanning trachten te breken !

— Wie bemint Favonia dan wel ? vroeg Rasta nieuwsgierig. Zou het Mallius Lepus zelf zijn ?... Dus haar neef ?

— Nee, het is een vreemdeling. Een man waarvan je nooit gehoord hebt, denk ik.

— Ik ken toch wel alle patriciërs van Castrum Mare !

— Toch niet van Castra Sanguinari, zeg ? vroeg Hasta.

— Nee, nee ! Het is een soort opperhoofd van het land der Batavieren !

— Komaan, gekscheer niet.

— Ik zeg de waarheid ! Ik zal je dat nog wel breedvoeriger vertellen. De komst van die vreemdeling had heel de stad in beroering gebracht.

— Hoe heet hij ? vroeg Tarzan toen hij dit hoorde.

— Eric van Harben ! antwoordde Metellus.

— Eindelijk toch !

Tarzan loosde een zucht van verlichting.

Ja, eindelijk wist hij dus waar zich Eric bevond.

Tijdens de nacht vertelde hij alles wat hij van Eric wist, en Metellus luisterde aandachtig.

— Waar is nu Van Harben ? vroeg Tarzan.

— In het gevang.

— Met Mallius Lepus ?

— Ja.

— Zal hij ooit de Spelen overleven ?

— Indien dit gebeurt, zal Fupus wel een gelegenheid vinden om hem onschadelijk te maken.

— Wanneer grijpen de Spelen plaats ?

— Ze beginnen in de maand Augustus, kwam Cassius Rasta tussen.

Juist gezegd : de 13e.

— Maar we zijn nu al in Augustus. De 4e reeds !

— Nee, de 3e maar, verbeterde Praeclarus.

— Och ja, in deze cellen weet je van geen dagen meer, zei Hasta.

— Hoever zijn we van Castrum Mare ? vroeg nu Tarzan.

— Ongeveer acht uur te voet voor frisse troepen, antwoordde Metellus.

— Zo !

— Wat wil je zeggen ?

— Ik denk na.

— Wil je soms naar Castrum Mare toe ?

— Dat zou wel kunnen, zei Tarzan droogjes.

— Dan zou je ons kunnen meenemen, lachte Metellus.

Tarzan vroeg nu :

— Is u bevriend met Van Harben ?

— Zijn vrienden zijn de mijne, zijn vijanden zijn ook de mijne...

Nochtans ken ik hem niet voldoende om hem in vertrouwen te nemen.

— Je bent toch niet op de hand van Validus, de keizer ?

— Dat niet, verdraaid !

— En ik veronderstel dat Cassius Hasta zijn oom niet bijzonder hoogacht ? Nietwaar ?

— Juist geraden, zei Cassius.

— Dan neem ik jullie beiden mee ! zei Tarzan beslist.

De twee mannen begonnen te schaterlachen.

— Je kan mij ook meenemen, zei nu Praeclarus op ernstige toon, indien, natuurlijk, Cassius Hasta me als een vriend blijft beschouwen in Castrum Mare.

— Praeclarus, jij bent en blijft nu mijn vriend ! zei Cassius met klem.

— Wanneer vertrekken we ? vroeg Metellus.

— Ik zou kunnen vertrekken van het ogenblik dat men die ketenen van me afneemt, verklaarde de reus. Ze zullen me toch moeten losmaken om me naar de arena te brengen. Daar ik jullie moet meenemen, zal het minder

gemakkelijk gaan, maar ik hoop in mijn opzet te slagen !

HOOFDSTUK XIV

Een massa volk liep door de straten van Castra Sanguinarius, onder een brandende zon.

De keizerlijke triomf had plaats en de keizer zelf vorderde traag langs de Via Principalis, rechtop in zijn met goud en ivoor belegde praalwagen, getrokken door gemuilbande leeuwen die door zwarten geleid werden.

Het volk wees in de stoet de personen aan : Metellus, Hasta, de neef van de gehate keizer van Castrum Mare, en, ten slotte, Tarzan. De reus wekte ieders bewondering.

Maximus Praeclarus was niet in de stoet.

Voorzichtigheidshalve had Sublatus hem die vernedering gespaard, daar hij de populariteit van de jonge patriciër in de stad kende.

Toen de zegewagen van Sublatus bij het Colosseum kwam, stond reeds een dichte menigte te wachten.

Een ereloge was voorbehouden geweest aan de familie van de senator Dion Splendidus.

Dilecta, bleek maar beslist, keek beangst naar de arena.

Toen de Keizer het teken tot de opening der Spelen had gegeven, werd een eerste groep strijders in het circus gelaten.

Dilecta bespeurde hen met vertwijfeling.

— Hij is er niet ! spotte een stem achter haar.

Het jonge meisje keek om en beschouwde de man die haar zo aansprak.

— Fastus ! riep ze uit.

— Ja, ik ben het !

— Hoe weet je dat hij niet onder de strijders is ?

— Omdat ik bevelen heb gegeven !

— Welke ?

— Maximus Praeclarus is nog in zijn gevangenis.

— Wat zal er van hem geworden ?

— Zijn lot berust in uw handen.

— Hoezo ?...

— Als je er in toestemt mijn vrouw te worden, dan...

— Wat dan ?

— ...Dan zal ik zo handelen dat hij niet in de arena verschijnt.

— En als ik weiger ?

— Dan...

— Spreek !

— Dan zal je Maximus Praeclarus en Festivita een gewisse dood insturen.

— Is dat ernst ? vroeg Dilecta vreselijk beangst.

— Zo ernstig, dat dan ook Dion Splendidus en je moeder zullen sterven ! antwoordde Fastus.

Op die bedreiging boog het meisje het hoofd.

Fastus stond op en verliet de loge.

Dilecta was op het punt het bewustzijn te verliezen.

Ze keek even in de arena en zag de strijders elkaar verscheuren...

Men bracht overwonnen slaven op draagbedden weg.

Er steeg een rumoer op.

Iets verklapte haar dat er een nieuwe krijger in de arena was verschenen. Het moest wel een buitengewone man zijn, wiens komst het volk zo'n rumoer ontlokte.

Dilecta keek toe met benevelde ogen.

En ze zag in de arena de grote blanke Barbaar die haar uit de handen van Fastus had verlost.

Voor hem stond een reus, sterk gespierd, met zware wenkbrauwen, die hij te bekampen zou hebben.

De reus keek Tarzan minachtend aan.

— Pak je weg, Barbaar! riep de reus om zijn tegenstrever bang te maken.

— Waarom? vroeg Tarzan kalm.

— Om je leven te redden!

— Wie zal het me dan ontnemen?

— Voor de drommel, dat zal je zien!

De menigte was vol begeestering.

Dit zou aanleiding geven tot een prachtige kamp, meenden de toeschouwers.

— Ik zal je radbraken! riep de reus.

— Ga je gang.

— Je zal hier vandaan gedragen worden als een bloedhoop, waar geen hond zijn tanden zal op wetten!

— Dat zijn woorden, merkte Tarzan nuchter op.

— Ik zal ze omzetten in daden!

— Probeer het.

— Ra-a-auw! loeide de reus, op de Mens-aap toespringend als een woedende stier.

Tarzan wipte opzij en bevond zich achter zijn tegenstrever.

Toen gebeurde het.

Het ging snel.

Zo snel zelfs, dat het volk geen ogen had om het toneel te volgen.

Snel als de bliksem was Tarzan op de reus toegesprongen en het ogenblik daarop rolde deze in het zand.

— « Habet ! Habet ! » riep het volk begeesterd.

Hij richtte zich op en wachtte tot de tegenstrever opnieuw overeind gekomen was.

Deze keek Tarzan met bloedrode ogen aan.

Opnieuw viel de reus Tarzan aan als een log dier, maar weer maakte Tarzan zijn aanval onschadelijk en ging de reus in het zand rollen.

Het volk stond recht en tierde zijn vreugde uit.

Men vroeg Tarzan dat hij zijn tegenstrever de genadeslag zou toebrengen.

De reus, echter, keek naar de keizerlijke loge, waar zich de Spelenprefect achter Sublatus bevond.

— Kan dit volstaan ? vroeg hij, wijzend op het zielloze lichaam van de reus.

— Zolang hij leeft, ben je niet de winnaar !

— Verlangt de keizer de dood van een man die zich niet kan verdedigen ? vroeg Tarzan.

— De prefect heeft gesproken ! zei de keizer. Je weet wat je te doen staat.

— Goed ! zei de reus.

Schijnbaar zonder grote krachtinspanning hief hij de man boven het hoofd en riep toen naar de keizerlijke loge :

— Het is op die manier dat ik je gedragen heb, Sublatus, van je troonzaal tot je tuinen !

Een oorverdovend gelach liep door het volk.

De keizer was bleek geworden.

Hij stond woedend op, wilde spreken... Maar plots wierp Tarzan, met een wondere kracht, zijn tegenstrever omhoog, en de menselijke massa viel neer aan de voeten van de keizer.

— Ben ik nu de overwinnaar ?... vroeg Tarzan.

Een oorverdovend applaus viel hem te beurt.

HOOFDSTUK XV

De spelen duurden voort.

De bloedige dagen volgden zich op.

In de cel waar Tarzan en zijn maten geketend zaten, waren drie ringen onbezet.

Elk der overlevenden wachtte zijn beurt af om in de arena te verschijnen.

Niemand verweet het Tarzan, aan zijn belofte te kort gekomen te zijn. Niemand had tijdens de spelen kunnen ontsnappen.

— Je had de beste bedoelingen, zei Praeclarus, maar wij wisten vooruit dat ontkomen onmogelijk was !

— We hebben geen gelegenheden gekregen, zei Tarzan.

— Hoop je nog op die gelegenheden ?

— Vast !

— Het is dwaas.

— Toch niet.

— De helft van de legioensoldaten van de keizer bewaken het Colosseum, zei Hasta. Hoe zou je 't aanpakken ?

— Er komt wel een ogenblik, zei Tarzan dromerig.

— Dat denk je maar.

— Daar ben ik zeker van.

— En dit ogenblik ?

— Eens toch moeten de overwinnaars samen in de arena komen !

— Ja, en dan ?

— Als wij samenspannen zal het ons niet moeilijk vallen om bliksemsnel de keizer te schaken in zijn loge !

— Die is tamelijk hoog.

— Als we met enkele mannen een ladder vormen waarlangs ik kan opklimmen, dan is het gewonnen spel.

— En dan verder ?

— De keizer wordt onze gijzelaar !

— Maar dat is iets...

— Iets buitengewoons, viel Tarzan in. Ik weet het. Misschien zullen een paar der onzen vallen, maar de anderen zullen hen wreken.

— Onzin !... Zinneloosheid, zo'n plan ! zei Praeclarus.

— Denk je ?

— Ik ben er van overtuigd. Maar ik ben er tevens zeker van dat je plan, al is het zinneloos, kan slagen... Ik zou veel geven om op dit ogenblik aan je zijde te staan.

— Waarom zou dat niet ?

— Ik zal in dit cachot opgesloten worden. Mij is wellicht een ander lot beschoren. De cipier heeft me gezegd dat mijn naam niet op de lijsten der Spelen voorkomt.

— Dat is jammer... Toch moeten we een middel vinden om je het mogelijk te maken bij ons aan te sluiten :

— Dat is makkelijk gezegd.

— Natuurlijk gaat vinden moeilijker. Maar het kan.

— Ik geloof het niet.

— Toch wel, zei Tarzan. Jij voerde bevel over de wacht van het Colosseum, niet ?

— Ja. En... ?

— Jij had dus de sleutels van de cellen ?

— En ook die van de handboeien, zei Praeclarus.

— En waar zijn die ?... Och ja, die hebben ze je ontnomen.

— Toch niet.

— Niet ?

— Het is te zeggen : ze moeten zich bevinden in het meubel met het geheim slot, waar mijn waardepapieren en andere voorwerpen liggen.

— Dan is het probleem opgelost !

— Hoezo ? ! We moeten toch eerst de sleutels hebben ! zei Praeclarus.

Hoe er aan te geraken ?

— Dat is waar...

— Dus staan we even ver als bij het begin, merkte Hasta op.

— Helaas ! zei Tarzan.

— Helaas ! zuchtte Praeclarus.

Fastus betrad plotseling de gevangenis.

— Waar is Praeclarus ?... Ha, daar is hij !

Maximus zweeg.

— Recht, slaven ! beval Fastus. Allen recht ! Hoe durven jullie te blijven liggen in de tegenwoordigheid van de zoon van de keizer ?

— Het is of ik een varken heb horen knorren ! zei Praeclarus tot Hasta.

— Leert die slaven mores op de punt van jullie lansen ! beval Fastus aan de soldaten die hem vergezelden.

De bevelhebber der plaats die zich achter Fastus bevond, versperde de soldaten de ingang :

— Blijft waar jullie zijn ! beval hij aan zijn soldaten. Niemand heeft jullie bevel te geven, tenzij de keizer zelf en ik ! Fastus, je bent nog niet de meester !

— Ik word dit eenmaal, Appius ! En je woorden van nu zullen je rouwen ! zei de prins.

— Mogelijk ! Voor het ogenblik voer ik hier het hoge woord ! En nog steeds op bevel van de keizer !

Inderdaad, Appius was nog niet van zijn rechten beroofd. Derhalve zei Fastus :

— Je hebt gelijk. Ik kom trouwens mijn goede vriend Praeclarus uitnodigen tot de ceremonie van mijn huwelijk met Dilecta.

Maximus verbleekte, maar hij vocht tegen de ontroering die zich van hem meester had gemaakt. Hij geewde om Fastus te kennen te geven, dat hetgene hij daar kwam te zeggen, hem niet in het minst scheelde.

Fastus zei toen :

— Een flinke bruid zal die Dilecta zijn !

— Verdwij, Fastus, zei Praeclarus.

— Ik zal me wreken ! dreigde Fastus.

En hij verdween, gevolgd door de soldaten.

Even later verscheen de bevelhebber van de plaats, Appius Applosus.

— Appius ! riep Maximus uit.

— Ja, ik ben het.

— Wat kom je hier doen ?
 — Wees gerust, ik ben niet gekomen om jullie te straffen.
 — Dat weet ik. Je arm heeft nooit ten onrechte toegeslagen !
 — En zeker nooit iemand die zich niet kan verdedigen ! zei Appius.
 — Zeg, Appius, is het waar dat Fastus...
 — Ja ! viel Appius in. Dilecta heeft in dit huwelijk toegestemd.
 — Toegestemd ?...
 — Om jezelf, om je moeder, om haar eigen familie te redden...
 — Zeg haar, Appius, dat ik met vreugde zou sterven als zij niet de vrouw van Fastus werd.
 — Dilecta staat niet voor een keuze. Er is geen middenweg, Praeclarus. Je moeder en...
 — Mijn moeder, ja. Maar zo'n onrecht kan niet voortleven ! Ik zal...
 — Je vermag niets, vriend.
 — Helaas ! je spreekt de waarheid. Ik vermag niets daartegen.
 Tarzan kwam nu tussen.
 — Is dit een vriend van je, Praeclarus ? vroeg hij.
 — Ja.
 — Zeg hem waar de sleutels liggen en vraag hem dat hij ze zou brengen...
 Praeclarus schrok :
 — Daar had ik niet aan gedacht, zei hij. Doch nee, hij zou gevaar lopen zijn leven op het spel te zetten.

— Een leven dat reeds in gevaar is, zei Appius. Fastus is niet mijn vriend, wij kunnen met elkaar niet om. Wat wil je ?
 — De sleutels...
 Praeclarus vertelde Appius de hele toedracht van de zaak.
 — Het is in orde, zei de officier. Vertrouw op mij, ik zal het nodige doen.
 En de gevangenen volgden met de blik het licht van de toorts die zich verwijderde...

*

De laatste dag der Spelen was aangebroken.

De gevangenen moesten vertrekken voor de arena.

— Vaarwel ! zei Praeclarus, die geketend bleef.

— Vaarwel ! zei Tarzan.

— Zij die vanavond nog in leven zijn, zullen hun vrijheid herwinnen, zei Praeclarus. Zo luidt de wet op de spelen.

— Zou Applosus zijn woord opgegeten hebben ? vroeg Hasta.

Tarzan was bezorgd, maar zweeg.

...De namiddag liep naar het einde.

Metellus was in de arena gestuurd geweest om tegen een gladiator te vechten. Hij had een wapenuitrusting gekregen, maar had weinig hoop de gladiator, — een beroepsstrijder, — te overwinnen.

— Habet ! Habet !

— Dit is het einde, zei Cassius Hasta.

Tarzan zweeg.

Ze wachtten met ingehouden adem op het verloop van de kamp.

Tot grote verbazing werden zij eveneens de arena ingestuurd !

— De laatste groep ! riep een officier. Allen aan de slag !

De gevangenen werden in twee kampen ingedeeld.

Tarzan was onder de roden met Hasta, Metellus, Lukedi, Mpingu en Ogonyo. Het andere kamp droeg witte linten.

Het was een verwoed gevecht, waarbij Tarzan tenslotte tegenover een zwarte gladiator kwam te staan. Meermalen had hij reeds beproefd de zwarte krijger onschadelijk te maken, doch dit was hem niet gelukt.

Tarzan was een eerlijke kamper. Iemand in de rug slaan, dat wou hij niet. De zwarte had dit waarschijnlijk uitgemaakt, want telkens wanneer hij ging overmeesterd worden, keerde hij zich met de rug naar de woudreus.

Tarzan vroeg zich af hoe lang dit nog ging aanduren, toen plots van achter hem een net werd geworpen, dat hem geheel bedekte...

HOOFDSTUK XVI

Cassius Hasta kwam zich van een vijand te ontdoen.

Hij had opgemerkt wat er met Tarzan aan de hand was.

Hij was dichterbij de gladiator dan bij de andere tegenstrever van Tarzan. Met een kreet sprong hij op deze toe.

De patriciër was een vijand van een andere soort.

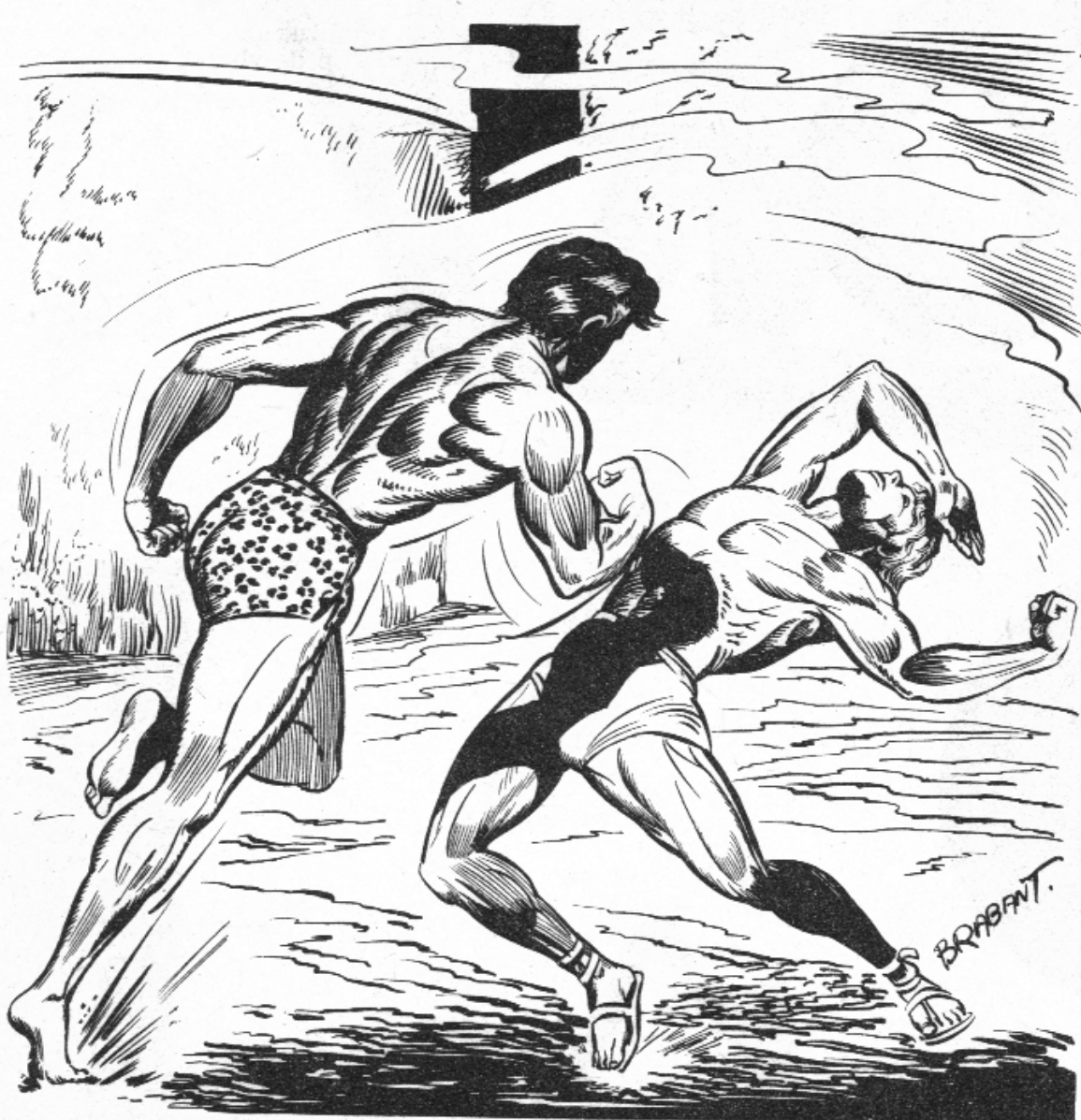
Hoewel hij de herculische macht van Tarzan niet had, kon hij wonderlijk goed met het zwaard omgaan.

De gladiator probeerde te vergeefs met schijnbewegingen Hasta moe te maken.

Intussen maakte de man die het net over Tarzan geworpen had, zich gereed om hem een dolkstoot toe te brengen.

Maar de reus trok het net aan stukken alsof het uit papier was gemaakt.

Reeds sprong de ander met zijn dolk op hem toe en sloeg hem met de snelheid van de bliksem.

Sneller nog greep Tarzan de arm die toesloeg, op het ogenblik dat het wapen reeds de huid bereikte. Hij kneep de arm van de aanvaller en men hoorde de beenderen kraken.

De man liet een ratelkreet horen en Tarzan greep hem bij de nek en schudde hem door elkaar zoals een hond een rat zou schudden.

Een oorverdovend lawaai juichte deze daad toe.

Tarzan gooide het levenloze lichaam van de aanvaller neer en wierp een blik op Cassius Hasta.

Deze had het klaargesponnen met de gladiator.

Thans echter was hij aan de slag met twee « witten » die hem van dichtbij bestookten.

Op een gegeven ogenblik gleed zijn voet weg en hij viel, dadelijk omkneld door een der krijgers.

— « Habet ! Habet ! » huilde het volk.

De krijger hief glimlachend zijn zwaard op om Cassius de genadeklop toe te dienen. Maar op hetzelfde ogenblik sneed een kreet, zoals men er nooit een had gehoord, door de arena.

Tarzan sprong toe, als een leeuw.

Het scheen wel of de reus der oerwouden zijn primitieve dierlijke natuur had herwonnen.

Het ogenblik daarop lagen in de arena de twee lijken van de aanvallers van Cassius.

Een nieuwe kreet van Tarzan verzamelde voor een laatste charge de roden tegen de witten.

Het was een geweldig treffen.

Toen de mannen opstonden, telde men in de arena nog slechts vijftien roden en... een laatste levende witte, die ter aarde zonk in een krampachtig gerochel.

Het volk juichte de roden toe.

Voor Tarzan was men vol begeestering.

Sublatus beet zich ongeduldig de lippen.

De Barbaar had hem beschaamd, hem bespot en er was geen wraak gekomen. Integendeel, de Barbaar leefde nog steeds en met hem ook veertien anderen van zijn kamp.

De Barbaar moest sterven !

Er zat geen ander middel op om de vlek weg te nemen op de eer van de keizer !

Sublatus richtte zich tot de prefect der Spelen en gaf hem op fluisterende toon een bevel.

Het volk vroeg de gebruikelijke lauweren en de vrijheid voor de overwinnaars.

Doch de overwinnaars werden integendeel in de cel gedreven, behalve dan Tarzan.

Misschien, dacht men, wil Sublatus die Barbaar heel in het bijzonder de eerbetuiging brengen die hij verdient.

Dit gerucht deed de ronde van de arena en weldra was men er van overtuigd.

De slaven droegen de lichamen der overwonnenen weg en strooiden vers zand in de arena, terwijl Tarzan, rechtop onder 's keizers loge, wachtte

op hetgeen gebeuren zou.

Plots steeg er een lawaai uit het volk op.

Tarzan onderscheidde een kreet : « Dwingeland ! »

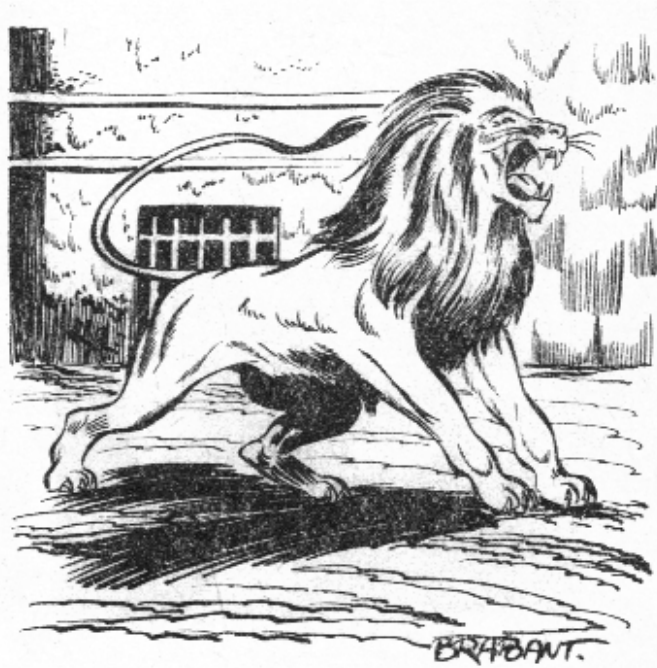
Het volk huilde steeds meer :

« Oneerlijk ! » « Weg met Sublatus ! »

Tarzan vroeg zich af wat dit te betekenen had.

Doch wanneer hij de blik richtte naar de kant van de arena waar het geluid vandaan kwam, begreep hij dadelijk de oorzaak van die kreten.

In de plaats van lauweren en erbetuigingen die Tarzan toekwamen, werd een grote zwarte leeuw in de arena gelaten.

Het wilde dier was merkelijk uitgehongerd...

Sublatus bleef strak voor zich uit kijken.

Daar de kreten van het volk zich steeds en opnieuw herhaalden, liet hij de soldaten kalm door de rangen volk gaan, alsom hen te beletten dat er nog verder tegen zijn beslissing werd opgekomen.

Trouwens, de leeuw schreed verder de arena op en reeds vergat het volk zijn hatelijkheden ten overstaan van de keizer, om het gevecht van de wondere man tegen de uitgehongerde leeuw mee te maken.

De leeuw liep langzaam vooruit.

Tarzan wachtte rustig.

Het scheen wel of de leeuw hem verwittigd had wanneer hij zou toespringen.

Tarzan kende de snelheid en de dodelijke macht van de leeuw en hij wist hoe en wanneer de koning der dieren zich op hem zou werpen.

Hij merkte dat de leeuw zijn spieren spanden, dat zijn staartbewegingen afnamen. Het volk stelde met verwondering vast dat Tarzan's degen nog in de schede stak, ter hoogte van de heup.

Plots viel de leeuw aan.

Tarzan wist hoe om te gaan met wilde dieren. Hij moest iets doen waaraan het wilde dier zich niet verwachtte, dit om het van streek te brengen.

Het wilde dier van zijn kant, kende de gewoonten van de strijders die sinds jaren in deze arena onder zijn moordende klauwen waren gevallen.

Die twee gewoonten waren: ofwel bleef de man van schrik als versteend staan, ofwel sloeg hij op de vlucht.

Bij het springen berekende hij zijn sprong derwijze, dat de mens, of hij bleef staan of vluchten ging, onder zijn klauwen zou vallen.

Wat de leeuw juist niet voorzien had, dat deed Tarzan.

De reus van de oerwouden trad op de leeuw toe, schijnbaar rustig.

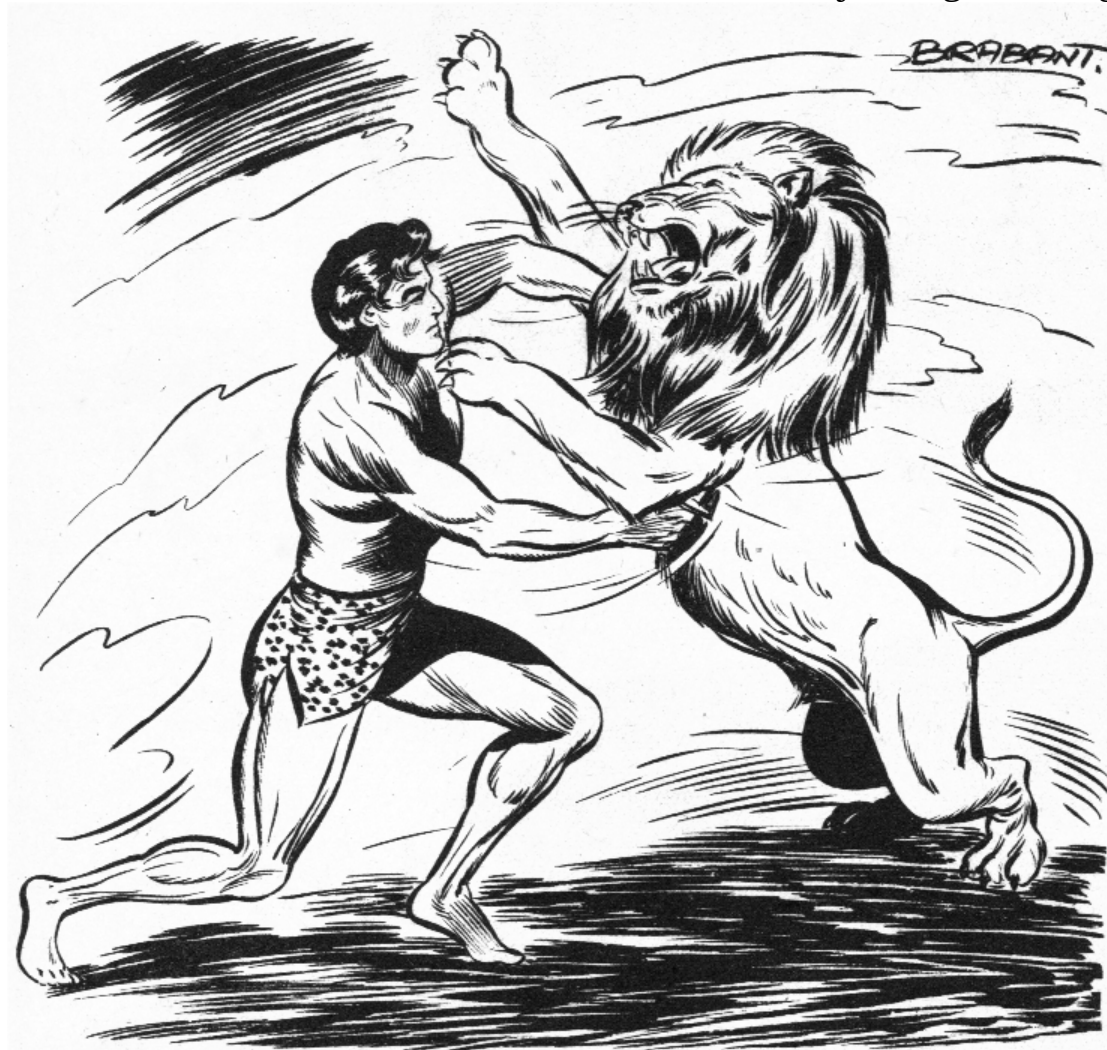
Sublatus vergat een ogenblik dat hij keizer was en beleefde met het volk die adembenemende ogenblikken mee.

De leeuw trachtte zijn sprong te verkorten, maar toen Tarzan daarbij opzij wipte, viel het logge dier neer in de arena. Eer het rechtgesprongen was, zat Tarzan reeds op zijn rug.

De leeuw probeerde om zijn tegenstrever te bijten, maar de twee armen om zijn hals knepen hem de keel toe zoals een knijptang een nagel zou vasthouden.

Toen liet de leeuw zich weer over de grond tuimelen, in de hoop zijn aanvaller van zich af te schudden of te verpletten. Maar Tarzan, lenig als een kat en krachtig als een paard, behield zijn houding, hetzij op de rug, hetzij op de flanken van het dier.

Even liet Tarzan een hand los om zijn degen te grijpen.

Uit het volk steeg een oorverdovend gejuich op.

Nooit in de annalen van de Spelen was zoiets opgetekend geweest.

Die man was wonderbaar.

Het was ongelooflijk wat hier gebeurde.

Intussen had Tarzan de leeuw verscheidene stoten van zijn degen tussen de schouders toegebracht, steeds ongeveer op dezelfde plaats om de wonde te vergroten en het bloed overvloediger te doen stromen.

Het bloed liep langs de manen van de leeuw af.

De koning der dieren begon te wankelen.

Steeds meer om meer boorde Tarzan met zijn wapen in de gapende wonde.

Even scheen het of de leeuw hem in een uiterste aanval ging verslinden. Tijdig nog had Tarzan zich aan zijn lange manen kunnen vastgrijpen of het zou met hem gedaan geweest zijn.

Tarzan beantwoordde de aanval van de leeuw met een tiental nieuwe steken in de bloedspuigende wonde.

Nog een ogenblik...

Het wilde dier schuimde...

Het mes van Tarzan boorde immer door...

De leeuw ging aan het wankelen...

Het bloed liep hem nu ook uit de neusgaten...

Nog gaf het wrede dier zich niet gewonnen. Doch verblind door het bloed dat overvloedig over zijn ogen vloeide en geheel verzwakt door de krachten die hem verlieten, viel de leeuw uiteindelijk in het zand, levenloos, als dood.

Tarzan sprong van het dier.

De reuk van het bloed, het geweldige gevecht dat hij geleverd had, het leven — zijn eigen leven — dat hij kwam te redden, dit alles maakte dat hij als zinloos van vreugde werd.

Het was nu geen mens meer die naast de gevallen leeuw in de arena stond...

Het was een dier, de Tarzan van het oerwoud, die bij dieren en door dieren opgekweekt was geweest.

En voor de eerste maal sedert lang viel de verschrikkelijke triomfkreet van Tarzan door de arena, zo woest en krachtig dat het volk ervan beefde.

Het ogenblik daarop kwam er een andere uitdrukking op zijn gelaat en even glimlachend vaagde hij zijn degen af aan de manen van de leeuw, om hem daarna bedaard in de schede te steken.

De woede van de keizer had plaats gemaakt voor een grote vrees.

Het volk was nu niet meer in te tomen.

Het juichte Tarzan toe zoals de toejuichingen van honderden jaren het nooit gedaan hadden voor eender welke gladiator of dierenbevechter.

De keizer herinnerde zich plots dat het volk niet veel van hem hield en dat Fastus, zijn zoon en opvolger, de haat en het misprijzen van allen over zich had getrokken.

Hij scheen nu tot andere gedachten gekomen...

Hij fluisterde tot de prefect der spelen, die hem iets deed opmerken. Het scheen echter of de keizer daar niet op inging.

De trompetten schalden, de prefect trad naar voren met opgeheven

arm en zei :

— Deze Barbaar heeft wondere daden gesteld ! De keizer wil hem, om het volk aangenaam te zijn, een laatste gevecht doen leveren !

Maar het volk keurde dit af en betichte Sublatus ervan, de regels van de Spelen met de voeten te treden. Nochtans opende zich opnieuw de ijzeren poort die de arena afsloot...

HOOFDSTUK XVII

Tarzan zag nu zes grote mensapen verschijnen, met bloedige ogen.

Deze dieren waren reeds gedurende zeven dagen in een kooi opgesloten gebleven, waar ze door een man van hetzelfde voorkomen als Tarzan steeds geplaagd en gefolterd waren geweest.

Het schepsel dat daar in de arena stond zou nu boeten voor hen die hen hadden gevangen, uitgehongerd en gefolterd.

— Ik ben Gayat, gromde een van hen, zich op de borst slaande. Ik dood !

— En ik ben Zuho ! Ik dood ook ! zei een ander.

— Dood ! Dood moet de Tarmangani ! bromden de zes bij het betreden van de arena.

Het volk huilde weer :

— Weg met de keizer !

— Sublatus moet sterven.

Verscheidenen wilden reeds de loge van de keizer bestormen, maar ze vielen bijna onmiddellijk onder de lanssen van de legioensoldaten en hun lichamen bleven ten gronde liggen als verwittiging voor hen die het nog zouden beproeven tegen de keizer op te staan !

De monsters naderden Tarzan.

Een ervan zei :

— Zuho is mijn naam, ik dood !

— Mij goed, zei Tarzan. Maar bekijk me goed, Zuho, ga je een vriend doden ? Ik ben Tarzan.

Zuho, de mensaap, verstomde. De anderen traden ook bij.

— De Tarmangani kent de taal der grote Manganis, zei Zuho.

— Ik herken hem, zei nu Go-yad. Toen ik jong was, was hij de koning van de stam.

— Het is wel degelijk « Bleekhuid », beweerde Gayat.

— Ja, sprak Tarzan, ik ben het, « Bleek-huid ». Wij zijn allen

gevangenen. Die Tarmangani zijn mijn en jullie vijanden. Ze willen dat wij elkaar doden. Maar wij weigeren te vechten.

— Vechten willen we wel, maar niet tegen jou, Tarzan ! sprak Zuho.

— Dat is goed ! zei Tarzan.

— Wat gebeurt er ? vroeg Sublatus. Waarom vallen die mensapen hem niet aan ?

— Het schijnt wel of hij ze getemd heeft, zei een genodigde van de keizer.

Tarzan keerde zich naar de loge van de keizer :

— Uw plan is mislukt, keizer ! sprak hij.

— Welk plan ?

— Zij die mij moesten verscheuren behoren tot het volk dat mij opgekweekt heeft. Ze zullen mij geen leed doen. Stuur me nog meer wilde dieren, haast u, want mijn geduld is ten einde. Op een teken van mij zullen deze mensapen naar uw loge opklimmen om u klein te hakken !

Tarzan had zijn plan. Hij wilde de vlucht van Cassius Hasta en Metellus mogelijk maken. Ook zijn eigen vlucht. Hij dacht er over na hoe hij Praeclarus zou kunnen uit zijn cel krijgen... Derhalve liet hij zich gewillig buiten de arena leiden, terwijl de mensapen terug in hun kooien gestopt werden.

Toen de reus van de Oerwouden de cel binnentrad, zag hij dat slechts Praeclarus er was.

— Gegroet, Tarzan ! zei de jonge Romein. Ik hoopte niet je nog weer te zien ! Je bent dus niet vrij ? Ook de anderen zijn niet vrij, ze zitten in een andere cel... Ik weet van de cipier dat Sublatus besluiteloos is... Hij vreest je... Wij zullen dan zeker heel ons leven in die cellen doorbrengen ?...

— Geheel ons leven ?

— Wel ja ! Tot het einde toe !

— Jij zegt nu eens veel.

— Hoezo ?

— Voor altijd bedoel je ?

— Ja.

— Niet voor altijd, antwoordde de cipier met een valse glimlach, en ging heen.

— Ik kan die kerel niet lijden, zei Praeclarus toen de cipier vertrokken was.

— Zo ? Nu, hij kan ons lot toch niet wijzigen.

— Dat is zo, Tarzan. De goden hebben ons aan onszelf overgelaten...

— Laat je goden waar ze zijn, merkte Tarzan op.

— In elk geval is mijn beste vriend niet te zien. Hij zal me verlaten hebben...

— Spreek je van Appius Applosus ?

— Juist.

— Welnu ?

— Had hij de sleutels gebracht, we hadden kunnen ontsnappen, we zouden nu kunnen ontsnappen nog...

— Misschien zal dit ons toch lukken, in spijt van al de tegenslagen, zei Tarzan.

— Och kom ! haalde Maximus de schouders op.

— Ik meen het.
 — Je vertrouwt jezelf te veel, Tarzan.
 — Misschien, Praeclarus, misschien...
 — Dat is ook niet goed.
 — Het omgekeerde is nog slechter, merkte Tarzan op.
 — Jawel, jawel, maar...
 — Luister, zei Tarzan, ik geef alle hoop pas op, wanneer mijn hart op breken staat, wat zeg ik : gebroken is !
 — Je kent de macht noch de boosheid van de keizer, Tarzan !
 — Kent de keizer dan de macht van Tarzan ? vroeg de woudloper.
 — Ik zou om die woorden kunnen lachen, zei Praeclarus. Je bent hier gevangen, in een somber cachot... En toch heb ik enig vertrouwen in je macht, Tarzan... Ja, ik durf ook nog te hopen, zolang jij er bent ten minste.
 De stad was nu in de duisternis van de nacht gedompeld.
 Plots viel er een licht in de celgang.
 De twee vrienden vermoedden dat er bezoek kwam.
 Ze zwegen.
 Ze luisterden naar de stappen...
 — Appius Applosus ! riep Praeclarus uit, toen de bezoeker in de cel verscheen.

- Stil !
- Je bent dus toch gekomen ?
- Stil ! Stil !

Appius trad de cel binnen, doofde zijn toorts uit tegen de stenen muur en zei :

- Jullie mogen van geluk spreken dat jullie hier alleen zijn !
- Maar, Appius, riep Praeclarus, hoe zeg je dat ?
- Ik zeg wat ik zeg...
- Je rilt, je beeft, Appius ! Wat heb je ?... Wat is er gebeurd ?
- Niet wat voorbij is, maar wat komen gaat, Praeclarus, dat maakt me ongerust, zei Appius.
- Vertel, vertel...
- Heb je je niet de vraag gesteld waarom ik zolang wegbleef ?
- Inderdaad !
- Ik kon niet komen... Zelfs niet wanneer ik er, zoals vanavond, mijn leven bij waagde...
- Het is de bevelvoerder van het Colosseum toch niet zo kwaad in de cellen te komen ?
- Dat is waar, vriend Praeclarus.
- Welnu dan ?...
- Er is...
- Spreek, Appius !
- Er is... ik ben niet meer de bevelvoerder van het Colosseum !
- Wat ! ?
- Zo is het !
- O !
- Ja, Fastus moet zijn beklag gedaan hebben bij de keizer. Ik was pas een uur weg, toen ik in ongenade viel bij de keizer... Ik werd voor de dienst bij de poort van Praetoria opgetekend ! Ik mocht zelfs niet even aanlopen bij mijn thuis... onder voorwendsel dat de keizer een aanval van de Barbaren der omliggende dorpen vreest !
- En je bent hierheen gekomen ?
- Ik heb alles gewaagd. Ik heb mijn post verlaten voor een uur... Ik breng je een nieuwtje !
- Een nieuwtje ? Laat horen ! zei Praeclarus.
- Iets dat ik afgeluisterd heb. Twee jonge officieren spraken erover. De ene vertelde dat een officier van het paleis de opdracht gekregen heeft zich in je cel te begeven deze nacht om jou en de blanke Barbaar neer te steken... Begrijp je nu waarom ik alles gewaagd heb, waarom ik beef. Ik ben naar Festivita gehold, die me de sleutels heeft gegeven, dan ben ik hierheen gerend om niet te laat te komen, want de keizer geeft geen bevelen die pas uren later uitgevoerd worden... Ziehier de sleutels, Praeclarus. Kan ik nog meer voor je doen, zeg het !
- Nee, beste vriend. Je hebt zo al genoeg gedaan. Vertrek, keer terug, ga terug je post vatten vooraleer men je afwezigheid opmerkt.
- Vaarwel dus en... veel geluk ! zei de officier. Als je de stad verlaat, herinner je dat ik de poort van Praetoria onder mijn bevel heb !
- Appius stond recht en maakte zich gereed om de cel te verlaten.
- Hij bleef echter in de open deur staan

— Te laat ! zuchtte hij.
Een lichte schijn viel in de gang.
— Men komt ! zei Praeclarus. Vlucht.
Appius, echter, ging tegen de muur naast de deur staan en trok het wapen uit de schede.
Het licht werd klaarder...
Sandalen kletsten over de stenen...
Tarzan hoorde toe...
Onmiddellijk viel het hem op, dat die bezoeker alleen was.
Inderdaad verscheen het ogenblik daarop een man in een lange zwarte mantel.
Hij lichtte met zijn toorts in de cel.
— Maximus Praeclarus ! riep hij. Ben je hier ?
— Ja.
— In orde, zei de officier. Ik wist niet of dit de goede was.
— Wat wil je ? vroeg Praeclarus.
— Ik breng je een boodschap van de keizer.
— Zo !
— Je kent ze zeker ?
— Ik vermoed het. Ik verwachtte er me aan !
— Welnu, dat jullie beiden dan maar vrede nemen met jullie.
Dit zeggende trok de officier het zwaard uit de schede en voegde er aan toe :
— Jullie gaan sterven !
Om zijn mond verscheen een koude glimlach.
Sublatus had de rechte man gekozen om zo'n vonnis te voltrekken.
De man was een vijand van Maximus, die hij benijdde om zijn talenten en zijn populariteit.
Maar toen gebeurde er iets.
Het ging als de weerlicht....
Snel kliefde het zwaard van Appius door de cel...
De schedel van de officier werd in twee gekloven tot aan de kin. De man zonk neer en de toorts die hij in de hand had gehouden ging uit.
Even was het doodstil in de cel.
— Vlucht nu ! zei Appius.
— Dank ! Dank ! riep Praeclarus.
— Geen dank ! Alles is goed verlopen ! Je hebt de sleutels, je kan het wapen van de officier nemen... Je hebt de tijd om te vluchten voor de waarheid aan het licht komt... Vaarwel, dat de goden je behoeden !
Gauw waren Praeclarus en Tarzan van hun boeien bevrijd.
Beraadslagen hoefden ze niet. Sinds lang stond hun plan vast.
Eén moeilijkheid bood zich : Hasta en Metellus terugvinden.
En dan al de gevangenen verzamelen.
Zo stonden ze weinige ogenblikken later allemaal samen : Praeclarus, Tarzan, Metellus, Hasta en de groep gevangenen.
— Nu zijn we compleet ! verklaarde Maximus. Alle cellen zijn ledig.
— Dan bedrieg je je, Praeclarus ! zei Tarzan.
— Hoezo ?
— Je hebt wat vergeten !

- Nog gevangenen ?
- Ja.
- Dewelke ?
- Die welke ons grote diensten zullen bewijzen : de mensapen in de kooi !

HOOFDSTUK XVIII

In de gevangenissen van Validus Augustus, te Castrum Mare, verbeidden Eric van Harben en Mallius Lepus de triomf van de keizer en de opening der Spelen, die 's anderendaags moesten plaats vinden.

— Wij hebben nog alleen de dood te verwachten, zei Lepus somber. Onze vrienden zijn in ongenade gevallen, in het gevang ofwel verbannen. Validus' afgunst voor zijn neef Cassius Hasta heeft Fulvus geholpen om zijn boze plannen uit te voeren...

— Ik heb er schuld aan, zei Van Harben.

— Toch niet, zei Lepus. Je hebt de liefde van Favonia verdiend. Alleen de haat en de lage hartstochten van Fupus zijn oorzaak van ons ongeluk...

— Was Cassius maar terug !

— Ja, was Cassius maar terug ! zuchtte Lepus.

— Validus staat in onmin bij velen... heb ik gehoord, zei Van Harben.

— Inderdaad. Moest Cassius terugkeren, heel de stad zou opstaan tegen Validus !

*

Terwijl de twee gevangenen aldus spraken, was het volop feest in Castra Sanguinarius, aan het andere einde van de vallei.

Fastus, de zoon van de keizer, zou de dochter van Dion Splendidus, Dilecta, huwen...

Voor de poorten van het paleis verdrong zich een grote menigte. Klaarblijkelijk zag het volk er erg ontevreden uit. Kreten stegen op :

— Weg met de dwingeland !

— Sublatus dood !

— Fastus ook dood !

— Weg met de keizer !

Sublatus beet zich van woede de lippen.

Wat wilde dat ondankbaar volk ?

Ondertussen was men bezig aan de huwelijkstooi van Dilecta.

Vruchteloos trachtte haar moeder haar op te monteren.

— Nee, nee... nooit... Ik wil de vrouw niet zijn van Fastus... Liever sterf ik !

In de onderaardse gangen van het Colosseum spoorde Tarzan zijn troepen aan.

Hij gaf zijn instructies aan Lukedi en aan een van zijn celgenoten :

— Gaat naar de poort van Praetoria, zei hij. Vraag Appius Applosus dat hij jullie uit de stad late in naam van Maximus Praeclarus. Loopt van dorp tot dorp, verzamelt al de krijgers. Zegt hen dat zij de kans hebben om zich te wreken op de keizer, zegt hen dat zij zich kunnen vrijvechten van die dwingeland ! Spoedt u ! Zodra de troepen klaar zijn, leiden jullie ze langs de poort van Praetoria opnieuw de stad binnen ! Keert niet terug naar hier, richt jullie dadelijk naar het paleis van Sublatus !

Ogonyo was er nu overtuigd van dat Tarzan een machtige tovenaars was. En aan zijn zijde schaarden zich zijn celgenoten...

Maximus Praeclarus zou de woorden wel vinden om de legioensoldaten

op zijn hand te krijgen. Hij wist dat sedert lang misnoegdheid bestond in de rangen der honderdmannen. Hij was hun lievelingsofficier. Ze zouden hem gehoorzamen.

Zoals hij voorzien had, waren de soldaten gauw overtuigd.

Toen zond hij een afdeling naar de poort Praetoria, met de opdracht Appius te roepen en hem, indien hij weigerde, met de macht hierheen te voeren, om doortocht te vergunnen aan de krijgers der dorpen.

Toen richtte zich het gros van de troep naar het paleis.

Bij het zien van de reus, brak het volk in vreugdekreten uit. Niemand van hen had de buitengewone heldendaden van de reus der oerwouden vergeten.

Die kreten werden in het paleis van de keizer gehoord, maar men sloeg er verder geen acht op.

Toen het volk vernam wat Tarzan en zijn mannen, waaronder Hasta en Praeclarus herkend werden, wilden uitvoeren, sloot het bij de rebellen aan en bestormde de poorten van het paleis.

Een bode kwam de troonzaal binnengelopen :

— Oproer ! riep hij. Soldaten, gladiators en slaven hebben zich aan het oproer gemengd ! De poorten van het paleis worden bestormd !

— Dat men de troepen van de stadspoorten onmiddellijk naar het paleis terugroepe ! kreet de keizer verblekend. En dat men het gepeupel uit de straten drijve !

Ondertussen ging de huwelijksplechtigheid van Dilecta en Fastus plaats hebben.

— Ik wil, zei Dilecta tot de keizer, ik wil weten of Maximus Praeclarus op dit ogenblik vrij en in leven is. Ik wil daar zeker van zijn vooraleer me voor altijd aan Fastus te binden. Het is de belofte die mij gedaan werd, ik heb het recht te weten of die belofte gehouden werd.

De keizer stond recht.

— Die taal versta ik niet ! Ik heb met beloften niets te maken ! gromde de keizer.

— Toch wel... zei een stem in de aanpalende zaal, Maximus Praeclarus is juist naast mij hier !...

HOOFDSTUK XIX

— De Barbaar ! Maximus Praeclarus ! mompelden de aanwezigen verbaasd.

Twee mannen betraden de troonzaal.

— Wacht, spring bij ! riep Sublatus.

— Er is geen keizerlijke wacht meer ! riep Tarzan, die als een bliksemschicht door de zaal gleed en Dilecta als een pluim in zijn armen nam.

Het ogenblik daarop stond hij met haar in de zaal, langs welker balkon hij binnengekomen was.

De zes mensapen die hem gevolgd waren zaaiden schrik en gruwel onder de aanwezigen. Sublatus en Fastus sloegen het eerst op de vlucht.

Op hetzelfde ogenblik verschenen Hasta, Metellus, Mpingu en enkele gladiatoren op het balkon.

Tarzan droeg aan Mpingu op, zijn leven veil te hebben voor Dilecta, terwijl er in de zaal zou gevochten worden tegen al wie hen hier zou aanvallen.

Toen Tarzan gezegd had dat er geen keizerlijke wacht meer was, had hij dit gedaan om verwarring te zaaien onder de aanwezige patriciërs. Nu hij de trompetten buiten hoorde schallen, gaf hij er zich rekenschap van dat zijn mannen tegen de garde van het paleis en de troepen van de stadspoorten zouden te vechten hebben.

— Ze gaan een stormram gebruiken ! zei Cassius.

— Dan zullen we eens lachen, zei Tarzan.

De deur werd gauw opengebeukt.

Toen de soldaten wilden binnendringen, riep Tarzan :

— Vooruit, Zuho ! Sla dood, Go-yad !...

De mensapen bestormden de soldaten.

Wel hadden ze af te rekenen met de punten der lansen, maar ze zaaiden wanorde en paniek in de rangen der keizerlijke garde.

— Spoed je nu, zei Tarzan. De gelegenheid komt als geroepen om de legioensoldaten over te halen !

Na een liefdevolle blik op Dilecta te hebben geworpen, gehoorzaamde Praeclarus aan dit gebod.

Aanvallers en verdedigers gingen elkaar in een geweldige kamp bestrijden.

— Misschien is het de dood ! zei Tarzan. Maar dan liever dood, dan gevangen te zitten in de cellen van het Colosseum !

HOOFDSTUK XX

Uit de hovingen steeg plots een wilde kreet op.

Honderden borsten herhaalden hem.

Een ogenblik stonden de aanvallers als verlamd toe te kijken.

Tarzan hief het hoofd op...

Hoop, verrassing, verbazing tekenden zich om de beurt op zijn gelaat af.

Hij spitste het oor.

Weer steeg dit gehuil op.

Plots werden de legioensoldaten in de troonzaal door een zwarte bende krijgers aangevallen.

Deze zwarten geleken op reuzen.

Ze droegen een helm met witte pluimen.

Voor de derde maal weerklonk nu hun oorlogskreet : het waren de krijgers van de Waziri !

Tarzan herkende aanstonds Muviro, aan wier zijde zich Lukedi bevond.

Bij het zien van dit toneel kwam er een grote vreugde in het hart van de meester der oerwouden. Groter nog zou die vreugde worden bij het vernemen van de komst der krijgers uit de dorpen die, zolang reeds door de keizer onderdrukt, nu eindelijk hun wraak kwamen nemen in Castra Sanguinarius.

De legioensoldaten lieten even hun wapens zakken.

Stil, maar fier ging Muviro door hun rangen, knielde voor Tarzan en omhelsde hem dan.

Een kleine aap sprong plots met een kreet van vreugde op de schouder van de meester van het oerwoud.

— De geesten der voorvaderen hebben de Waziri's hierheen gevoerd, in triomf, zegde Muviro.

— Ik begrijp nog niet hoe je met je mannen hier tijdig bent

aangekomen, Muviro, zei Tarzan. Zou Nkima soms...

— Ja, Nkima is naar het kamp der Waziri's gekomen, onderbrak Muviro. Hij heeft ons geleid door de rotskloven en over de bergpassen. Heer, U kunt opnieuw onder uw volk komen dat op u wacht !

— Dat is goed, antwoordde Tarzan. Maar ik moet eerst de zoon van de vriend die mij hierheen heeft gezonden verlossen. Uw leger zal mij daar behulpzaam bij zijn.

Praeclarus verscheen nu op de drempel der zaal, de haren geheel verward.

— De Barbaren der dorpen zijn de stad binnengerukt ! riep hij uit. Ze plunderen en slaan al dood wat hen onder de hand komt. Wij moeten hen tot de orde roepen. Kunnen die zwarten ons helpen ?

— De zwarten zullen vechten tegen wie ik het hen zal opleggen, zei Tarzan, doch ik geloof dat wij tegen de Barbaren niet zullen hoeven in te grijpen. Lukedi, waar zijn de chefs die het bevel over die troepen voeren ?

— De Barbaren hebben niet naar hun opperhoofden geluisterd, zei Lukedi. Ze willen hun wraak zelf koelen, zonder bevelen !

— Ga en breng het opperhoofd dat de grootste invloed op hen heeft hier voor mij !

Enkele tijd nadien verscheen een opperhoofd met twee krijgers die eveneens uitgerust waren zoals het in de gewoonte der chefs van de omliggende dorpen lag.

— Is dit de man die zich Tarzan noemt ? vroeg een van hen.

— Ik ben Tarzan.

— Wij zochten u. Die Bagego hier, Lukedi genaamd, heeft ons gezegd dat u onze volken uit de slavernij des keizers wilde rukken. Slechts toen onze mannen vernamen dat u een Barbaar was en dat u geen enkele titel voert, hebben ze samengezworen om in opstand te komen en zelf te handelen !

— Zeg uw mannen dat ze vrij zullen zijn. Wat ik beloofd heb, dat geef ik; tenzij de dood me daartoe niet in staat stelt. Zeg hen dat het plunderen onmiddellijk moet ophouden, zoniet zal mijn leger tegen hen de strijd aanbinden. Verzamel uw krijgers in de hovingen en kom terug met de voornaamste opperhoofden in de troonzaal van de keizer ! Daar zal recht geschieden !

Toen keerde Tarzan zich tot Praeclarus :

— Dat de legioensoldaten Sublatus en Fastus opzoeken, overal, tot ze gesnapt worden. Ik wil hier binnen het uur dat volgt gedaan maken met de slavernij, want ik heb de zoon van een groot vriend op te zoeken in Castrum Mare !

Op hetzelfde ogenblik, echter, betrad een legioensoldaat de zaal en riep buiten adem uit :

— Sublatus is dood ! Fastus is dood ! De Barbaren hebben hen gedood op het ogenblik dat ze met hun schatten wilden vluchten !

— Waar zijn de patriciërs en de nobelen die daar straks in de zaal waren ? vroeg Tarzan.

— De meesten hebben zich in de andere vleugels van het kasteel verschanst.

— Zeg hen dat ze allen komen. Ik heb hen wat te zeggen. Ze hoeven geen onlusten te vrezen !

Toen Tarzan al het volk verenigd had dat hij in de troonzaal wou zien,
— Dion Splendidus, zijn dochter en Mpingu waren er eveneens bij, — zei hij :

— De keizer is dood ! Ook zijn zoon ! Ze hebben aldus de straf voor hun jarenlange dwingelandij ontvangen !

— Wij willen u als keizer, riepen de legioensoldaten.

— Waarom ik ?

— We hebben gezien wat een groot man u is ! Wij hebben u leeuwen en mensapen zien bevechten. om niet te spreken van de gladiatoren ! Zo'n man willen wij als keizer !

Tarzan haalde de schouders op.

— Ik ben niet voor keizer in de wieg gelegd !

— Toch wel !

— Nee, ik heb andere zaken te regelen dan die van de troon ! De rust is in deze stad, in deze streek teruggekeerd... Er is één man, die de waardigheid van keizer kan bekleden. Dion Splendidus, treed nader, u wordt de keizer van Castra Sanguinarius, doch slechts onder voorwaarde. Ik weet dat u die zult naleven. Al de Barbaren uit de bergen en uit de vlakte zullen voortaan vrije burgers zijn !

— Die eed is me niet lastig om afleggen, Tarzan ! zei Dion Splendidus.

Ik heb steeds de keizer bevochten om die vrijheid aan de Barbaren te schenken. Als de vrije lieden van de vlakte en van de bergstreken mij als keizer willen aanvaarden, dan zal ik me zeer vereerd achten.

— Dion Splendidus keizer ! riep men te allen kante.

— Goed, zei Tarzan ! Wat mij betreft, ik heb nog persoonlijke zaken te regelen. Muviro, mijn beste luitenant, nu trekken we naar Castrum Mare !

HOOFDSTUK XXI

In vergelijking met de Spelen van Castra Sanguinarius, onder de dwingelandij van Sublatus, waren de triomfiteiten van Validus Augustus gering.

De feestelijkheden waren bijna aan hun einde in Castrum Mare.

In hun cel bespraken Mallius Lepus en Van Harben het verloop van de triomf.

— Wat denk je ervan ? vroeg Van Harben.

— Het volk zal niet tevreden zijn, zei Mallius.

— Hoezo ?

— De keizer denkt te veel aan een rijke feesttafel voor hem en zijn genodigden en te weinig aan vermaak voor zijn volk !

— Meen je 't ?

— Het is de gewone regel sinds hij keizer is. Alles voor de troon, niets voor het volk !

— En de spelen ?

— De meeste gevechten hebben plaats tussen wilde dieren, omdat er in onze stad geen booswichten zijn, en te weinig slaven, die onmisbaar zijn trouwens.

— Ha, ik begrijp. De spelen zijn dus niet aantrekkelijk genoeg ?

— Validus kan alleen zijn voordeel doen met enkele gladiatoren en enkele weinige gevangenen die wegens politieke overtredingen opgesloten zijn.

— Zodat dan, om toch de spelen aantrekkelijk te maken, wel eens beroep gedaan wordt op mensen die van een of ander ingebeeld kwaad worden beticht, om in de arena geworpen te worden, waar ze de strijd met wilde dieren of met geoefende gladiatoren moeten aanbinden ?

— Dat gebeurt wel eens, ja.

— Dat zijn lafheden. Hoe beoordeelt het volk ze ?

— Het volk keurt ze af, maar het volk is het volk : in zijn begeestering kan het veel vergeten. De misnoegdheid komt dan ook vaak slechts na de spelen, als het de hele geschiedenis van hatelijkheden kent !

— Dus zullen ook wij te vechten hebben ? vroeg Van Harben.

— Ja !

— En als we nu eens als overwinnaars uit het strijdperk komen ?

— Fulvus Fupus zal er wel voor zorgen dat zulks niet gebeuren kan !

— Dat is verschrikkelijk ! zei Van Harben.

— Vrees je de dood ? vroeg Mallius Lepus.

— De dood ?... Ik spreek niet van sterven, ik denk aan Favonia !

— Ik begrijp : je bedoelt dat het beter zou zijn dat mijn nicht stierf, liever dan de vrouw te worden van Fulvus Fupus.

— Dat is het, ja.

— Wie kan er voorlopig iets aan verhelpen ?

— Niemand, dat weet ik, zei Van Harben. En te zeggen dat zij mij hier zelfs de troost niet laten met mijn trouwe Gabula te spreken.

— Gabula ?... Och ja, ik vergat ...

— Je hebt wat vergeten ?... Wat bedoel je ? vroeg Van Harben.

— Gabula werd vanmorgen gezocht...

- Gezocht?... Hoe zo? Hij zit toch gevangen als wij?
- Het is te zeggen: hij « zat » gevangen.
- Verklaar je gauw!
- Vannacht hadden ze hem met enkele andere gevangenen naar de arena gebracht om die voor de spelen van vandaag klaar te maken. Hij heeft de vlucht genomen naar het schijnt!

- Gevlucht?...
- Ja!
- Weet je dat zeker?
- Zo zegt men en het zal wel waar zijn.
- Nu, des te beter. Ik zie Gabula liever vrij dan in mijn gezelschap gevangen! Maar ik geloof niet dat hij ooit zijn dorp zal bereiken.
- Dat is helemaal onmogelijk, zei Lepus. De weg hierheen is niet te nemen... Langs de vallei kan hij wel ontsnappen, maar daar zal hij in de handen vallen van de soldaten van Castra Sanguinarius!
- Wat denk je: waar zou hij zich dan ophouden.
- In de stad zelf. Daar kan hij bescherming vinden bij andere slaven, ook bij Septimus Favonius.
- De tijd verstreek snel.
- Van Harben en Mallius werden naar de arena gevoerd.
- De jonge onderzoekingsreiziger ontmoette op zijn weg de liefvallige verschijning van Favonia.
- Favonia sloot een ogenblik de ogen toen ze Van Harben zag. Toen zij ze opnieuw opende, schreed de stoet reeds door de blanke arena om er de orders van de keizer te ontvangen.
- Vooraan schreed de man die sedert vijf jaar onklopbaar was gebleken bij de spelen. Men noemde hem de kampioen en het volk juichte hem geestdriftig toe.
- Claudius Taurus! Claudius Taurus!
- Twee of drie gemene dieven, enkele slaven en een half dozijn leeuwen, dit was de hele groep van « offeranden » voor de triomf van Validus!

Plots, toen hij naar de keizerlijke loge opkeek, werd Van Harben bleek.

Was dat mogelijk ?

Had hij goed gezien ?

Was dat wel een zwarte silhouet, daar bij de loge van de keizer, achter het voorhang ?

— Gabula ! murmulde Van Harben. Hoe is het mogelijk !

Intussen stuurde de prefect der spelen de strijders de arena in om het eigenlijke spektakel te beginnen.

Terwijl Van Harben langs de zandstrook der arena wandelde, stelde hij zich de vraag hoe Gabula er toe gekomen was zich te bevinden daar waar hij hem gezien had.

Pas hadden de kampers de arena betreden, of een kreet steeg op en onmiddellijk daarna kon Van Harben zien dat de keizerlijke loge in rep en roer stond.

Van Harben zag de keizer...

Van Harben zag zijn genodigden...

Van Harben zag vooral Favonia...

En plots, toen hij goed toekeek, zag hij wat de oorzaak van de woeste kreet geweest was : Gabula hield met beide handen de keel van Validus omklemd.

Plots gebeurde het : Gabula liet even los en stiet de keizer met de rechterhand een dolk in de volle borst !

Het ogenblik daarop, gebruik makend van de verwarring die zich voordeed in de keizerlijke loge, waar Validus nu dood ten gronde lag, sprong Gabula over de afsluiting van de arena en liep naar Van Harben toe.

— Ik heb je gewroken, Bwana ! riep de neger uit.

Een luide kreet steeg onder het volk op :

— De keizer is dood !

Van Harben scheen te dromen.

Plots sprong hij op Mallius Lepus toe en riep :

— De keizer is dood ! Laten wij nu onze kans beproeven !

— Wat wil je zeggen ?

— Er heerst verwarring ! Laten we vluchten !

— En dan ?

— Bij Favonia kunnen we ons voor de nacht schuil houden. Later kunnen wij haar ontvoeren !

— Dat is waar, maar....

— Wat « maar » ?...

— De keizer is dood, maar reeds door dit feit is er een andere keizer !

— Fulvus Fupus ?...

— Juist.

— Wat geeft dat ?

— Dat geeft, Van Harben, dat Favonia deze nacht nog ontvoerd dient als wij niet allemaal willen sterven, — en zij misschien op de koop toe, — door de haat die Fupus ons toedraagt !

— Dan gauw gehandeld ! Zeg het verder aan de gevangenen. Hoe sterker in getal, hoe beter zal het ons gaan.

Al de gevangenen waren gauw overgehaald...

— Ik doe mee, zei Claudius Taurus ! Als nu nog die hatelijke Fulvus gedood wordt, dan krijgen we misschien een keizer die de naam van Caesar waardig zal zijn.

Het beste was eerst een schuilplaats te zoeken.

Er werd gauw beraadslaagd.

Mallius Lepus wees op de uitstekende schuilplaats welke de oude muur en de bomen even buiten de arena hen boden.

— Daarheen dan !

De muur werd beklommen. Weldra bevonden zij zich, van boom tot boom kruipend, bij de muur van een tuin waar het gras heel hoog stond. Waarschijnlijk woonde er niemand in deze schijnbaar verlaten tuinen.

Doorheen struikgewas en hoog gras, zochten ze het huis op dat zich achteraan bevond.

— Het is geheel bouwvallig geworden ! merkte Van Harben op.

— Dat is juist het goede van de zaak, zei Mallius Lepus.

Gabula, die hen volgde, was ook van dit oordeel.

Toen ze in het huis gekomen waren, onderzocht Mallius het.

Daarna zei hij :

- Het kon niet beter treffen : drie uitgangen, één op de tuin, één op de straat en één... langs het dak !
- Als het nacht wordt kunnen we misschien van hieruit bij Septimus Favonius geraken ? vroeg Van Harben.
- Stellig ! beaamde Lepus.

HOOFDSTUK XXII

Een groep van vijfhonderd mannen schreed voort naar het Oosten toe, op de via Mare, welke van Castra Sanguinarius kwam en naar de wedijverende stad liep. De witte pluimen van de Waziri-krijgers wiegelden achter Tarzan terwijl legioensoldaten met krijgshaftig uiterlijk Maximus Praeclarus volgden.

Zwetende slaven trokken moeizaam katapulten, ballisten reusachtige stormrammen en allerlei ander oud oorlogstuig van dit soort achter zich voort. Ongetwijfeld vertraagde hun vervoer de opmars van de troep, wat Tarzan ten zeerste tegenviel, maar hij was verplicht geweest de raad op te volgen van Maximus Praeclarus, Cassius Hasta en Coecilius Metellus, want allen waren het er over eens om te bevestigen dat de verdedigingswerken en versterkingen waarmede zij op hun tocht zouden af te rekenen hebben, slechts in hun handen konden vallen door het gebruik dat zij van deze werktuigen zouden maken.

Terwijl de troep, om de beurten zingend en mopperend, voortschreed naar Castrum Mare, waren de slaven in deze laatste stad bezig met het lichaam van Validus Augustus naar zijn paleis over te brengen, en Fulvus Fupus, omringd van hovelingen die hem met vleierijen overstelpten, riep zichzelf tot keizer uit, hoewel hij zich niet geheel gerustgesteld voelde, daar hij zeer goed wist dat hij niet bemind werd, dat verschillende ander doorluchtige patriciërs meer rechtmatige aanspraken op het purper konden doen gelden dan hij.

Inmiddels achtervolgden de legioensoldaten overal de ontvluchte gevangenen, vooral de neger die de keizer geslagen had.

Niemand had echter de tijd gehad hem te herkennen, des te meer omdat weinige burgers van Castrum Mare hem vroeger reeds gezien hadden.

Sommige van de dieven en vijf of zes zwaardvechters die geen vrije mannen waren hadden zich verenigd.

En nu, versholen in een slecht befaamde herberg, bespraken zij de gebeurtenissen van de dag.

— Men zegt dat de nieuwe keizer de dochter van Septimus Favonius zal huwen.

— Ik ken haar van aanzien, zei een van hen, want zij was een cliënte van mijn vader, en vóór mijn opsluiting in de gevangenis heb ik haar zelfs dikwijls naar huis vergezeld om pakken te dragen.

— Zou je je weg vinden in het huis? vroeg een der andere boosdoeners.

— Zeker.

— Moest zij in de handen vallen van arme veroordeelden zoals wij, zouden die er wel de vrijheid en een groot losgeld kunnen mee verdienen.

— Ja, ofwel konden zij aan de wilde dieren overgeleverd worden, merkte iemand van de bende voorzichtig op.

— Staat ons misschien iets beters te wachten als wij opnieuw gevat worden, zelfs zonder dat wij iets beproefd hebben? wedervoer terecht degene die het plan had voorgesteld.

— Dat is waar, gaf zijn tegenstander toe.

— Het is altijd de moeite waard het te wagen: de nieuwe keizer zal

voorzeker een geweldig losgeld voor zijn toekomstige bruid betalen.

De boosdoeners bewaarden een poosje het stilzwijgen en overwogen ongetwijfeld het voorstel. Vervolgens hervatte degene die Favonia voor cliënte had gehad :

— Ik zal u naar de woning van Septimus Favonius leiden en zal de deur voor mij laten openen, want ik weet wat men daarvoor moet zeggen.

» Alles wat ik nodig heb is een of andere baal, die men voor een pak koopwaar kan houden.

— Je bent niet zo dom als je er wel uitziet, ventje, glimlachte een van zijn gezellen.

— Neen, en ik reken op een flink deel van het losgeld.

— Wacht eerst tot wij het hebben alvorens het op te eisen. En daarbij, als wij het ooit opstrijken zullen wij het gelijkmatig onder elkaar verdelen.

*

Het was bijna nacht toen het leger van Tarzan onder de muren van Castrum Mare aankwam. Als een voorzichtig strateeg begon Cassius Hasta zijn schikkingen te nemen om de aanval tegen de stad te beginnen.

Terwijl Mallius Lepus zich beijverde om aan de ongeduldige Eric van Harben te bewijzen dat het onvoorzichtig zou geweest zijn zich vóór middernacht te wagen in de straten die door patrouilles doorkruist werden, bood een jonge man met verdacht uiterlijk zich aan de deur van de woning van Septimus Favonius aan. Een eindje verder, in de schaduw van de bomen, waren andere bewegende gedaanten verscholen.

— Ik ben de zoon van Tabernarius, de koopman, zei de jonge man tot de portier. Ik heb mooie dingen meegebracht om ze aan de dochter van Septimus Favonius aan te bieden. Je kent mij toch ?

— Ja, ik heb je reeds gezien, beaamde de slaaf. Blijf hier, ik zal mijn meesteres vragen of zij u wil ontvangen.

— Mijn koopwaren zijn kostbaar, laat mij binnenkomen, zodat ik onder de deur kan wachten, liever dan op de straat waar ik gevaar loop door dieven te worden aangevallen.

— Goed, kom binnen, sprak de portier terwijl hij de jonge man in het voorportaal binnenleidde. En wacht hier mijn terugkeer af.

Toen de slaaf naar de particuliere vertrekken verdween, sloop de zoon van Tabernarius tot aan de drempel en gaf tekens in de richting van de bomen.

De gedaanten die zich daar verscholen verlieten hun schuilplaats en drongen op hun beurt zwijgend het voorportaal binnen. De man die ze had binnengebracht deed hen zich verbergen achter een gordijn en wachtte.

De slaaf verscheen opnieuw.

— De dochter van Septimus Favonius heeft niet de minste lust om de koopwaren vanavond te bekijken. Zij verzoekt je ze naar uw vader terug te dragen en haar bezoek in jouw winkel af te wachten, sprak hij ietwat uit de hoogte.

Ziende dat zijn plan niet de uitslag had opgeleverd die hij ervan verwacht had, deed de zoon van Tabernarius alsof hij zijn baal oprapte om te vertrekken. Toen bedacht hij echter een nieuwe list : hij naderde de portier en fluisterde hem toe :

— Ik moet uw meesteres een geheime boodschap overmaken.

— Welke boodschap, en van wie ? vroeg de slaaf op wantrouwige toon.

— Ik mag ze alleen aan haar zelf bekend maken : Zeg haar niet meer dan dat en let wel op dat niemand het bemerkt. Zij zal begrijpen. Breng haar hier, ik mag niet gezien worden.

De portier knikte met een uitdrukking alsof hij er alles van wist. Het was hem bekend, zoals aan iedereen in de stad, dat Van Harben uit het Colosseum ontvlucht was. De boodschap kon van hem komen.

— Ik zal het mijn meesteres zeggen, besloot hij terwijl hij zich opnieuw verwijderde.

Weldra keerde hij terug, vergezeld van het jonge meisje.

— Breng je mij nieuws van hem ? vroeg zij aanstonds met hijgende stem.

De zoon van Tabernarius had er geen flauw benul van van wie Favonia met zoveel ongeduld nieuws verwachtte. Maar hij had wel verondersteld dat ieder jong meisje redenen moest hebben om een boodschap van iemand te verwachten. Het stemde hem tevreden te zien dat hij juist geraden had, doch zonder zijn koelbloedigheid te verliezen speelde hij zijn komedie verder :

— Ik moet je onder vier ogen spreken. Zend je slaaf weg, als ik je verzoeken mag.

— Ga ! gebod zij, zich tot de portier richtend. Deze gehoorzaamde.

— Ik luister nu, sprak zij hijgend. Wat nieuws breng je mij ? Waar is hij ?

— Daar ! antwoordde de jonge schelm alleen maar, terwijl hij met een

gebaar naar het gordijn wees waarachter hij zijn medeplichtigen verdoken had.

— Daar ? riep zij uit. Maar dat is onmogelijk ! Een krankzinnige hoop trilde nochtans in haar stem. Zij naderde het gordijn... en, terwijl de zoon van Tabernarius haar zijn hand op de mond legde, grepen tien anderen haar vast en sleurden haar weg.

Toen men haar een prop in de mond had gestopt, hoorde zij de korte beraadslaging die onder haar schakers gehouden werd :

— Laten wij nu uit elkaar gaan. Twee van ons zullen haar in het geheim meevoeren, de anderen zullen zich langs verschillende wegen bij ons vervoegen in het verlaten huis tegenover het Colosseum. Jullie kennen het allemaal ?

— Ja. En wie zal het nieuws aan Fulvus Fupus brengen ?

— Jij. Hier is de boodschap, je zult ze goed in het zicht leggen bij de ingang, zodat de bewakers ze wel moeten vinden. Begrepen ? Op weg !

Toen zij buiten waren, hield de zoon van Tabernarius hen een ogenblik staande :

— Wacht. De wijze waarop het losgeld zal verdeeld worden is nog niet vastgesteld. Zonder mij kunnen jullie niets. Ik wil de helft.

— Zwijg of je zult niets krijgen, antwoordde de ene.

— Heb je lust om mijn dolk tussen je ribben te voelen ? dreigde een andere.

— Jullie weigeren ?

— Laat ons met rust. Vooruit ! gebod een van hen die Favonia droegen.

En in de schaduw van de bomen voortsluipend, verdwenen de bandieten in de duisternis.

...De zoon van Tabernarius verwijderde zich in de tegenovergestelde richting. Weldra hield hij stil aan de poorten van het keizerlijk paleis, waar hij een wjl bleef rondsluipen.

— Scheer je weg van hier, beval een van de legioensoldaten bars.
— Ik heb een boodschap voor de keizer.
— O ja ? proestte de bewaker het uit. Zal je bij hem gaan of moet ik hem doen komen ?
— Zeg het hem doodgewoon zelf maar. En als je een weinig begrip hebt voor je eigen belangen, talm dan niet onderweg, riep hem de jonge boef op vastberaden toon welke indruk maakte op de legioensoldaat.
— Vooruit dan met je boodschap, als ze zo belangrijk is, vroeg hij.
— Zeg hem dat de dochter van Septimus Favonius zoeven geschaakt werd en dat hij, als hij zich spoedt, haar zal vinden in het verlaten huis tegenover het Colosseum.
— Wie ben jij ?
— Maak je daarover geen zorgen. Morgen zal ik mijn beloning komen opvorderen. En de jonge schurk maakte rechtsomkeer en verdween in de nacht, alvorens de legioensoldaat er kunnen aan denken had hem tegen te houden.

*

— Zal het dan nooit middernacht worden ! zuchtte Van Harben, ziedend van ongeduld.
Doch eensklaps hield hij zijn adem in :
— Wat is dat voor een gerucht ? merkte Mallius Lepus terzelfder tijd op :
— Sst ! Er komt iemand. Ongetwijfeld legioensoldaten, fluisterde de oudheidkundige.
Beiden, en ook Gabula, grepen de zwaarden waarmede zij zich voorzien hadden toen zij de wacht in de ondergrond van het Colosseum ontwapend hadden, beklommen de ladder en vluchtten op het dak. Door de opening van het plafond hoorden zij de stemmen van de nieuw aangekomenen tot hen opstijgen.
— Zo ! Dat is weer gedaan, sprak de ene.
— Ja, een mooi stukje werk, prees de andere.
— Zij is toch niet dood, zeker ?
— Wij moeten haar mondprop wegnemen.
— En als ze roept ?
— Wij kunnen het haar altijd beletten. Maar als ze dood is zou ze voor ons niets meer waard zijn.
En de prop uit Favonia's mond wegnemend, ging de bandiet voort terwijl hij zich tot het jonge meisje richtte :
— Als je schreeuwt ben je verloren.
— Ik zal niet schreeuwen, antwoordde zij.
Van Harben had weliswaar de indruk dat hij de klank van haar stem herkende, maar hij geloofde aan een spel van zijn verbeelding.
— Wij zullen je geen kwaad doen, vervolgde de schelm. Wij zullen je aan de keizer of aan je vader, Septimus Favonius, tegen een losprijs teruggeven.
— Hebt u het gehoord, riep Van Harben met gedempte stem uit. Zij is het, Favonia ! Er op los, Gabula !

En, alle omzichtigheid verwaarlozend, daalde Eric zo vlug hij kon de ladder af, gevolgd van zijn trouwe dienaar en van Mallius Lepus.

Op hetzelfde ogenblik botste hij op een van de bandieten en rolde met hem de grond op. Verrast door deze plotselinge aanval, namen de anderen, die meenden dat zij met legioensoldaten te doen hadden, in allerijl de vlucht. Een flauwe manestraal, die van ter zijde in het vertrek zijpelde, verlichtte het gevecht. Gabula, die zijn meester handgemeen zag met de ellendeling welke een dolk uit zijn klederen poogde te halen, stelde met een slag van zijn zwaard een einde aan het gevecht en terzelfder tijd aan het aards bestaan van de bandiet.

Zodra Van Harben weer op de been was, sprong hij naar het jonge meisje dat in een hoek op de grond lag. Hij richtte haar op en sneed haar boeien los.

— Als je niet te veel schrik gehad hebt, schertste Lepus terwijl hij zich tot zijn nicht wendde, hebben deze schurken ons veeleer een dienst bewezen met je hierheen te brengen. Zij zullen het ons mogelijk hebben gemaakt Castrum Mare twee of drie uren vroeger te ontvluchten.

— Laten wij geen tijd verliezen, voegde Van Harben er aan toe, ik zal maar gerust zijn als ik zo ver mogelijk van hier ben.

Op dit ogenblik echter kwam Gabula, die naar de deur gegaan was, terug :

— Er komen legioensoldaten naar de ingang !

— Laten wij door de tuin vluchten !

Maar toen zij buitenkwamen zagen zij boven de ringmuur het schijnsel van talrijke toortsen die de muur omringden.

— Het dak ! Vlug, het is onze laatste hoop !

Reeds keerden zij naar het huis terug, maar zij bemerkten gewapende gestalten die op het dak stonden.

— Te laat ! riep Van Harben uit.

HOOFDSTUK XXIII

Toen Cassius Hasta al zijn veiligheidsmaatregelen onder de muren van Castra Mare genomen had, was de nacht geheel ingevallen. Het was te laat om de aanval te beginnen. Hij had echter een ander plan en wilde slechts zijn toevlucht nemen tot geweld indien dat mislukte.

Hij naderde de poort, vergezeld van Tarzan, Metellus, Praeclarus en enkele mannen, voorzien van toortsen en met een witte vlag zwaaiend.

De bewakers van de stad, die onrustig geworden waren sedert de oprukkende troep was opgemerkt en die reeds Fupus hadden gewaarschuwd om versterking te bekomen, ondervroegen de boodschapper vanuit de hoogte van een uitkijkpost :

— Ik heb twee verzoeken voor te stellen aan Validus Augustus, sprak Cassius met waardigheid : Het eerste is dat hij aan Mallius Lepus en aan Eric van Harben de vrijheid terugschenkt. Het tweede is dat hij mij toelaat naar Castrum Mare terug te keren om er van de voorrechten van mijn stand te genieten.

— Wie ben jij ? vroeg een officier.

— Cassius Hasta.

Bij het horen van die naam begon de gehele wacht kreten van vreugde te slaken.

— Leve Cassius Hasta! Weg met Fulvus Fupus! Weg met de overweldiger!

De nieuw aangekomenen werden snel op de hoogte gebracht van de gebeurtenissen die ze niet kenden: de moord op Validus op de Spelen en de verheffing van Fulvus die hem had opgevolgd. Intussen zette de wacht de poorten van de stad wijd open:

— Je komt op tijd. Geheel Castrum Mare zal je met vreugde ontvangen! verzekerde de officier.

En terwijl het gerucht van deze providentiële aankomst zich als de bliksem door de stad verspreidde, schreed de stoet van de nieuwe Keizer van het Oosten langs de hoofdweg, terwijl de bevolking, die inderhaast was komen aanlopen en ieder ogenblik langs zijn doortocht aangroeide, hem als waanzinnig toejuichte.

In het verlaten huis tegenover het Colosseum waren de gevangenen reeds door de legioensoldaten omsingeld. Deze hadden niet veel moeite om het jonge meisje te ontdekken.

— Raak haar niet aan! riep Van Harben op dreigende toon uit terwijl hij zijn zwaard trok, want men had zich nog niet van hem meester gemaakt.

— Geef je zwaard af! riep de soldaat die het dichtst bij hem stond.

— Denk je dan dat een patriciër en een hoofdman der Barbaren zich door een gewone legioensoldaat laten ontwapenen? antwoordde Mallius Lepus trots.

Ziende dat de twee edelen en de negerslaaf gereed waren om zich te verdedigen, ging de soldaat weg om er melding van te maken aan zijn officier. Deze zou trouwens reeds de drempel hebben overschreden, indien zijn aandacht sedert een ogenblik niet was gaande gemaakt door de juichkreten van een jubelende menigte en door de nadering van een talrijke groep, te oordelen naar het helle licht van de fakkels die haar vergezelden. Daar hij zich nog geen rekenschap kon geven van wat er gebeurde en niet in staat was het te raden, was hij zeer onthutst toen hij plebejers dansend en springend van vreugde zag voorbijtrekken. Hij hield een van hen staande:

— Wat is toch de reden van al dit lawaai?

— Cassius Hasta is daareven aangekomen! Leve onze keizer! antwoordde de man zonder zijn loop te vertragen.

Inmiddels was de legioensoldaat hem genaderd:

— De drie mannen bieden tegenstand. Wat moet er gedaan worden?

Met vlugge stap trad de officier het huis binnen waar de legioensoldaten nog steeds op afstand het groepje der gevangenen omsingelden. Hij herkende in hen Mallius Lepus, neef van Septimus, wiens vriendschappelijke betrekkingen met de nieuwe Cesar hem bekend waren. Hij aarzelde geen ogenblik:

— Achteruit, soldaten! riep hij met luide stem uit. Niemand heffe zijn handen op tegen de vrienden van Cassius Hasta, keizer van het Oosten!

Reeds was het rumoer van de drempel tot in het vertrek binnengedrongen. Sedert enkele ogenblikken had Mallius Lepus gemeend dat hij de soldaten de naam van de jonge prins had horen mompelen, maar hij was er niet zeker van, daar hij aan de werkelijkheid van een zo ongehoord

geluk niet durfde te geloven.

Het bevel van de officier verwonderde hem dus niet zo zeer vermits het de bevestiging van zijn voorgevoelens was. Hij stak zijn voortaan nutteloos geworden zwaard weer in de schede en verklaarde aan Van Harben :

— Wij zijn gered, mijn waarde. Cassius Hasta is zojuist aangekomen en daar hebben wij een slimme officier die begrip heeft voor zijn eigen belang.

Mallius, Eric, Favonia en Gabula gingen allen tegelijk naar buiten, terwijl de legioensoldaten plotseling van houding veranderden en eerbiedig op hun doortocht uiteenweken. Op dit ogenblik bereikte de triomfstoet de laan.

— Ik zie Cassius ! Hij is het inderdaad, stelde de patriciër vast. Maar wie zijn degenen die hem vergezellen ? Wie zijn de zwarte Barbaren welke door een hoofdman van ons ras wordt aangevoerd ? Ik heb nooit in mijn leven een troep van die aard gezien !

— Ik evenmin, glimlachte Van Harben, en nochtans, ik herken ze : de blanke reus is Tarzan, de mensaap, de vriend van mijn vader, aan het hoofd van zijn Wazirikrijgers ! Ze zien er precies uit zoals ik ze heb horen beschrijven.

Het hoofd van de stoet was nu tot bij het vriendengroepje gekomen en op het ogenblik toen Mallius naar voren kwam, bemerkte Cassius Hasta hem :

— De goden zijn geloofd ! Daar is hij die ik zocht. Is de Barbarenhoofdman, wiens faam mij tot in Castra Sanguinarius ter ore is gekomen, bij jou ?

— Hier aan mijn zijde : Eric van Harben, stelde de patriciërs voor.

Bij het horen van de naam van hem die hij door zoveel wederwaardigheden heen was komen zoeken, naderde Tarzan op zijn beurt, terwijl de stoet bleef staan.

— Is u werkelijk Van Harben ? vroeg hij hem in het Engels op verbaasde toon.

— Wel zeker, antwoordde de jonge oudheidkundige in dezelfde taal. En u, u is Tarzan, veronderstel ik. Waarom ziet u verwonderd uit ?

— U ziet er helemaal uit als een Romein, stelde de koning van de jungle vast.

— Maar ik voel mij helemaal een Barbaar, wees daarvan overtuigd ! verzekerde hem Eric.

— Romein of Barbaar, uw vader zal gelukkig zijn als ik u bij hem terugbreng.

— Dus is u mij komen zoeken ? Weet u dat u juist op tijd gekomen is ! Hoe zal ik u ooit kunnen bedanken ?

— Mij moet u niet bedanken, glimlachte de mensaap, maar wel de kleine Nkima !

SLOT